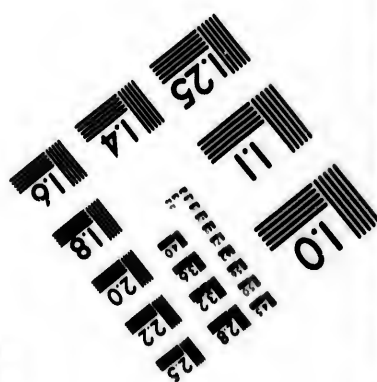
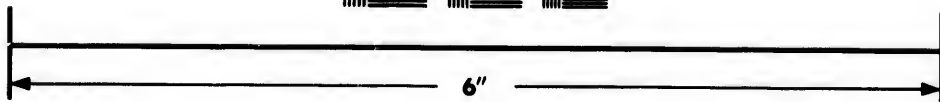
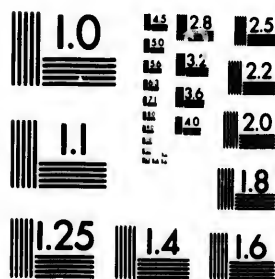

**IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)**

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4502

**CIHM/ICMH
Microfiche
Series.**

**CIHM/ICMH
Collection de
microfiches.**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1983

Technical and Bibliographic Notes/Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming, are checked below.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- Coloured covers/
Couverture de couleur
- Covers damaged/
Couverture endommagée
- Covers restored and/or laminated/
Couverture restaurée et/ou pelliculée
- Cover title missing/
Le titre de couverture manque
- Coloured maps/
Cartes géographiques en couleur
- Coloured ink (i.e. other than blue or black)/
Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- Coloured plates and/or illustrations/
Planches et/ou illustrations en couleur
- Bound with other material/
Relié avec d'autres documents
- Tight binding may cause shadows or distortion
along interior margin/
La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la
distortion le long de la marge intérieure
- Blank leaves added during restoration may
appear within the text. Whenever possible, these
have been omitted from filming/
Il se peut que certaines pages blanches ajoutées
lors d'une restauration apparaissent dans le texte,
mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont
pas été filmées.
- Additional comments:/
Commentaires supplémentaires:

- Coloured pages/
Pages de couleur
- Pages damaged/
Pages endommagées
- Pages restored and/or laminated/
Pages restaurées et/ou pelliculées
- Pages discoloured, stained or foxed/
Pages décolorées, tachetées ou piquées
- Pages detached/
Pages détachées
- Showthrough/
Transparence
- Quality of print varies/
Qualité inégale de l'impression
- Includes supplementary material/
Comprend du matériel supplémentaire
- Only edition available/
Seule édition disponible
- Pages wholly or partially obscured by errata
slips, tissues, etc., have been refilmed to
ensure the best possible image/
Les pages totalement ou partiellement
obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure,
etc., ont été filmées à nouveau de façon à
obtenir la meilleure image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below/
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10X	14X	18X	22X	26X	30X
☐	☐	☐	☒	☐	☐
12X	16X	20X	24X	28X	32X

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

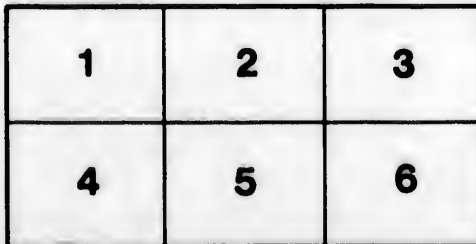
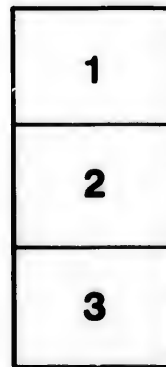
National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol → (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole → signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

o
étails
s du
modifier
r une
image

es

errata
l to

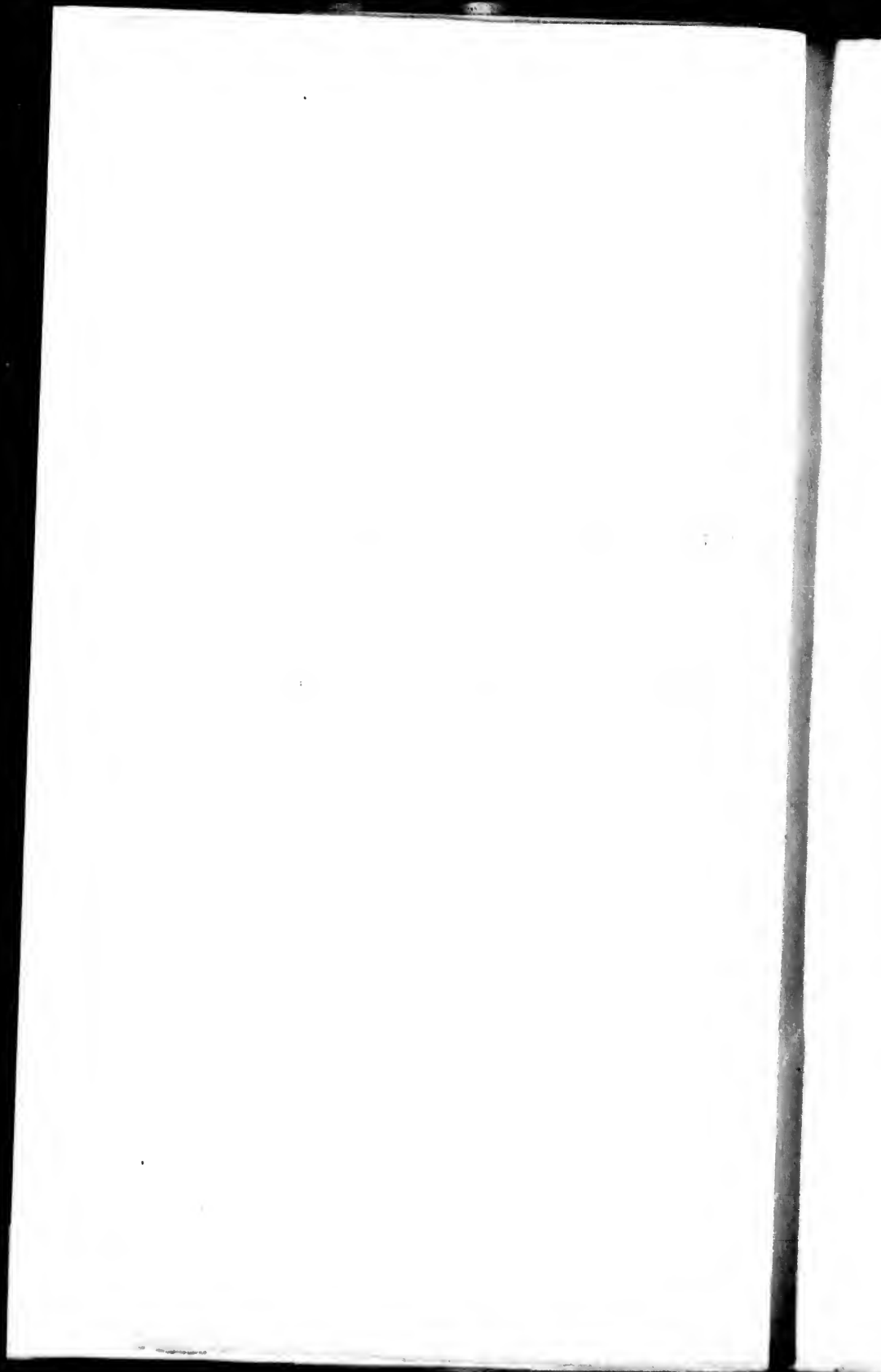
t
e pelure,
on à

TWEEDE ONTDEKKINGSREIS

NAAR DE

NOORDPOOL-GEWESTEN.

VERHAAL
VAN EENEN
TWEEDEN ZEETOGT,
EN VAN VERSCHEIDENE
LANDREIZEN,
IN DE NOORDPOOL-GEWESTEN.

ONDERNOMEN TOT OPSPORING EENER NOORDWESTELIJKE
DOORVAART.

DOOR

SIR JOHN ROSS,
KAPITEIN TER ZEE, RIDDER VAN DE BAD-ORDE, ENZ. ENZ.

UIT HET ENGELSCH VERTAALD DOOR

J. Olivier, Jz.

DERDE DEEL.

ZUTPHEN,
W. J. THIEME.

1837.

VE
:
r

(
nus
het
maa
den
was
kon
Op
nus
de n
ware

De
mom

III

TWEEDE ONTDEKKINGSREIS

NAAR DE

NOORDPOOL-GEWESTEN.

Bes en dertigste Hoofdstuk.

VERSLAG VAN HET VOORGEVALLENE AAN BOORD GEUREN-
DE DE MAANDEN JANUARIJ, FEBRUARIJ EN MAART 1831,
MET HET OVERZIGT DIER DRIE MAANDEN.

(1 Januarij 1831) Schoon de temperatuur op minus 47° bleef, was het stil, en de koude op het gevoel niet zeer streng. Wij heschen de vlag, maakten het schip schoon, en vierden overigens den nieuwjaarsdag op de gebruikelijke wijze. Het was zoo licht dat wij vier uren lang geene starren konden zien; zoo sterk was de middagschemering. Op Zondag (2 Jan.) daalde de thermometer tot minus 52°, maar zelfs met deze temperatuur klaagden de manschappen, die na de kerkdienst, aan wal waren gaan wandelen, niet over de koude.

Den 3^{den}, 4^{den} en 5^{den} Januarij varieerde de thermometer tusschen 46° en 50° met voortdurend hel-
III.

der weer. Eene betrokken lucht deed hem den 6^{den}, tot 34° rijzen, maar den 7^{den} daalde hij weder tot 43°. De bezigheden van de equipage waren de zelfden, en de eenige afwisseling was de vangst van eenen vos op elken der twee laatste dagen. Zaterdag (8 Jan.) maakte een einde aan eene vervelende week, zonder eenige verandering in het weer of de temperatuur.

(9 Jan.) Des zondags vingen wij andermaal eenen vos in den val; overigens werd deze dag als naar gewoonte doorgebracht. De eenige merkwaardige omstandigheid was de veranderlijkheid van den thermometer, waarvan geen blijkbare oorzaak was, daar het weer eenparig stil en helder was. Ten 6 uur des avonds klom hij van 45° tot 36° minus, en daalde na verloop van een uur weder tot 45°, zoodat het bevrozen kwik ontdooide en weder bevroor. Des morgens en des avonds zagen wij een flauw noorderlicht.

(10, 11 en 12 Jan.) Met betrokken lucht klom de thermometer des anderen daags, voor een' korten tijd tot 23°. Het ijs op het meer onderzocht zijnde, bleek drie en een halve voet dik te zijn. Den 13^{den} vertoonde de hemel eene heerlijke schakering van schitterende kleuren, gelijk voorheen in het zelfde jaargetijde het geval was geweest. De straalbreking deed het land zich veel hooger vertoonen. Den 14^{den} hadden wij eenen sneeuwstorm, waarbij de thermometer tot 10° klom, en den volgenden dag (15 Jan.) bereikte hij minus 4°, zoodat de temperatuur in deze maand ongemeen veel afwisseling onderging. De zon was nog niet zichtbaar.

(16 Jan.) Op Zondag viel er een weinig sneeuw, en de temperatuur bereikte minus 2°. Op Maandag (17 Jan.) was er weinig verandering. Den 18^{den} Januarij hadden wij harden wind met geweldige sneeuwjagt. Op Woensdag den 19^{den} zag men voor het eerst de zon, hetwelk één dag vroeger was dan in het vorige jaar. Het was een zeer verblijdend gezicht, ofschoon wij er vooreerst, wat de warmte betref, weinig voordeel van zouden trekken.

De twee eersten der volgende dagen (20, 21 Jan.) leverden niets belangrijks op. (22 Jan.) Zaterdag zagen wij eenen grooten en zeer helderen kring om de maan, met vier bijmanen; dit prachtige verschijnsel vertoonde zich ten 8 ure des avonds terwijl de maanshoogte 32° was. De bijmanen stonden in eene horizontale stelling. Ook was er een schitterende boog om den geheelen hemel, evenwijdig met den horizon, en van gelijke hoogte als de maan. De radius van den kring om deze laatste was 25°, en waar de kring en de boog elkander sneden, zag men de fraaiste prismatische kleuren, terwijl zich nu en dan een tweede kring van 5°, en van dezelfde heerlijke kleuren deed zien. Het geheele verschijnsel duurde een uur, waarna het begon te misten en te sneeuwen.

(23 Jan.) Zondags hadden wij harden wind met meer sneeuw. Des anderen daags (24 Jan.) was het helder; de thermometer stond op minus 11°, en klom den 25sten Januarij tot 7°. Op dezen dag was het weer zeer zacht. Den 26sten Januarij bereikte de zon het schip voor de eerste maal, en scheen zeer helder. Het land was duidelijk te zien,

maar vertoonde zich veel hooger, ten gevolge der
straalbreking. De kommandeur ross hield zich be-
zig met het meten van eene basis.

(27 Jan.) Om de zon vertoonde zich een merk-
waardige kring, die natuurlijk iets meer dan een
halve cirkel was; de benedeneinden waren oranje-
kleurig, opwaarts tot geel, en vervolgens tot wit
overgaande. (28 Jan.) Er was weinig verandering
in de weersgesteldheid en in onze werkzaamheden;
maar wij schoten eenige witte patrijzen, en zagen
eene menigte raven, hazen en veldhoenders. Des
Zaturdags (29 Jan.) vinggen wij nog eenen vos.

De temperatuur van Zondag (30 Jan.) was minus
19°. Na de kerkdienst wandelden de manschap-
pen zes mijlen naar de eilanden, waar de Eski-
moos in het verleden jaar hun verblijf gehouden
hadden; maar vonden anders niets dan de verlate-
ne hutten en vossekuilen. De laatste dag van de
maand (31 Jan.) onderscheidde zich door harden
stormwind met sneeuwjagt. Met dezen storm klom
de thermometer tot minus 2°.

Ondanks verscheidene zeer koude dagen, was de
gemiddelde temperatuur dezer maand niet zoo laag
als die van Januarij in het verleden jaar. Zij was
omtrent minus 23°, en de vorige 26°. De hoogste
stand van den thermometer was 2.5 plus en de
laagste 56° minus, hetwelk eene afwisseling van
60° in twaalf dagen uitmaakte.

Terwijl de thermometer laag stond, was het door-
gaans stil en helder weer; maar wij konden in
dien tijd geene waarnemingen met onze instrumen-
ten doen, omdat het even zoo onmogelijk was het

metaal aan te raken als of het gloeiend ijzer ware geweest. Na den 25ten slaagden wij hierin beter.

Verscheidene malen hadden wij storm gehad, gelijk in het Journaal is aangeteekend, en op al deze dagen was de barometer dalende en de thermometer rijzende. Het werd echter daarbij altijd opgemerkt dat wanneer de stormwind uit het noorden kwam, de barometer minder daalde en de thermometer hooger klom, dan wanneer de wind aan eenigen anderen hoek stond. Dit was vooral opmerkelijk wanneer de wind zuidelijk was. De noorderlichten, waren doorgaans flauw, maar de kringen om zon en maan zeer helder.

Onze jacht had in deze maand zeven vossen en vier vogels opgeleverd. Eindelijk was het meer, op de plaats waar wij het ijs onderzochten, tot den grond toe bevroren. Het ijs was bijna vier voeten dik; het was sedert December tien duimen aangenomen.

Ofschoon de zon voor het eerst op den 19^{den} gezien werd, werden wij eenige volgende dagen, door mistige lucht van haar gezigt beroofd, tot dat zij 3° hoog stond. De dag brak thans ten 8 ure aan, zoodat wij nu overvloedigen tijd voor onze bezigheden hadden. Wij werden in onze verwachting van een bezoek der inlanders te leur gesteld, maar schreven hun wegblijven aan het slechte weder toe.

(1 Februarij) De maand begon met harden wind uit het noorden, en de thermometer bleef rijzende tot 6 ure des avonds, toen hij op plus 6° stond, hetwelk de hoogste temperatuur was welke wij zoo

vroeg in het jaar in deze gewesten hadden waargenomen. Des anderen daags (2 Febr.) klom hij tot plus 11°, met stil en zacht weer in het begin, en naderhand een harden wind uit den zelfden hoek. Zoo bleef het ook op den 3^{den} tot bijna middag, toen de thermometer tot 0° daalde. Des avonds rees hij tot dat hij met middernacht zijnen vorigen stand weder bereikte.

(4 Febr.) Heden hadden wij betrokken lucht met sneeuw; de wind liep rond tot aan het zuiden, en, als ter bevestiging mijner vroegere waarnemingen, daalde de temperatuur tot minus 15°. Het scheepsvolk vond bezigheid in het bouwen van een observatorium tot het waarnemen van refractiën, en in het herstellen der vroeger opgerigte sterretorens, waarvan een tot in zijne grondslagen geschokt was, omdat hij in verband stond met het ijs, hetwelk in den jongsten storm weggerukt was geworden. De Zaterdag (5 Febr.) liep ten einde met den thermometer op minus 24°. Des Zondags daalde hij tot 32°. — De manschappen die na de godsdienstoefening waren gaan wandelen hadden aan land eene menigte witte patrijzen gezien.

De twee volgende dagen (7 en 8 Febr.) bleef de koude aanhouden, overigens viel er niets merkwaardigs voor dan een flauw noorderlicht. Ook den volgenden dag (9 Febr.) was er weinig verandering; het eenige merkwaardige was de vangst van een' ongelukkigen vos, die zijne tong verloren had door op de ijzeren stangen van den val te bijten. Den 10^{den} Februarij bereikte de temperatuur 42° minus, en de koude was nu zeer sterk. Wij

vingen andermaal eenen vos. Ik deed op nieuw pogingen om de dagelijksche variatie van de magneetnaald waar te nemen, maar zij ging niet meer over.

(11 Febr.) Met eene stijve koelte en de thermometer op 39° minus, vonden de manschappen het onmogelijk aan den wal te wandelen, hetwelk den volgenden dag (Zaterdag) insgelijks het geval was. De condensateurs hadden deze week vijf schepels ijs opgeleverd, hetwelk mijne vroegere aanmerkingen bevestigde. De Zondag (13 Febr.) werd als gewoonlijk doorgebracht en het weer bleef onveranderd. In den avond van maandag (14 Febr.) daalde de temperatuur tot 45° , en wij vingen weder eenen vos, hetwelk ook op den volgenden dag plaats vond (15 Febr.). Daarentegen liep een van onze eigene vossen weg, en nam zijne ketting mede. De thermometer viel nog een' graad lager.

(17 en 18 Febr.) Het zee-ijs werd doorgehakt, en vijfdehalf voet dik bevonden. Wij vingen wederom twee vossen, waarvan de een zijne tong, op de zelfde wijze als de vorige, verloor. De ontloopene was onbedacht genoeg, om in een' der vallen te komen, en werd des Zaturdags (19 Febr.) op nieuw gevangen. Gedurende deze dagen bleef de thermometer met weinig afwisseling omstreeks de zelfde temperatuur aanduiden. Met middernacht van Zaterdag teekende hij 45° minus.

De vossen schenen thans overvloedig te zijn; want des Zondags morgen (20 Febr.) vingen wij er nogmaals een' in den val. Wij hadden sedert

onlangs eenige veldhoenders en hazen gezien. Maandag (21 Febr.) werd wederom een vos in den val gevonden. Het weer was nagenoeg het zelfde, als in de vorige week; maar op Dingsdag (22 Febr.) rees de thermometer met bewolkte lucht tot minus 31°. Indien onze oude vrienden op hunnen post waren geweest, zouden wij zulk eene goede vangst niet gehad hebben.

(23 Febr.) Sneeuw deed den thermometer tot 22° rijzen; deze weersgesteldheid bleef den volgenden dag (24 Febr.) aanhouden, waarna het opklaarde. Den 25sten bleef het helder, en wij schoten dien dag twee veldhoenders en eenen haas. Nadat wind en weer gedurig veranderlijk, en de temperatuur naar evenredigheid daarvan dalende en rijzende was geweest, stond de thermometer op Zaterdag (26 Febr.) op minus 40°.

(27 Febr.) Bij dag had de zon even de kracht, om de temperatuur van minus 43° tot 38° te doen rijzen; vervolgens daalde hij tot 42°. Op de Zondags wandeling zag men verscheiden hazen, en den volgenden dag nog meer (28 Febr.), maar geen een werd er geschoten. Het was jongenswerk om een' kogel van bevroren kwik door eene plank van een duim dik te schieten, maar welligt was dit nimmer te voren geschied. De maand liep ten einde met den thermometer op minus 43°.

Het overzicht dezer maand is nog schraller dan gewoonlijk. Het was zeer koud geweest, vooral in de laatste dagen. De gemiddelde temperatuur was minus 34° gebleven. In de eerste dagen der maand had echter de thermometer eenen meer dan ge-

woonlijk hoogen stand bereikt, en zelfs eenmaal 9° plus. Dit had grooten invloed op de gemiddelde som, doch niet voor de laatste helft van de maand, welke gemiddeld 42° gaf. De laagste stand van den thermometer was 49° minus geweest.

Onze waarnemingen werden door de koude grootelijks belemmerd; enkelen echter gelukten en werden opgeteekend. De equipage bleef gezond, en ik had redenen om te gelooven, dat hun ook hunne tevredenheid onveranderd bijbleef.

Daar wij tot nu toe geene Eskimoos gezien hadden, lieten wij de hoop varen, hen vóór Mei te ontmoeten, schoon ons hun wegblijven niet zeer begrijpelijk voorkwam.

Onze jacht, als men het vangen van vossen in vallen dus noemen mag, was buitengemeen goed uitgevallen. Men moet ons niet van overbodige vreedheid in dit opzigt beschuldigen, vermits wij eene familie van honden moesten voeden, en verplicht waren hen goed te verzorgen, daar de tijd niet meer ver af was, wanneer zij ons op hunne beurt groote diensten moesten bewijzen.

(1 Maart) De weersgesteldheid bleef de zelfde. Er was een schitterend noorderlicht, hetwelk op de magneetnaald den invloed had, welken men menigmaal heeft waargenomen. Zoo veel lichts als ik er met een groot brandglas van kon bijeen trekken, had geene de minste uitwerking op den differentialen thermometer. De drie volgende dagen (2, 3 en 4 Maart) leverden geene afwisseling op, maar des Zaturdags (5 Maart) was het eenigen tijd buijig, en de thermometer daalde tot 40°, terwij

de maand met 38° begonnen was. Wij vingen eenen vos, en schoten eenen haas.

(6 Maart) De Zondag was iets warmer; de temperatuur steeg tot 28° en bleef dien stand 2 uren lang behouden. Maandag avond was zij 40°, en dien dag (7 Maart) schoten wij eenen haas. De beide volgende dagen leverden geene verandering op. Weer, wind en temperatuur bleven in de zelfde gesteldheid. Alleenlijk zagen wij op den laatsten dezer dagen een helder noorderlicht.

(10 Maart) Een vos, die nabij het schip kwam, ontsnapte ter naauwernood de honden. Wij lieten amandel-olie in eene kogelvorm, onder de temperatuur van minus 40° bevrozen, en schoten er mede tegen eene plank, welke hierdoor gespleten werd, terwijl de kogel van bevroren olie terug sprong zonder te breken. Een dergelijke kogel van ijs had geene de minste uitwerking. (11 Maart) De twee laatste dagen dezer week waren gelijk de vorigen. Des Zaturdags (12 Maart) was de temperatuur met middernacht 35°.

(13 Maart) Des Zondags was het weer onveranderd. Den volgenden dag (14 Maart) vingen wij eenen vos; het scheepsvolk begon zand aan te dragen, om eenen weg over het ijs te leggen. Wij hadden reeds bemerkt dat de zon op sommige rotsen de sneeuw konde smelten. Des Dingsdags (15 Maart) in den namiddag veranderde het weer, en het begon hard te waaijen met sneeuw-jagt. Dit duurde tot den middag van den 16^{den}. Des anderen daags hadden wij beurtelings heldere en betrokken lucht, maar de thermometer bleef

bestendig omstreeks 36° . Des Vrijdags (18 Maart) was de koude zeer gevoelig, schoon de thermometer de zelfde hoogte behield, en op Zaterdag daalde hij tot 44° . De condensateurs gaven deze week vijf en een half schepel ijs, hetwelk de grootste uitwaseming was, welke wij, sedert de inrigting van deze werktuigen ondervonden hadden.

(20 Maart) De langdurige en bestendige koude in dit gedeelte der loopende maand, maakte onze oplettendheid ernstig gaande, en zelfs de lezer zal onze opgaven niet onbelangrijk achten. Heden, Zondag, daalde de thermometer tot 52° , en de gemiddelde temperatuur van het etmaal was niet hooger dan 49° . Ten 4 ure des Maandags morgens (21 Maart) sneed de zon den equator bij deze zeer lage temperatuur, iets dat op vroegere reizen nimmer gebeurd was.

De beide volgende dagen (22 en 23 Maart) leverden hieromtrent geene verandering op, hoewel de barometer beurtelings daalde en rees. Den volgende dag beterde het eenige graden, en de gemiddelde temperatuur was 30° , terwijl die van den middag 25° minus was geweest. (25 en 26 Maart) De Vrijdag en Zaterdag leverden geene afwisseling op; de thermometer stond Zaterdag middernacht op 35° .

(27, 28 en 29 Maart) Ook de Zondag en de twee volgende dagen boden niets belangrijks aan. Het weer was veranderlijk, beurtelings helder en somber, nu en dan met sneeuwbuijen, en ten laatste eene frissche koelte. De laagste temperatuur in deze drie dagen was van 35° , allengs rijzende tot 28° .

Den 30sten Maart had er eene merkbare en zeer

aangename verandering plaats. De thermometer bereikte 11° minus, en de dag was zoo zacht, dat de manschappen elkander met dezen warmen, aangename dag geluk wenschten, zelfs toen de thermometer 20° teekende. Het is buiten twijfel dat wij hier deze temperatuur warm vonden, zoo sterk is de uitwerking der gewoonte. Met 40° hooger, zoude het in *Engeland* eene ongemeen zeldzame winterkoude geweest zijn, en wij wisten wat wij aldaar van deze temperatuur gevoeld zouden hebben, ondanks het verbazende verschil van de koude, waarin wij ons nu bevonden. Den volgenden dag (31 Maart) was het nog warmer, daar de temperatuur op den dag tot 8° steeg, en des nachts niet beneden 17° daalde. Hiermede was wederom eene maand ten einde geloopt.

De hevige koude in deze maand valt in het oog. Zij overtrof verreweg die van de zelfde maand op vorige reizen. Het gemiddelde getal was 35° minus, hetwelk niet minder dan 17° lager was, dan de gemiddelde en 11° lager dan de laagste stand van de temperatuur der zelfde maand op vorige reizen. De hoogste stand van den thermometer was 8°, en de laagste 52° geweest.

Er was veel sneeuw gevallen, zoodat het geheele land met eene massa van ijs en sneeuw bedekt was. Slechts eenmaal was de sneeuw voor een' korten tijd gesmolten, op rotsen die aan den invloed der zon blootgesteld waren, doch dit was van korten duur. In Maart van het vorige jaar was daarentegen het water, gedurende verscheiden dagen, in stroomen van de bergen afgevoerd.

Deze sterke koude leverde geen gunstig vooruitzicht ter bevordering onzer voornemens op, en nu en dan maakte zij het scheepsvolk neerslagtig, terwijl de eentoonigheid hunner bezigheden ook niet veel opgeruimdheid kon verwekken. Niettemin waren zij allen volmaakt gezond. Er waren geene manschappen op de ziekenlijst geweest, en geen van hen had eenige kenteekenen van scorbut.

Over het algemeen waren er vele waarnemingen gedaan en aangeteekend. Behalve een aantal vossen, hadden wij twaalf witte hazen en eenige ptarmigans geschoten. Van onze tamme dieren echter bleven er slechts twee in het leven.

Onze teleurstelling ten opzichte van de verwachte aankomst der Eskimoos, vermeerderde van dag tot dag, en gaf tot allerlei vermoedens aanleiding, waardoor het scheepsvolk eenige bezigheid bekwaam. Wij hadden ook gebrek aan zeekalfsvleesch voor onze honden, die van honger gestorven zouden zijn, indien wij geene vossen hadden gevangen. Ook voor ons zelve verlangden wij zeer naar versch vleesch en visch. Aan kleederen van zeekalfsvel begon het ons mede te ontbreken, zoodat wij reikhalzend naar de komst der inlanders haakten.

Zeven en dertigste Hoofdstuk.

APRIL. — EENE LANDREIS WORDT ONDERNOMEN. — VER-
SLAG VAN DEZE REIS. — OVERZICHT VAN DE MAAND.

(1 April 1831) De weersgesteldheid werd langzamerhand beter; maar den 2^{den} April was de middernachts-temperatuur 0° en de hoogste bij dag plus 3°. De magneetnaald werd defect bevonden. Op Zondag (3 April) kwam er eene koelte door, welke den volgenden dag (4 April) tot storm toenam. De afwisselingen in de temperatuur waren niet noemenswaardig.

(5 April) Dit was de dag op welken wij in het verleden jaar ons springtogtje hadden ondernomen. De gesteldheid der zaken was thans zeer verschillend, terwijl wij bezwaarlijk de medewerking van Eskimoos en de hulp van hunne honden konden ontberen. De thermometer daalde in den nacht van den 6^{den} April tot minus 17°, hetwelk 34° lager was dan op het zelfde tijdstip van het vorige jaar.

(7 April) In den loop van dezen dag hadden wij verscheiden huijen met sneeuwvjagt, die echter tegen den volgenden dag (8 April) ophielden, wanneer het mooi weer, maar koud was, met den thermometer des nachts op 20°. De Zaterdag (9 April) was niet warmer. Waar de zon op de

sneeuw scheen, werd deze ijsachtig, maar nergens vloeide water af, en de sneeuw dooide ook niet weg. Des Zondag (10 April) was het nog 2° kouder. Overigens werd deze dag als naar gewoonte doorgebracht.

(11 April) Des Maandags kwam de thermometer nabij 0°, op den middag, hetwelk eene groote verbetering was. Deze gunstige ommekeer was echter van korten duur, want reeds den volgenden dag (12 April) daalde de temperatuur tot minus 23°. In het verledene jaar waren er op hetzelfde tijdstip verscheidene waterplassen om het schip en langs de kust; thans echter was alles nog vast ijs.

De twee volgende dagen (13 en 14 April), klom de temperatuur allengs hooger, en bereikte tegen den middag bijna 0°. Des Vrijdags (15 April) steeg hij tot plus 4°, en bleef op Zaterdag (16 April) op 2°. Men ging voort met het maken van voorbereidselen voor de reis.

(17 April) Wij zagen heden den eersten sneeuw-ortolan. Maandag den 18^{den} April waren de voorbereidselen tot onze reis voltooid, en wij wachtten slechts op gunstig weer. Den volgenden dag (19 April) scheen er eene gunstige verandering te zullen plaats grijpen, daar de thermometer tot plus 8° rees, en de lucht, in weerwil van eene frissche koelte, tamelijk zoel was. Twee manschappen bragten de slede een paar mijlen vooruit, om des te gemakkelijker vroeg in den morgen te kunnen vertrekken, in geval het weer gunstig was.

Daar dit werkelijk (20 April) het geval was, begaf eene partij van het scheepsvolk zich met den

kommandeur ross op weg, en op den middag kwamen de geleiders terug, terwijl vijf man den kommandeur ross bleven vergezellen. Eene tweede slede stond met eene draagbare kombuis aan boord gereed om hen te volgen. Den 21sten klom de temperatuur tot plus 31°, en wij werden aangenaam verrast door het bezoek van drie Eskimoos, NEY-TAKNAG, POWETTAK EN NOYENAK.

Zij waren met hunne honden over de westelijke bergen gekomen, en hadden eene mijl van ons stil gehouden, de handen opheffende, om te doen zien, dat zij ongewapend waren, en volgens hunne gewoonte »*Manig tomig*» uitroepende, waarna zij hunnen weg vervolgden om bij ons te komen. Het was de troep die te *Awatutyak* overwinterd had, uit drie huisgezinnen bestaande. De kommandeur ross, had hen ontmoet, van wien ik een briefje ontving, waarin hij mij berigte dat hij twee partijtjes zalm voor twee messen gekocht had. Dit was eene aangename tijding, en wij maakten dadelijk schikkingen om dezen gewenschten voorraad aan boord te halen.

Wij hielden hen aan boord ten eten en te slapen, en bekwamen de volgende berigten van hen. Al hunne vrienden te *Neitchillee* waren welvarende, uitgezonderd TIAGASHU, die in den verloop der winter overleden was. Deze Eskimoos hadden eene menigte rendieren gedood en veel visch gevangen; zij hadden ons te *Awatutyak* en te *Neitchillee* gewacht. Een van hen moest zich naar de laatstgemelde plaats begeven om er ons verblijf kenbaar te maken. Wij betreurden den dood van

onzen vriend TIAGASHU, van wien wij de eerste geographische bijzonderheden van het land vernomen hadden. Hij was bovendien een zeer goedhartig mensch, en daar hij een talrijk huisgezin had, was hij eenmaal in zulk eene groote verlegenheid geweest, dat wij het pligtmatig oordeelden, hen allen te onderhouden. Vermits hij uit dezelfde redenen arm was, had hij weinig te verkoopen, en ontving derhalve weinig van ons in ruiling. Maar eindelijk gaven wij hem echter eene vijl en een mes. Deze gift was wel besteed, omdat dit huisgezin ons altijd veel vriendschap had bewezen, en ons altijd hunne dankbaarheid voor geringe gunsten bewezen had, door ons een zee-kalf tot geschenk te brengen, hetwelk een der twee was, welke zij gevangen hadden. Schoon hij een Eskimoo was, hadden wij hem als een braaf en beminnelijk man leeren kennen. Wij konden de oorzaak van zijnen dood niet te weten komen; doch het deed ons leed, dat wij niet bij hem waren geweest, omdat hij welligt met behulp van onze geneesmiddelen het leven zoude behouden hebben.

(22 April) Het spoor van de eerste slede volgende, vertrok ik dezen morgen ten 4 ure van boord, met den chirurgijn, drie matrozen en onze Eskimoo-vrienden. Wij kwamen aan hunne station *Niokhunagriu* genoemd, ten 11 ure, hetwelk de plaats was, waar wij, vroeger op den 28sten Junij onze tent hadden opgeslagen. Wij vonden er twee pakken visch, te zamen slechts honderd tachtig ponden wegende; niettemin betaalden wij den be-

paalden prijs. Zij begonnen onverwijld een huis op te rigten, hetwelk zij in 45 minuten ten uitvoer bragten. Zonder tijdverzuim maakten wij een warm middagmaal gereed, hetwelk, na eene wandeling van 16 mijlen over zeer hobbelig ijs, eene gewenschte verkwikking voor ons was. Ofschoon ruw en oneffen, was het ijs voorbij de plaats waar de kommandeur ross, zijn geleide had verlaten, zeer goed, en het was ons aangenaam hiervan verwittigd te zijn. De manschappen hadden hunne dekens vergeten, en werden door de goedhartige inlanders van vellen voorzien.

Op den middag vertrokken twee van hen in vollen ren met hunne sleden en zes honden, om een derden voorraad van visch af te halen, die, zoo als wij vernamen, bij een ver afgelegene meer geborgen was. Zij wilden daarvoor nog een mes, en het was ons wel de moeite waard naar dezen toevoer van victualie te wachten. In den tusschen-tijd onderzochten wij hunne hut, die ruim genoeg voor drie huisgezinnen was, namelijk achttien voet in diameter; doch zij was zeer vervallen, omdat zij sedert het begin van den winter bewoond was geworden. Wij werden zeer vriendelijk door de vrouwen onthaald, en vonden er eene die oud en ziek was, en aan welke onze scheepsdokter eenige medicamenten toediende. Zij was de vrouw van eene menigte mannen; zij vergold de ontvangene geneesmiddelen door een geschenk van den steen waarvan zij gebruik maken om vuur te slaan, het welk inderdaad van hunne zijde eene kostbare gift was. Zij boden ons water aan; hetwelk in dit

saizoen eene zeldzaamheid is, omdat het veel traan vereischt om eene hoeveelheid van sneeuw te smelten; als ook zalm, dien wij aannamen om hen niet te beledigen, en waarvoor wij eenige tegengeschenken gaven.

Ons vragen naar den welstand der familien en de geboorte van kinderen werd met vragen naar den welstand van onze schepelingen beantwoord. Een hunner kinderen was *AGLUCCA* genoemd geworden, zoo het scheen ter eere van den kommandeur *ROSS*, aan wien de Eskimoos dezen naam gaven. Een voorraad van vijftig zeekalfsvellen bewees dat hunne jagt goed was uitgevallen; en behalve het vleesch dat wij in de hut zagen, hadden zij hier en daar eene hoeveelheid in de sneeuw geborgen. Wijders hadden zij twee muskus-ossen en twee beeren gedood, in de hoop, dat wij de eersten zouden willen koopen; doch nu dit niet geschied was hadden zij deze dieren opgegeten. Van de beerenvellen hadden zij kleederen gemaakt, maar zij hadden thans niets van dien aard te koop.

Het aanwakkeren van de koelte maakte onze hut zoo koud, dat wij er een krommen gang aan moesten maken; intusschen was de temperatuur slechts 25° minus. Met den avond waren onze vrienden met den voorraad van visch nog niet terug. Wij moesten ons den tijd korten met het Eskimoo-spel van den beer en de honden, hetwelk wij, tot groot vermaak van hen allen, met de kinderen speelden.

Met middernacht kwamen de beide jonge lieden met den visch terug, die zeer fraai was, en geza-

menlijk honderd en vijftig ponden woog, Het be-
loofde mes gaf hun veel genoegen. Hun eigen voor-
komen en dat van de honden, bewees dat zij ee-
ne verre reis gemaakt hadden. Zij waren 14 uren
tijds afwezig geweest, hetwelk wij berekenden ge-
lijkstaande met 36 mijlen reizens. Wij zonden hen
naar bed, en des morgens ten 4 ure (23 April)
stonden onze manschappen op, om vóór ons ver-
trek een ontbijt gereed te maken, en de slede in
orde te brengen.

Toen ik van de jacht op eenige veldhoenders te-
rug kwam bevond ik dat onze visch door de hon-
den geplunderd was geworden, en dat wij, met
hetgeen de Eskimoos en wij zelve er van ver-
bruikt hadden, thans nog meer dan 250 ponden
overig hadden. Deze hoeveelheid, met onzen ei-
genen voorraad, was echter meer dan onze niet
sterke manschappen konden vervoeren. Ik maakte
derhalve met eenen der Eskimoos eene overeen-
komst, om ons met zijne honden bij te staan,
waarvoor hij, als ook voor het maken van eenen
werpspies, eene vijl zoude bekomen.

Wij vertrokken dus, nadat wij aan elke der vrou-
wen eene naald hadden gegeven. Het was een
fraaije dag ofschoon de wind sterk was; gelukkig
echter hadden wij hem in den rug, zoodat hij ons
niet hinderlijk was. Na 4 mijlen afgelegd te heb-
ben, kwamen wij aan een hoog voorgebergte, *Ne-
okouak* genoemd, en trokken vervolgens door de
kreek langs eenen korteren en beteren weg dan wij
bij het komen ingeslagen hadden, waardoor wij
eene mijl uitwonnen. Ter halve wege van onze reis

hielden wij stil, om eenige rust en verkwikking te genieten, doch wij waren genoodzaakt ons van water te spenen, omdat wij geen' tijd hadden om sneeuw te smelten. Het was ons zeer aangenaam dat de bodem of het binneneinde van deze kreek geheel en al met goed ijs bedekt was, zoodat wij van hier tot] aan de eerste groote rivier, ten minste een goeden weg zouden hebben. Tegen drie ure kwamen wij met onze lading welbehouden weder aan boord. Dezelve was voor ons van groote waarde, want het was verversching voor veertien dagen, waardoor wij ook in staat gesteld waren om limoensap, waarvan wij schaars voorzien waren, te sparen.

Daar het des Konings verjaardag was, vlagden wij van de drie toppen en in het wand, hetwelk aan onze inlandsche vrienden veel vermaak scheen te geven; de manschappen kregen een extra randsoen en overigens werd deze dag met de gebruikelijke vreugde gevierd. Een der Eskimoos, die in onze kajuit genoodigd was, maakte ons met eenige omstandigheden hunner zamenleving bekend. De weduwe van den overledenen had onverwijld eenen anderen man bekomen, omdat zij vijf kinderen had. Dit »omdat» zou in *Engeland* veeleer eene reden »ter contrarie» geweest zijn; en men moet bekennen, dat eene talrijke familie van eenen voorganger geene zeer schitterende huwelijks-gift is. Maar in dit land waren de vijf kinderen zoo vele kostbare koopwaren, een aanzienlijk vermogen, eene bron van winst en voordeel, in stede van verlies, en van geluk in plaats van kwelling en

verdriet. Met den leeftijd van acht jaren zijn zij reeds van dienst, en weinige jaren daarna zijn zij in staat om reeds meer dan zich zelven te onderhouden. Wanneer de ouders gebrekkig en zwak worden, zorgen de kinderen, om het even of het stief- of aangenomen kinderen zijn, voor het onderhoud der ouders. Er bestaat geene belasting voor het onderhoud van arme oude lieden.

Wanneer eenmaal de voortgaande verlichting en beschaving zulk eene belasting onder de Eskimoos ingevoerd zal hebben, zullen de kinderen niet eenmaal meer voor hun eigen onderhoud zorgen. Er zullen geene kinderen meer aangenomen worden, zoo als nu algemeen onder dit volk gebruikelijk is; de weduwe met vijf kinderen zal vergeefs naar eenen tweeden echtgenoot omzien. Allen zullen tezamen naar een arnhuis gaan, en zij, die in staat zijn om zeekalven te vangen, zullen ten behoeve van luiaards en ledigloopers arbeiden, tot dat zij allen gezamenlijk van gebrek omkomen. Het is een Utopische staat van zaken, wanneer eene weduwe met vijf kinderen de voorkeur boven anderen heeft, en onder de jongelingen naar welgevallen eenen man kiezen kan; het is meer dan Utopisch, wanneer de menigte der kinderen rijkdom, in stede van armoede te weeg brengt, wanneer de man waarlijk arbeiden wil, en zijn arbeid altijd toereikend is om niet alleen hem zelven te onderhouden, maar allen die, tot dat zij zich zelven kunnen verzorgen, van hem afhangen. Laten de wijzen van ons vaderland een reisje naar dit land doen, en lessen van ware wijsheid nemen bij wil-

den, in ruwe beestevellen gekleed, die traan tot drank, en rauwe visch tot spijsgebruiken.

Eene andere bijzonderheid van hunne staatshuishouding, kan ik niet met den zelfden lof vermelden, hoewel zij, in verband met het vorige beschouwd, hare goede zijde heeft. Men moet niet afzonderlijke deelen eener wetgeving uit hun geheel rukken, om de eene of andere wet stuksgewijs af te keuren. Wij moeten het geheel in zijn verband en uit alle oogpunten beschouwen, alvorens wij het af dan wel goedkeuren. Ik bedoel het gebruik der Eskimoos om onderling hunne vrouwen te ruilen. Indien de oude Romeinen zulks, bij hunne hoogere beschaving, deden, vrees ik dat hunne redenen niet verschoonlijk zijn, ofschoon ik hier die redenen niet wil onderzoeken noch beoordeelen. Uit een physiologisch oogpunt beschouwd, kunnen de denkbeelden der Eskimoos in dit opzigt wijsgeerig zijn, schoon het mij niet bekend is, of zij in de praktijk aan het oogmerk beantwoorden. Zij denken dat zij op deze wijze meer kinderen bekomen. Het is in allon gevalle eene goede zaak, dat men goede redenen bijbrengen kan om datgene te doen, wat welligt niet goed is.

Wij hadden de twee laatste dagen van de week op dit reisje doorgebracht en waren op Zondag (24 April) weder aan boord. Het was een heldere dag en zeer koud. Op den dag stond de thermometer op plus 3°, maar daalde des nachts tot minus 12°. Op dezen Zondag was de rust ons aangenaamer dan gewoonlijk, maar vermits wij de sneeuw van het dek hadden weggeruimd, zaten wij omlaag min-

der warm. Onze Eskimoo-gids kwam terug, en beloofde dat hij zijnen vriend, met een zeekalf zoude zenden, en met eene partij traan welke wij verloren hadden.

(25 April) Deze kwam heden met het zeekalf; ook had hij de traan gevonden, en bleef des nachts aan boord. Met eene wakkere koelte was het zeer koud, schoon de thermometer bij dag op plus 6° en des nachts niet lager dan op minus 10° stond. Waarschijnlijk begonnen wij reeds in ons zelve eene zachtere temperatuur te gevoelen, ofschoon de hevige koude nog niet sedert lang opgehouden had. De natuurkundigen en geneesheeren moesten ons hiervan eene verklaring geven. Verwekt het ligchaam meer warmte wanneer de lucht koud is, en een hooger grad van warmte naarmate de weersgesteldheid kouder is? Zoo niet, hoe konden wij dan, bij eene temperatuur van 50° minus, even zoo warm zijn als met die van plus 10° of 20°, zonder daarbij te rekenen, de toevallige veranderingen van den wind, of de uitwerkselen daarvan op het ligchaam, wanneer het er aan is blootgesteld. Maar hoe men dit ook verklare, waarom verandert het ligchaam zijne temperatuur, zijn gevoel van koude zoude ik schier zeggen? De koude die ons voor eene maand niet onaangenaam was, werd nu door ons ondragelijk gevonden. Indien het in Julij gebeuren konde, dat de thermometer des nachts minus 52°, en bij dag plus 70° teekende, zoude het niet gemakkelijk zijn, zich een denkbeeld van het gevoel dier temperaturen te vormen.

(26 April) Nadat de thermometer des nachts minus 16° geteekend had, stond hij bij dag op plus 10°; en de zon oefende, zelfs bij dezen lagen stand boven 0°, eene groote kracht op de sneeuw uit, welke 4 uren lang bleef wegdoojen. Des nachts stond de thermometer op 0°. Den volgenden dag (27 April) hadden wij harden wind met jagtsneeuw, en met middernacht toonde de thermometer plus 6°. Des nachts daaraanvolgende (28 April) stond hij andermaal op minus 16°, nadat de harde wind en de sneeuw den geheelen dag hadden aangehouden. De beide laatste dagen (29 en 30 April) van deze maand, leverden vele afwisselingen van weer en temperatuur op, en zij liep, te middernacht van den 30sten, met stil en helder weer ten einde, terwijl de thermometer op minus 9° stond.

Het overzicht van April vereischt weinige woorden. De temperatuur nam eindelijk eene gunstiger wending dan men verwacht had. De gemiddelde stand werd bevonden minus 6.44 te zijn, terwijl de hoogste plus 30°, en de laagste minus 25° was geweest. De onderscheidene wetenschappelijke nasporingen waren voortgezet geworden. Op den laatsten dag van de maand was de dikte van het ijs zes voeten geweest, terwijl zij in het vorige jaar op dit zelfde tijdstip zeven voeten had bedragen. De waarschijnlijke reden hiervan was, dat het ijs in het tegenwoordige seizoen meer door sneeuw bedekt, en gevolgelyk beter tegen de vorst beschermd was geweest.

De gezondheid der equipage was bij voortdoring

goed, en de aanwinst van versche spijsen zoude waarschijnlijk dien gunstigen toestand nog een' geruimen tijd bevorderen. Wij hadden ten laatste de lang gewenschte Eskimoos weder aangetroffen, en waren eindelijk ook weder in staat gesteld geworden om onze landreizen te hervatten.

Acht en dertigste Hoofdstuk.

MEI. — REIS VAN DEN KOMMANDEUR ROSS.

(1 Mei 1831) De temperatuur varieerde heden van 2° tot 12° plus, als of nu bepaaldelijk eene gunstige verandering plaats gegrepen had. Na de godsdienstoefening kwam de kommandeur ROSS weder aan boord, zijne reisgenooten ongeveer 20 mijlen ten noorden van ons achtergelaten hebbende. Hij was in aller ijl terug gekomen om hulp te vragen voor den stuurman TAYLOR, wiens eene voet bevroren was, zoodat hij niet gaan konde, en de andere vier manschappen hem in de slede moesten trekken, ofschoon zij zelve zeer vermoeid waren. Al het scheepsvolk werd derhalve afgezonden om hen te hulp te komen, en terwijl de stuurman denkelijk den geheelen zomer onbekwaam zoude blijven om dienst te doen, hadden de overigen groote behoefte aan eene week rust.

De kommandeur Ross berigtte dat hij, uit hoofde van sneeuwblindheid zijner togtgenooten de zee bij *Awatutyak* niet voor den zesden dag (Maandag) bereikt had, wanneer hij de doorvaart naspoorde, en ten dien einde elke kreek naauwkeurig onderzocht en te voet de geheele linie der kust volgde. Na dit onderzoek aarzelde hij niet, als eene onbetwifelbare waarheid aan te nemen, dat hier geene doorvaart naar den westelijken Oceaan bestond. Het was derhalve bewezen, dat de zee welke de inlanders onderstellen naar *Neitchillee* te geleiden, niet anders dan de oostelijke Oceaan, of een gedeelte van de golf op deze plaats, tusschen *Port-Logan* en de *Elizabeth-haven* was, waaruit dan ook volgde dat er geene doorvaart, nader dan $71^{\circ} 55'$ breedte konde bestaan, op welke breedte eene andere, groote kreek is. Deze laatste echter was ongelukkig te zeer van onze tegenwoordige ligplaats verwijderd, om over land onderzocht te kunnen worden, en om deze reden deed het ons zeer leed, dat wij in den verleden' herfst niet verder hadden kunnen komen. Al wat wij nu konden doen, was de kust, ten westen van het schier-eiland te onderzoeken, en wij besloten dit onderzoek tot het doel van onzen eerstvolgenden togt te maken.

Wijders berigtte de kommandeur Ross, dat hij het ijs zeer oneffen, en het reizen hoogst moeilijk had gevonden; dat zij 150 mijlen hadden afgelegd; dat het zeer koud was geweest en de thermometer op 18° minus had gestaan; en dat zij twee zware sneeuwstormen hadden ondervonden. Ook had hij bemerkt dat de aandrang van het zee-ijs

zeer sterk geweest moest zijn , vermits verscheiden zeer zware brokken tot veertig voeten hoogte tegen de rotsen waren opgedreven geworden. Zij hadden geene dieren , dan een enkelen raaf gezien.

Maar ik zal zijn verslag met zijne eigene woorden mededeelen.

Degen en dertigste Hoofdstuk.

REISVERSLAG VAN DEN KOMMANDEUR ROSS.

(20 April 1831) Het was zeer verdrietig voor ons , dat wij de hulp der Eskimoos niet langer konden bekomen , daar zij ons voorheen zulke groote diensten bewezen hadden , zoowel door het leenen van hunne honden en sleden als door de behendigheid en den spoed waarmede zij onze hutten opsloegen. Wij hadden echter nu cenige ondervinding verkregen , en tegen het midden van April waren wij zeer verlangende om *Aw-wuk-too-teak* nog eenmaal te bezoeken , vermits ik de eerste maal deze plaats slechts gebrekkig had kunnen gadeslaan , en eene naauwkeurige kennis daarvan voor onze toekomstige handelingen van groot belang was.

Wij gingen derhalve ten 3 ure des morgens van

den 20sten April van boord, zijnde vijf in getal, behalve een kortstondig geleide van den scheepsdokter en eenige andere manschappen, die ons ten 8 ure verlieten. Weldra bemerkte ik versche voetstappen van de Eskimoos; ik volgde hun spoor, terwijl mijn gezelschap langs het land hunnen weg vervolgden. Op deze wijze bereikte ik *Neak-kog-nak*, van waar ik, door mijn' kijker, eene sneeuw-hut zag, uit welke drie mannen kwamen, die met snelle schreden en met hunne messen in de hand op mij aan gingen. Zoodra zij echter bemerkten, dat ik mijn geweer nederleide, wierpen zij hunne messen weg, en gaven mij de gebruikelijke teekenen van welkomst. Een van hen was de oude *POW-WEET-YAH*, wiens zoons ongelukkige dood in het vorige seizoen zulk eene hevige ontmoeting tusschen ons had veroorzaakt, en dien wij na dien tijd niet weder gezien hadden. De anderen waren twee zijner zonen. Volgens hun eigen verhaal, hadden zij den verledenen zomer, zoo als zij beloofd hadden, met een' grooten voorraad van zalm en rendieren op ons gewacht. Zij waren zeer verwonderd toen wij hen zeiden, dat het ijs ons verhinderde verder noordwaarts te stevenen, en verzekerden ons, dat er bij *Ow-weet-te-week* veel open water was.

Wij vernamen van hen dat zij hier acht dagen waren geweest, op weg zijnde naar eene plaats aan den westelijken Okeaan *Neak-kog-na-geoo* genoemd, en derwaarts dwars door het land zouden trekken, langs eene reeks van meren, die zich ten noorden van *Ney-tyel-lee*, naar de zee uitstreckte.

De waarnemingen welke wij in de twee verloopen winters gedaan hadden, deden mij vermoeden dat de magnetische pool in die rigting, en niet zeer verre van ons schip lag. Ik was derhalve zeer begeerig om de plaats hunner bestemming te bezichtigen. Ik stelde hun derhalve voor, hen derwaarts te vergezellen, wanneer zij zich op weg zouden begeven, hetwelk niet zoude geschieden, alvorens wij ons tegenwoordig togkje voltooid en de terugreis naar het schip volbragt zouden hebben. Ik kon hen echter niet overreden, mij naar *Au-wuk-too-teak* te vergezellen, schoon zij gaarne naar mij wilden wachten.

Zij berigten mij, dat zij in het verleden najaar veel zalm in de *Stanley-rivier* gevangen hadden, welke zij op de gewone wijze begraven hadden en genegen waren aan ons te verkoopen, op een briefje van mij aan den kommandeur Ross, als bewijs om de betaling te ontvangen.

(21 April) Ten 4 ure des morgens was er zulk een dikke mist, dat wij slechts eenige vademmen van ons af konden zien; wij vertrokken echter ten 6 ure, omdat zij ongaarne naar het schip wilden gaan alvorens wij vertrokken waren. In het begin was de zware mist ons zeer hinderlijk, maar ten 9 ure klaarde het op, en wij vervolgden onze reis tot aan de kreek van *An-ne-re-ak-to*, en van daar langs de vallei van de *Stanley*, waarna wij aan den noordelijken oever van het meer, dat aan het einde van deze vallei ligt, ons leger opsloegen.

(22 April) De sneeuw en de mist vertraagden dezen morgen weder tot 9 ure ons vertrek. Wij

trokken toen over de reeks van heuvelen, die hier de beide meren van elkander scheidt, doch dit was door de diepe sneeuw zeer moeilijk. Ten 3 ure namiddag brak de zon door; haar glans maakte de sneeuw zoo verblindend wit, dat sommigen der manschappen in zeer korten tijd ontsteking in de oogen bespeurden, zoodat wij ten 6 ure moesten stil houden en ons nachtleger opslaan. Dit was aan den noord-westelijken oever van het meer. Hoezeer wij alle middelen in het werk stelden om de oogontsteking tegen te gaan, waren er drie van ons reisgezelschap dermate sneeuwblind geworden, dat wij genoodzaakt waren den geheelen volgende dag hier te vertoeven. De breedte was hier $70^{\circ} 29' 10''$ en de lengte $0^{\circ} 33'$ west van het schip.

(23 April) De zon scheen dezen morgen zoo helder, dat, ofschoon onze makkers hersteld waren, ik het niet raadzaam achtte, bij dag de reis voort te zetten. Wij stelden ons vertrek derhalve uit tot 7 ure des avonds, met het voornemen om bij nacht te reizen, ten einde ons niet weder aan het zelfde ongeval bloot te stellen.

(24 April) Ten 2 ure des morgens bereikten wij de plaats, waar onze hut in het verleden jaar gebouwd was geweest. Ondanks eene frissche koelte uit het noorden, met een weinig jagtsneeuw, was het fraai weer, en het gelukte ons, hoewel niet zonder groote moeite, met onze slede over de bergen te komen, die tusschen ons en het meer *Aw-wuk-too-teak* lagen. Dezen weg hadden wij ten 6 ure des morgens achter den rug, en legerden ons nu aan den noordelijken oever van het meer,

omtrent een vierde mijl van de uitwatering van eene rivier die uit het meer naar zee loopt.

Hier beklom ik den top van den berg van *Accood-le-ruk-tuk*, en daar de lucht helder was had ik een zeer uitgestrekt gezigt, waarbij ik ook den ingang van de kreek onderscheidde, welke zoo lang het voorwerp onzer nasporingen was geweest. Zij scheen omtrent 5 mijlen van ons af, maar niet zeer lang te zijn. Mijne waarnemingen gaven mij 70° 38' 32" breedte en 0° 40' west van het schip. Boven onze legerplaats verhief zich de berg *Il-low-na-lig*, en hier was eene vervallene sneeuw hut, die het eenzame winterverblijf van NOW-YEN-NOO-AH en zijne vrouw was geweest.

(25 April) Ten 8 ure des avonds gingen wij de rivier af tot aan hare uitwatering, terwijl sommigen onzer reisgenooten veel pijn aan de voeten hadden, en kreupel gingen, en een der overigen sneeuwblind was. Het uiteinde van deze kreek was zichtbaar van eene hoogte welke ik nu beklom, en niet verre van daar liet ik de manschappen legeren, terwijl ik met ABERNETHY vooruitging om de kreek te onderzoeken. Ik verwachtte wel niet hier de opening te vinden, welke volgens het zeggen der Eskimoos naar de westelijke zee, bij *Ney-tyel-lee* voerde, want deze opening was, volgens hunne beschrijving, zoo breed, dat op sommige plaatsen van de kust de overzijde niet zichtbaar was, hoewel aan beide zijden hoog land lag. Maar wij hadden de thans voor ons liggende kreek niet kunnen onderzoeken, toen wij in 1829 langs deze kust kwamen, en daar zij de eenige was, die onbezigtigd

w
ke
te
de
vo
7
bra
we
van
onz
40'
O
wel
kim
ken
men
plaat
steen
de o
verto
den
ijs a
mer
He
hebb
het s
keuri
den
6 ur
een'
1 ur
III

was gebleven, achte ik het noodig haar naauwkeurig op te nemen, ten einde ons niet deswege te moeten ophouden, wanneer wij in den aanstaanden zomer met het schip om de noord zouden voortstevenen.

(26 April) De opneming van de kreek was ten 7 ure des morgens op eene voldoende wijze volbragt, zoodat dit gedeelte van de kust bevonden werd vereenigd 'te zijn met datgene, hetwelk wij van het schip onderzocht hadden. De breedte van onze legerplaats was $70^{\circ} 42' 2''$, en de lengte $0^{\circ} 40' 1''$ west van het schip.

Op deze wandeling vond ik de gedenkteekenen welke wij in 1829 hadden opgericht; maar de Eskimoos hadden ze niet ontzien, en de muntstukken welke wij er hadden nedergelegd, weggenomen. De rotsen bestonden hier, zoo als op vele plaatsen van de kust, uit rood graniet en kalksteen; het westelijke gedeelte bevatte het eerste en de oostelijke zijde het laatste gesteente. Naar zee vertoonde zich eene vlakte van effen ijs tot aan den horizon, waar men echter scherpe punten zag, ijs aanduidende, hetwelk eerst in den verleden' zomer ontstaan was.

Het voornaamste doel van onze reis dus bereikt hebbende, besloot ik langs den oever der zee naar het schip terug te keeren, ten einde de kust naauwkeuriger te onderzoeken dan wij dit voorheen hadden kunnen doen. Wij vertrokken dus ten half 6 ure na den middag, en hielden in weerwil van een' dikken mist den wal. Den 27sten April, ten 1 ure des morgens, bereikten wij den ingang van

III.

de *Elizabeth-haven*. Schoon wij hier en daar tot aan de knie door de sneeuw gingen, was het ijs zoo effen dat wij gemakkelijk voort konden komen. Eindelijk echter werden wij, door een frisschen wind, van jagtsneeuw vergezeld, genoodzaakt, ten 4 ure stil te houden, aan den zuidelijken kant van de landengte, waar de koelte weldra met geweldige jagtsneeuw tot den hevigsten storm overging, dien wij hier nog immer hadden bijgewoond. Deze orkaan duurde tot den middag van den 28sten.

(28 April) Het weer bedaarde nu en werd in den namiddag fraai, zoodat wij uit onze enge gevangenis in ons sneeuwhol verlost werden, waarin het verblijf veel onaangenamer was dan een geheel dag van zwaren arbeid. Wij vervolgden ten 8 ure onze reis, maar de avond was zeer koud, en met middernacht draaide de wind, dien wij in den rug hadden gehad, en dien wij nu regt in het aangezicht kregen. Wij zouden derhalve gaarne stil gehouden hebben, maar onze proviand was, ten gevolge der vertragingen welke wij ondergaan hadden, dermate boven onze verwachting verminderd, dat wij in de noodzakelijkheid waren om voort te gaan, en dus tot 6 ure in den morgen van den 29sten onze reis vervolgden.

(29 April) Men ontdekte nu dat een onzer makers eenen bevroren voet had, en wel zeer erg; doch na het gebruik der gewone middelen werd het gevaar overwonnen, ofschoon de lijder ten gevolge der ontsteking daarna nog hevige pijn uitstaan moest. Dit hield ons op tot den 30sten, op den middag. Toen plaatsten wij den patient op eene

slede en vervolgden onzen weg naar het schip. In het begin was de weg gemakkelijk ; maar nadat wij eenen hoek, die tegen het noorden lag, omgetrokken waren, vonden wij het ijs zoo hobbelig, dat wij het onbereikbaar achtten. Hier en daar lag het in klompen als op een gestapeld, en tot eene hoogte van dertig voeten. Van den top van eene dezer ketenen van ijsheuvelen, zagen wij echter het effen ijs op den afstand van eenige weinige mijlen, hetwelk ons moed gaf om over dezen ijsdam te komen. Wij bevonden dien tusschen 5 en 6 mijlen breed. Met de grootste inspanning van krachten en vermoeijenissen, zoo als wij nog nimmer ondervonden hadden, gelukte het ons deze schijnbaar onoverkomelijke zwaarigheden te overwinnen, waarbij echter onze verminkte reisgenoot veel te lijden had, omdat de slede geweldig hotste. Alleen dit gedeelte van onzen togt had ons 12 uren tijds gekost.

(1 Mei) Drie van ons gezelschap waren geheel en al uitgeput, zoodat wij genoodzaakt waren ten 2 ure des morgens van den 1sten Mei, omtrent 3 mijlen bezuiden *Andrew-Ross-eiland* stil te houden. Vermits echter onze victualie bijna verbruikt, en het ook noodzakelijk was dat onze lijder zoo spoedig mogelijk geneeskundige hulp bekwam, terwijl bovendien de manschappen niet meer voort konden, begaf ik mij alleen op weg, naar het schip, om hun met den meesten spoed bijstand te zenden.

De afstand was niet meer dan 20 mijlen, doch de weg was zoo slecht, dat ik niet voor des anderen daags ten 11 ure des morgens aan boord kwam.

Allen die bekwaam tot den togt waren, werden afgezonden om hunne maats te hulp te komen, en even na middernacht waren zij allen veilig aan boord. TAYLOR, de man wiens voet bevroren was, had veel door den overtogt geleden, maar werd weldra door de zorg van onzen scheepsdokter genezen. Van de overigen was RICHARD WALL, ten gevolge van zware vermoeijenis, eenige dagen ongesteld, doch dit had verder geene nadeelige gevolgen.

Veertigste Hoofdstuk.

VERSLAG VAN DE MAAND MEI. — EENE LANDREIS IN GEZELSCHAP MET DE ESKIMOOS.

(2 Mei 1831) Twee inlanders waren gisteren met den beloofden toevoer van een zeekalf aan boord gekomen, hetwelk honderd drie en zeventig ponden woog, en bragten tevens vijf groote visschen, welke zij *Erkalook-asit-loo* noemden; terwijl zij ons te kennen gaven, dat zij nog meer voorraad van visch hadden, om dien aan ons te verkoopen. Het was heden koud, en de thermometer op 0°. Op Dingsdag (3 Mei) kwamen de Eskimoos andermaal met een zeekalf, en met slechts vijf en zestig pon-

den visch , omdat zij hunne bewaarplaats niet hadden kunnen vinden.

(4 Mei) De temperatuur steeg tot plus 20°, en de gemiddelde stand was 4°. De twee Eskimoos gingen heen , met de belofte dat zij ons binnen drie dagen zalm en nog een zeekalf zouden brengen. Zij moesten in het najaar hier , en in den winter te *Neitchillee* visschen. Onze nieuwe draagbare kombuis werd zeer goed bevonden , en had het groote voordeel van geene andere brandstof dan traan en talk te vereischen.

(5 en 6 Mei) Het ijs , bij het schip , doorgehakt zijnde , werd vijf en een halven voet dik bevonden. De temperatuur was des nachts op 0°. Op Zaterdag (7 Mei) zonden wij eenig volk af , om de goederen af te halen , welke men achtergelaten had , om plaats voor den patient TAYLOR te maken. Hiermede liep de week ten einde.

(8 Mei) Na de kerk-oefening ontvingen wij een bezoek van cenige Eskimoos met hunne familie. Een van hen nam op zich , ons in acht dagen over de meren , naar *Neitchillee* te geleiden. Tot belooning zoude hij een houten spar bekomen. Een ander , die aan boord gebleven was , ging den volgenden dag (9 Mei) naar huis , en beloofde in drie dagen weder te zullen komen. Deze twee dagen en de volgende (10 Mei) leverden weinig verandering op. De gemiddelde temperatuur was iets hooger.

(11 Mei) Wij hadden heden een storm , met sneeuwjagt , die den volgenden dag (12 Mei) tot stijve koelte afnam. De Eskimoo kwam terug ,

maar had niets te koop dan eenige kleederen. (13 Mei) De voorbereidselen tot de reis werden voortgezet, en onder andere voorwerpen maakte men victualie voor twaalf man voor drie weken tijds gereed. (14 Mei) Het weer scheen beter te worden; de thermometer klom met den middag tot het vriespunt, en stond des nachts op 12°.

(15 Mei) Op hunne Zondagswandeling zagen de manschappen eene menigte sporen van rendieren. Waarschijnlijk keerden deze dieren tegen den zomer bij scharen terug. De Maandag voormiddag werd met voorbereidselen tot de reis doorgebracht; en des avonds ten 8 ure werd de eerste slede met de kanoo van vellen en victualie voor drie weken, als ook de tweede alleen met de zelfde hoeveelheid victualie, ieder voor zes man berekend, afgezonden om de tweede reeks van meren en de westkust van het schiereiland zoo ver om de noord te onderzoeken als mogelijk zou zijn. De reizigers moesten door twee Eskimoos over de meren geleid worden. Berekenende dat wij de westkust in zeven dagen zouden bereiken, bepaalden wij, dat de tweede afdeeling, onder den kommandeur Ross de nasporingen zoude voortzetten, terwijl de eerste terug zoude keeren, om nieuwe levensmiddelen te halen, en alsdan langs den kortsten weg weder naar hunne reisgenooten zouden gaan. Wijders waren wij voornemens om van de inlanders eenige verdere geographische bijzonderheden te vernemen, en tevens eenen voorraad van kleederen te koopen.

(16 Mei) Wij maakten 12 mijlen voor den middag; het weer was fraai, maar koud. Den vol-

genden dag (17 Mei) kwamen wij bij de hutten der Eskimoos te *Neotaknag*, de sleden een uur tijds vooruit gegaan zijnde, en sloegen onze tent op. De beloofde gidsen moesten tegen den avond gereed zijn; zij berigttten ons dat er onlangs eene menigte rendieren voorbij gekomen waren, die door eenen wolf vervolgd werden. Wij hadden vroeger bij hen een stuk van eene groote spar, eenige ijzeren hoepels en andere goederen gevonden, welke wij dachten door hen gestolen of door sommigen van ons scheepsvolk aan hen verkocht te zijn; maar deze onaangename verdenking werd nu weg genomen en het geheim opgehelderd. Het waren voorwerpen, die wij voorheen over boord geworpen hadden om ruimte te krijgen, en welke de Eskimoos gevonden hadden. Ik beklom eenen berg van acht honderd voeten hoogte, om het land te onderzoeken. Tegen den avond waren onze gidsen gereed, zoo als zij beloofd hadden.

Onze marsch had veel van het rondzwerven der Nomaden en wij volgden eenen schilderachtigen weg. De moeder onzer twee gidsen ging vooruit, met eenen stok in de hand; daarop volgde mijne slede, door de honden getrokken, waarin een der kinderen en eenige goederen van de inlanders waren, en die bestuurd werd door eene Eskimoo-vrouw, met een kind op haren rug. Eene andere slede van de inlanders volgde op de zelfde wijze; daarna kwam die van den kommandeur Ross, en vervolgens andermaal eene slede van de Eskimoos. Het overige van den trein bestond uit eenen inlander, die twee vellen vol traan achter zich sleepte, en ons

zelve op eenigen afstand met een der inlandsche kinderen. Wij moesten dikwijls stil houden, omdat wij zwaar beladen waren, terwijl wij over hobbelig ijs en door diepe sneeuw moesten gaan.

(18 Mei) Met veel moeite hadden wij onze gidsen overreed om te volharden, toen wij eindelijk onze tent opsloegen en de Eskimoos hunne hutten gingen bouwen. Daarna hadden wij harden wind met sneeuw tot den middag. Wij trokken nu dwars over het binnen-einde van de ruime baai, en over de rivier welke naar Lord LINSAY genoemd is geworden, en waren thans op de plaats, waar wij verleden jaar eenen voorraad van zalm gekocht hadden, namelijk 3 mijlen van het vaste land en zeer nabij eene reeks van rotsachtige eilanden, die zich noord en zuid uitstreckte. Aan beide zijden was het land hoog, en de berg *Kakoloktok* lag voor ons. Onze marsch was tot nu toe zoo veel mogelijk zuidelijk geweest, en wij hadden 14 mijlen afgelegd.

Des avonds was alles weder gereed, en de kommandeur ross vertrok naar den even genoemden berg om hoeken te meten, terwijl de overigen de reis weder aanvaardden. Naarmate wij voortgingen werd de kreek nauwer, en wij zagen nog eene menigte kleine eilanden, hetwelk ondiep water aanduidde. Wij bereikten weldra eene kleine rivier, aan welker beide zijden, een rotsachtige berg van vijf- tot zes honderd voeten hoogte was, terwijl er ook een vaarwater beoosten het eiland langs het vaste land was, waardoor de afstand van het schip aanmerkelijk op de terugreis bekort kon

worden. De sneeuw en het ijs maakten onze reis moeilijk en wij vorderden zeer langzaam. Ten 9 ure passeerden wij den mond van eene andere rivier, *Sokinnohunuting* genoemd, en bereikten ten laatste dien van de rivier *Saumarez*.

Dit geschiedde op den 19^{den} Mei, en hier vonden wij den kommandeur Ross. Wij waren verwonderd deze rivier open te vinden, maar nog veel meer, toen de inlanders ons verzekerden, dat zij den geheelen winter in dezen toestand was geweest, terwijl zij nu tot een snellen stroom was aangewassen. Bij nader onderzoek vernamen wij, dat er in het eene mijl hooger liggende meer, eene menigte springbronnen waren. Wij haalden de slede nu op de heuvelen en hadden hier een goed gezicht van deze rivier, die eenen zuid-westelijken loop scheen te hebben. Op ééne plaats, was zij tusschen steilten van tachtig voeten hoogte gedrongen, en zoo naauw, dat wij bijna geloofden er over te kunnen springen. De temperatuur van dit water was 34°, en het gaf ons het genot van eenen verfrisschenden drank, zonder dat wij, zoo als gewoonlijk, daartoe sneeuw behoefden te smelten.

Het ijs was op het meer niet zoo dik met sneeuw bedekt als op de zee, maar deze sneeuw had ook geene kenteekenen van ontdooijing. Wij volgden de westelijke zijde, aan de steile voet van eenen hoogen berg, en sloegen 3 mijlen van de rivier onze tent op, dicht bij de hutten onzer vooruitgegaane wegwijzers. Ondanks alle aangewende voorzigtigheid had een onzer manschappen een bevroren

teen, en kon gedurende het overige van de reis weinig dienst doen; hij had dit ongeval zoo lang verborgen gehouden, dat wij hem nu weinig hulp konden bieden. Een ander, wien het zelfde ongemak getroffen had, werd spoedig hersteld, omdat hij er in tijds kennis van had gegeven.

De inlanders waren hier bezig met het graven van holen, om hunne zware vracht van levensmiddelen en andere voorwerpen te bergen, en hierdoor werden wij aanmerkelijk verligt. Zij maakten ook eenige sleden van het zoet water-ijs, in de gedaante van eene vlakke, cironde kom. Twee dezer sleden, aan elkander gebonden, bevatten eene aanzienlijke menigte van hunne bagaadje, terwijl ook eene der vrouwen boven op den stapel zat, en de slede, ondanks dezen zwaren last, zeer snel voortging.

Niet voor 9 ure echter waren zij reisvaardig; wij volgden de westzijde van het meer, terwijl de oude vrouw altijd vooraan ging. De kanten waren hoog en rotsachtig, de breedte was bij afwisseling 1 tot 2 mijlen, en de strekking meer westelijk. Ten 11 ure kwamen wij aan eene straat, omtrent honderd vademen breed, aan de zuidzijde steil, en aan de andere zijde met een' lagen hoek, op welken wij kringen van opgestapelde steenen vonden, de overblijfselen der zomertenten van onze tegenwoordige reisgenooten, waar zij ook tegen hunne terugkomst eenigen voorraad hadden geborgen. Wij vernamen dat dit eene uitmuntende plaats was, om den zeelt van het meer te vangen, doch dat de zeevisch zoo hoog niet kon

op
in
rus
te
ijs
gee
ter
gel
mid
voe
den
slec
sel
tot
oos
ster
verl
visc
van
pro
aan
een
is
den
bij
om
den
stek
(
vol
wij

opzwemmen , uit hoofde van den sterken stroom in de bovengemelde naauwte van de rivier.

Terwijl onze manschappen hier verkwikking en rust genoten , maakten de inlanders eene bijt om te visschen. Wij zagen met verwondering dat het ijs niet meer dan vijf duimen dik was , schoon op geene tien vademen van den oever , waar het water slechts zes voeten diepte had , en waar gevolglijk het ijs dikker had moeten zijn dan in het midden van het meer. Hier echter was het twee voeten dik , hoezeer wij geen grond konden looden. De temperatuur van het water was intusschen slechts even boven 32°. Wij poogden dit verschijnsel te verklaren door de onderstelling , dat hier , tot zeer laat in het jaargetijde , de stroom om de oost moest zetten , doch vermits wij geen den minsten afloop van water konden bespeuren , was deze verklaring niet zeer voldoende. Indien wij geen visch vingen , waren wij ten minste aanschouwers van de wijze op welke de Eskimoos die vangst beproeven. Een balletje van ivoor of been , waaraan vier kleinere stukjes zijn vastgemaakt wordt aan eene lijn gehecht , die aan het einde van een' stok is gebonden ; deze soort van hengel wordt door den visscher in de linkerhand gehouden , waarbij hij de balletjes bestendig in beweging houdt , om den visch te lokken , en hem alsdan met den vroeger beschrevenen speer met weerhaken te steken.

(20 Mei) Nadat wij een uur gerust hadden , vervolgden wij onzen weg langs het meer , waarin wij nu eene menigte 'krekken of baaijen vonden ,

als ook onderscheidene eilanden , tot dat wij aan eene tweede straat , die insgelijks eene visch-station was , en kort daarna aan eene derde straat , nabij een eiland kwamen , waar wij de overblijfselen van eene menigte hutten der Eskimoos vonden. Hier sloegen wij onze tent op , en de inlander die ons vergezelde , bouwde er eene hut. Wij vonden er sporen van rendieren en zagen er eenen wolf. Ten 8 ure des avonds vervolgden wij onze reis , en kwamen aan laag land , van geheel verschillenden aard , uit vlak kalkgesteente bestaande , terwijl de vroegere rotsen graniet waren. De sneeuw lag zeer dik , en met den nacht daalde de thermometer tot 0°.

Hier weigerden sommigen onzer inlandsche metgezellen bij nacht voort te reizen ; zij hielden stil , begonnen eene hut te bouwen , en beloofden ons den volgenden dag te zullen inhalen. Een van hen , met zijne vrouw , besloot echter ons te vergezellen. Acht mijlen verder kwamen wij aan een eiland , waar wij de overblijfselen van eene Eskimootent vonden. Een der inlanders bleef hier.

Den 21sten Mei trokken wij langs eenen zeer doodschen weg , verder voort , en volgden eenige steenen , welke door de inlanders als merken om den weg te wijzen opgerigt waren. Wij passeerden verscheidene eilanden en kwamen eindelijk ten 6 ure aan het einde van een groot meer , nadat wij er drie dagen op hadden doorgebracht. Wij sloegen ons leger op , en zagen vele rendieren en twee wolven , maar zij waren allen te voorzigtig om ons te naderen. Het woei hard uit het noord-

oost, met sneeuw, en felle koude, ofschoon de thermometer niet onder 20° was. Het groote meer werd naar den met regt beroemden admiraal von KRUSENSTERN genoemd.

(22 Mei) De stormwind verhinderde ons voort te gaan, waarin ook de Eskimoos niet bewilligd zouden hebben. De thermometer daalde tot 3°. Den volgenden dag (23 Mei) bedaarde de wind, evenwel verkozen de Eskimoos niet te vertrekken alvorens hunne makkers bij hen waren gekomen, hetwelk deze laatsten den vorigen dag, wegens het stormweer, niet hadden kunnen doen. Men zag nergens iets anders dan sneeuw over een vlak land, zoo laag dat wij de grenslijn tusschen land en water niet konden onderscheiden. Wij vernamen van eenen der inlanders, dat er ten westen nog eene derde reeks van meren was, welke door de groote rivier in de oostelijke zee uitliepen.

Ten 4 ure kwamen de twee inlanders, die achter gebleven waren, bij ons, en bouwden eene hut; zij verhaalden ons dat er nog een meer ten oosten lag, van den zelfden naam als dat aan hetwelk wij nu zouden komen, te weten *Tishagria-hiu*, doch hetwelk ik naar mijnen vriend den kapitein ter zee JEKYLL noemde. Terwijl zij zich tot het vertrek gereed maakten, hadden wij den tijd om eene nieuwe slede te onderzoeken, welke zij hadden medegebragt, en die niet minder fraai dan zonderling was. Zij was van de zelfde gedaante als de gewone sleden, maar geheel van ijs gemaakt, onderstel en alles, en wel niet alleen zeer netjes maar zelfs ongemeen fijn bewerkt. Daar zij door-

schijnend was geleck zij werkelijk naar eene slede van kristal, en evenwel was zij sterk genoeg om al de goederen, welke de eigenaar er op geladen had, te kunnen dragen.

(24 Mei) Wij passeerden nu verscheiden stroken lands en eenige kleine meren, terwijl ons de weg door merken werd aangewezen, welke derwijze door de sneeuw bedekt waren, dat onze gidsen dikwijls moesten stil houden om met elkander te raadplegen. Ten 12 ure trokken wij over eene rivier, en kwamen op een klein meer; ten 4 ure gingen wij over eene landtong, en kwamen daarna in eene vallei die met sneeuw opgevuld was, en waarin een meer was, uit hetwelk eene rivier liep, welke wij opgingen tot aan de plaats waar zij het overvloeiende water van het meer ontving. Dit meer was 2 mijlen breed, en door eene andere rivier met een tweede, en dit weder op de zelfde wijze met een derde meer vereenigd, zoodat hierdoor een regelmatige afloop van het water plaats had. Deze twee meren werden naar den Hoogleeraar HANSTEIN genoemd. Eindelijk bragten wij deze dagreis ten einde, nadat wij 15 mijlen hadden afgelegd, en sloegen omstreeks 10 ure onze tent op. Het land over hetwelk wij hier gekomen waren bestond weder uit graniet; de rivier welke wij op dezen togt passeerden, was drie honderd vademem breed. Ons bestek was $69^{\circ} 45' 20''$ breedte en 95° lengte.

Wij moesten ons echter weldra weder op weg begeven, daar twee inlanders welke wij hadden achtergelaten thans weder bij ons kwamen. Hier,

zoo
had
dele
slec
ver
vree
hem
wol
ren
zond
mide
(2
en
meen
tong
ke v
Kru
een
uit,
daar
gen
re l
even
gestr
breed
gaan
lix,
schei
veel
telijk
dat
waren

zoowel als op elke plaats, waar wij stilgehouden hadden, leiden zij eenen voorraad van levensmiddelen neder, om op de terugreis te dienen; maar slechts met veel moeite kon ik eenen van hen overgeden ons verder te vergezellen, en alleen de vrees dat hij zijne belooning zoude verliezen, deed hem eindelijk daartoe besluiten. Wij zagen eenige wolven, eene raaf en een' uil. Een weinig te voren hadden wij op eenen wolf geschoten, doch zonder hem te treffen. De temperatuur was met middernacht 14° plus.

(25 Mei) Wij begaven ons met betrokken lucht en een frisschen westewind op marsch. Een klein meer overtrekkende kwamen wij aan eene landtong, welke de scheiding maakte tusschen die welke wij gepasseerd waren toen wij het groote meer *Krusenstern* verlieten. Deze landtong liep eerst in een zeer smal meer en vervolgens in eene rivier uit, welke naar een grooter meer, 2 mijlen van daar, liep. Hier hielden wij een uur stil, en gingen ten 5 ure weder op marsch, over eene andere landtong van 4 mijlen, en kwamen aan het evengenoemde groote meer, hetwelk oost en west gestrekt en omtrent 10 mijlen lang was; doch de breedte konden wij wegens de sneeuw niet nagaan. Het land was een gedeelte van *Boothia-Felix*, en aan het oosteinde van het meer waren verscheidene eilanden. Men zeide ons dat het zeer veel visch bevatte. De zalm kwam er van de westelijke zee, door eene groote rivier, binnen. Nadat wij van hier nog 12 uren lang voortgegaan waren en 18 mijlen afgelegd hadden, sloegen wij

aan de noordzijde onze tenten op. Dezen geheelen dag hadden wij sneeuw, en de thermometer stond op den middag op 30°.

(26 Mei) Ten 1 ure des morgens begaven wij ons op marsch, westwaarts gaande, en bereikten in 2 uren tijds het einde van het meer; nogmaals eene landtong over gaande, kwamen wij aan eene rivier, die naar de kroonprinses van *Zweden* genoemd is geworden. Deze gepasseerd zijnde kwamen wij aan het bed van de groote rivier. Nadat wij een zeer noodzakelijk rustuur gehouden hadden, kwamen wij aan hare uitwatering, aan het binneneinde van eene kreek van 3 mijlen lengte. Het was die, welke de kommandeur reeds onderzocht had. Het land was hier hoog en rotsachtig, en, wat hier eene zeldzaamheid mogt geacht worden, het was eenigermate schilderachtig. De plaats, waar wij eerst stil hielden, werd *Padliak* genoemd, en de ingang der kreek was bevonden 35 mijlen west-ten-noorden van daar gelegen te zijn. Op deze plaats zagen wij eenen troep van twaalf rendieren.

(27 Mei) Hier vonden wij drie familiën van onze kennis, in twee hutten; maar wij vernamen met leedwezen, dat *KABLALA* voor eenigen tijd vertrokken was, dat het gezelschap van *IKMALLIK* voorbij *Neitchillee* was, en dat wij waarschijnlijk geen van beiden zouden ontmoeten. Daarentegen was het ons aangenaam, dar zij in het schieten van rendieren gedurende den afgelopen winter zeer gelukkig waren geweest. Wij kochten een rendiervel en een' langen broek, met een vel van

bra
uitg
we
deu
oost
liak
voor
hij
Ik m
haal
tot d
gen
gen
ken
derzo
lei en
kaap
weer
(28
den v
dat w
vervol
de m
Wij g
het m
Met
niet
groote
ders
wij d
ze pro
tijd

III.

brand-olie, waarvan onze eigen voorraad bijna was uitgeput. Wij begaven ons ten 10 ure des avonds weder op marsch, met het plan dat de kommandeur zoss de kust ten westen en ik zelf die ten oosten zoude onderzoeken, terwijl wij over *Padliak* zouden terug keeren. Daar de eerstgenoemde voor vijftien dagen victualie had, begreep ik dat hij ten minste zes dagreizen voorwaarts kon doen. Ik nam dus hier afscheid van hem en moet het verhaal van hunne verrigtingen vooreerst verschuiven, tot dat ik, na de volbrenging van de reis zijn eigen verslag kan mededeelen. Na hun vertrek gingen wij zelve insgelijks op marsch. Eerst trokken wij over eene kreek, die te voren reeds onderzocht was geworden, vervolgens door eene vallei en over eene rivier, en laatstelijk passeerden wij kaap *Isabelle*, waar wij met mistig en zeer duister weer, te middernacht aankwamen.

(28 Mei) In het midden van de *Padliak-baai* hielden wij stil; doch de zon was zoo verduisterd dat wij onzen weg niet konden bepalen. Niettemin vervolgden wij ten 8 ure onzen marsch, ofschoon de manschappen zeer over hunne oogen klaagden. Wij gisten onzen weg zoo goed wij konden, in het midden der duisternis van eenen dikken mist. Met middernacht kwamen wij aan eene opening niet ongelijk aan die, welke van *Padliak* naar het groote meer loopt; daar wij er echter geene inlanders aantroffen, besloot ik verder te gaan, zoodra wij de noodige rust genomen hadden, vermits onze proviand begon te minderen. Van den tusschen-tijd maakte ik gebruik om de waarnemingen te

herhalen welke ik vroeger gedaan had om de hoogte van dit meer boven de zee te bepalen.

(29 Mei) Onze tent was op eene hoogte, van waar ik een goed gezigt moest hebben, zoodra de lucht opklaarde; maar den geheelen dag hadden wij stormwind met sneeuw. Tegen den avond verflaauwde de wind, en thans kon ik kaap *Isabelle* aan de westelijke zee en het hooge land van *Shag-avoke* ten oosten zien; maar ik kon niet bepalen of wij langs het oostelijke of het westelijke meer gekomen waren. Evenwel vervolgden wij de reis, en vonden eenen tamelijk goeden weg naar het naaste meer, doch de nieuwgevallene diepe sneeuw had het voorkomen van het land derwijze veranderd, dat ik ter naauwernood de voorwerpen onderscheiden konde, welke ik te voren zoo goed gekend had. Het gelukte ons echter dit meer te bereiken, welk het dan ook zijn mogt, en we met vreugde dat de oppervlakte ons eenen veel gemakkelijker weg aanbod, dan het hobbelige ijs van het land, over hetwelk wij, niet zonder veel moeite, tot dus verre gekomen waren. Dus eenen meer effen weg (als het weg mogt heeten) gevonden hebbende, hielden wij de zuid-oostzijde, en zagen hier eene groote menigte sneeuw-ortolans, wier verschijning, als voorboden van de lente in dit bevroren gewest, ons zeer aangenaam was. Eene lente trouwens, waarvan de eenige kentekenen de verhuizingen der dieren zijn, wier instinct hen naar deze streken drijft, want al het overige vertoont een' barren winter. Waarom deze dieren hier komen, is mij onbekend, want ik heb

in dit vroege jaargetijde nimmer kunnen ontdekken waar zij hun voedsel vonden. Dit zal echter het best bekend zijn bij Hem, die hunne vlugt bestuurt, en die, vermits Hij hen niet kan misleiden, voorzeker die spijzen, welke Hij hen hier doet zoeken, voor hen bereid heeft, opdat het den disch welken Hij aldus voor hen in de wildernis gedekt heeft, niet aan gasten zou ontbreken.

(30 Mei) Wij hadden stil en fraai weer tot 4 ure; ten 8 ure, sloegen wij onze tent aan land op, nadat wij 14 mijlen afgelegd hadden en het zoo mistig was geworden dat wij niet meer voorwaarts konden komen. Wij vertrokken echter weder ten 8 ure des avonds, en vonden met eenige moeite de vallei die naar *Shag-a-voke* geleidde. Wij hadden eenige rendieren en twee hazen gezien, maar konden geene zonswaarneming bekomen. Ik had kort daarna het geluk twee hazen en een veidhoen te schieten. Ik herhaalde hier nogmaals de waarnemingen welke ik zoo onlangs omtrent de hoogte van het land boven de zee voor de tweede maal had gedaan, zeer begeerig zijnde om die hoogte nauwkeurig te kunnen bepalen. Het was een vraagstuk van meer belang dan men oppervlakkig denken zoude, vermits hier de vallei was (indien men het vallei heeten mag), welke de kortste en volmaakste gemeenschap over land tusschen de oostelijke en de westelijke zee uitmaakt, welke in andere omstandigheden en in een geheel verschillend klimaat, met behulp van de kunst die »noord-westelijke passage» zoude hebben kunnen daarstellen, waarvan wij nu zoo veel wisten

als men er waarschijnlijk immer van weten zal, en meer dan immer nuttig te weten zal zijn. Wat er van zij, ik bevond dat het land hier de hoogte van dertien voeten boven de oppervlakte der westelijke zee had. Hadde dit oord 30° meer zuidwaarts gelegen, zoo zoude eene maatschappij tot het graven van een kanaal de beruchte passage hebben kunnen doen plaats grijpen, welke de natuur thans goed geoordeeld heeft ons te ontzeggen.

(31 Mei) Wij trokken ten 1 ure over de golf van *Shag-a-roke*, en lieten er de boot, voor het reisgezelschap van den kommandeur ROSS. GEORGE BAXTER, een der manschappen, was ongesteld; daar wij echter door het achterlaten van de slede aanmerkelijk verligt waren, vervolgden wij onze reis, en sloegen ten 7 ure onze hut aan zee op, omtrent 26 mijlen van het schip. Het begon hard te waaijen en te sneeuwen, en daar wij onze bedden van rendiervellen niet droog konden krijgen, waren wij hier niet zeer op ons gemak, doch wij waren tegen den storm gedekt.

Dit was ongeveer de zelfde plaats, waar wij in het verleden jaar ons leger hadden opgeslagen; zoodat wij nu het verschil tusschen den voormaligen en tegenwoordigen staat der zaken konden gadeslaan, waarbij wat wij nu waarnamen geenszins geschikt was om onze hoop te verlevendigen. Destijds was het land bijna van sneeuw ontbloot, en thans dik daarmede bedekt, terwijl ook de thermometer 10° lager stond. Destijds was het land vol waterplassen, en thans nergens een droppel water te vinden; zelfs op de rotsen, waar het in over-

vlo
een
nig
het
dez
der
N
hiel
ten
te
den
ne
man
insp
wed
geh
dier
en a
van
geval
storm
welk
aan
ten.
nissen
gezel
zijn.
van
Op
om
voor
Ik h

vloed voorhanden moest zijn, was nu alles ijs. De eenige hoop, welke ons dit duistere vooruitzicht eenigermate verhelderde, was dat de stormwinden het zee-ijs in de baai zouden breken, en ons op deze wijze vroeger dan wij vermoed hadden, zouden kunnen bevrijden.

Na den middag bedaarde de wind; de sneeuw hield op en werd door vorst gevolgd. Wij besloten derhalve eene poging te doen om aan boord te komen, terwijl wij den wind in den rug hadden, tot welk einde ik vooruit ging, om aan mijne reisgenooten, des noods, van het schip eenige manschappen tot hulp te kunnen zenden. Met alle inspanning gelukte het mij echter niet voor 10 ure weder aan boord te komen. Eensdeels was ik opgehouden geworden door het jagen van een rendier, dat nu eene zeer gewenschte vangst was; en anderdeels was ik uit hoofde van de ruwheid van het hobbelige ijs verscheidene malen en zwaar gevallen. Toen ik het schip bereikte woei het een storm en was het zeer mistig. De manschappen welke ik had achtergelaten, kwamen ten 2 ure aan boord, en hadden de slede onder weg gelaten. Zij waren allen ongesteld en door vermoeijensissen geheel uitgeput. Ik was de eenige van ons gezelschap die het geluk had volkomen gezond te zijn. Zoodanig was de afloop van eenen togt die van den 17^{den} tot het einde van Mei geduurd had.

Op dezen marsch vond ik wijders gelegenheid om de buitengewone strengheid van het tegenwoordige seizoen met het vorige te vergelijken. Ik had geen open water langs de kust gevon-

den, schoon het op den zelfden tijd van het verleden jaar overvloedig voorhanden was geweest. Geen enkele vogel werd nu op de steile rotsen waargenomen, terwijl zij in de vorige lente overal hunne nesten om te broeijen gevestigd hadden. Dit alles bewees eene langdurigheid en strengheid van den winter, die niet alleen betrekking had tot dit klimaat, maar ook tot dat van hetwelk deze vogelen gewoon zijn herwaarts te verhuizen, gevolgelijk eene buitengewone langdurigheid van snerpende koude over de geheele uitgestrektheid van het noordelijke *Amerika*.

Het Journaal, gedurende mijn afzijn aan boord gehouden, behelst niets dan de afwisselingen van de weersgesteldheid, en behoeft niet uitvoerig vermeld te worden. De omstandigheden waren nagenoeg de zelfden geweest voor onze reizigers en voor hen die aan boord waren gebleven. De manschappen die ongesteld waren geweest, bevonden zich weder volkomen wel.

Het overzicht van Mei bevat weinig bijzonders. De weersgesteldheid was zeer verschillend van die der zelfde maand in het vorige jaar. De zon had nauwelijks eenigen invloed op de sneeuw gehad, en er was nog geen water te zien geweest. De hoogste stand der temperatuur was plus 36°, de laagste minus 16° en de gemiddelde plus 16° geweest. De eerste reis van den kommandeur ROSS had bewezen dat er te *Awatutyak* geene doorvaart naar de westelijke zee bestond, en gevolgelijk ook niet bezuiden den 72sten graad breedte. Deze reis was voor den stuurman TAYLOR ongelukkig uitge-

vallen vermits men verwachtte dat hij een gedeelte van zijnen regter voet zoude moeten verliezen; en de overigen waren zoo afgemat dat zij na verloop van veertien dagen ter naauwernood hersteld waren. Het verslag nopens de gezondheid der equipage is derhalve voor deze maand niet zeer aangenaam. Intusschen verloonden zich niet de minste kenteekenen van scorbut, en hiertoe had de toevoer van verschen visch, dien de inlanders ons bezorgd hadden, grootelijks bijgedragen.

Mijn eigene reis had mij in staat gesteld om de aardrijkskunde met betrekking tot dit land uit te breiden, in weerwil der verhinderingen van het ongunstige weer, die den togt elf, in stede van acht dagen hadden doen duren. Wild was overal nog schaars geweest, en deze omstandigheid is meer met betrekking tot het klimaat merkwaardig, dan met betrekking tot ons vermaak of tot de opbrengst van onze jagt. Het is waar, dat de zuidelijke dieren meer naar het noorden trokken, maar zij waren niet in zeer talrijke scharen, en zij zouden, gelijk ik reeds vroeger heb aangemerkt, de voorboden van de lente geweest zijn, indien niet overal wijd en zijd om ons heen de sneeuw en het ijs ons overtuigd hadden dat dit seizoen voor dit maal hier nog niet verschenen was.

Een en veertigste Hoofdstuk.

VERSLAG VAN DE GEBEURTENISSEN IN JUNIJ. — TERUG-
KOMST DES KOMMANDEURS ROSS VAN ZIJNEN TOGT.

(1 Junij 1831) Het weer was op dezen en den volgenden dag koud, en op den laatst gemelden (2 Junij) zelfs stormachtig. De slede werd, van de plaats waar zij achter gelaten was, aan boord gebragt. De laagste stand van den thermometer was 19°. Wij hoopten dat wij nu den negatieven stand niet meer zouden behoeven aan te teekenen.

De maand stelde zich ongunstig in; want het was noodzakelijk, den voet van den stuurman TAYLOR, waarin zich het koud vuur geopenbaard had, gedeeltelijk af te zetten. Dit werd gevolgelijk door onzen scheepsdokter verrigt, en wel op eene wijze die beide partijen eer aan deed; TAYLOR verduurde de operatie niet minder kloekmoedig dan de chirurgijn die bekwaam ten uitvoer bragt. De overige, door de vorst aangetaste manschappen, waren in weinige dagen genezen.

Het zij mij vergund bij deze gelegenheid eene aanmerking te maken; geenszins met het oogmerk om mijne voorzorgen te prijzen, maar om toekomstige reizigers in noordelijke gewesten van de ongelooftelijke uitwerkselen dier voorzorgen te overtuigen. Het is buiten allen twijfel, dat onder

al de reizigers die in deze streken overwinterd hebben, niemand eenen strengeren en langduriger winter, noch ook menigvuldiger en aanhoudender stormen, met sneeuwjagt vergezeld, ondervonden heeft dan wij. Het was ons beschoren, hier, niet eenige maanden, zoo als de meesten onzer voorgangers, maar eene lange reeks van jaren door te brengen, die gezamenlijk (zonder overdrijving kan ik dit verzekeren) schier een enkelen onafgebroken, en zeer strengen winter uitmaakten, hetwelk den lezer, uit onze bestendige gevangenschap tusschen het ijs genoegzaam zal gebleken zijn.

Elke bladzijde van mijn dagverhaal bewijst, dat wij ons intusschen aan geenerlei werkzaamheden buiten boord onttrokken. Onze manschappen deden, even als wij landtogtjes, telkens wanneer die noodig werden geoordeeld, en arbeidden in de open lucht, zonder daartoe genoodzaakt te zijn, telkens wanneer de dienst zulks vereischte, even als waren wij in het vaderland. De vrees voor het slechte weer deed nimmer eenige voor de dienst noodzakelijke werkzaamheid ter zijde stellen of verschuiven, uitgezonderd alleen onder bijzondere omstandigheden, welke ik in mijn Journaal telkens heb aangeduid. Dit alles blijkt uit het eenvoudige dagverhaal zelf, doch op de gevolgtrekkingen die hieruit voortvloeijen, meen ik de aandacht mijner lezers te mogen vestigen, zonder daarover verder te willen uitweiden.

Hoedapig was dan de temperatuur, of liever, waren de temperaturen, gedurende dezen langen tijd van eenen vierjarigen, schier nimmer afgebro-

ken' winter? Schier elken dag vindt de lezer die, in het verslag van deze reis aangeteekend. Hij heeft bemerkt, dat het vriespunt voor ons bijna zomerhitte was; dat eene koude van 0° voor ons de »gematigde» temperatuur, ik zou schier zeggen ons gematigde seizoen was; en dat wij slechts koude gevoelden, wanneer de thermometer 50°, 60°, ja zelfs 80° beneden het vriespunt viel.

Hadden wij hevige stormen en zware sneeuw-jagt? Waren onze manschappen daaraan op hunne onderscheidene togten blootgesteld? Moesten zij tegenwind en sneeuw in de snerpendste koude trotseren, en in huizen van ijs slapen, zelfs wanneer zij door vermoeidheid en honger krachteloos waren? Dit alles heeft men gelezen. Men heeft gezien, dat hunne rantsoenen dikwijls aanmerkelijk verminderd moesten worden, en ik heb doen zien, hoezeer dit de schadelijke uitwerkselen der koude op het ligchaam vermeerdert. Niettemin onder al deze blootstellingen, onder al deze vermoeyenissen en ontberingen, vier jaren tijds onafgebroken doorgestaan, was slechts een man door de vorst aangetast, en een enkel man onderging het verlies van eenen voet, terwijl bovendien dit verlies nog alleen aan zijne eigene onvoorzigtigheid te wijten was. Men moet derhalve niet zeggen dat de manschappen, zelfs onder de ongunstigste omstandigheden voor zulke ongevallen niet behoed kunnen worden. Ik beroem mij niet op geheime middelen, de gewoonste voorzorgen zijn toereikend, en deze zijn in ieders magt. Laat de equipage, welke ik weder naar hunne haardsteden terug gebragt

heb, verklaren of deze voorzorgen toereikend zijn geweest of niet.

De 3de en 4de Junij leverden geene afwisseling op, en wij waren niet zeer met bezigheden overladen. De Zondag (5 Junij) onderscheidde zich alleen door onze gebruikelijke godsdienstoefening; maar den vorigen dag hadden wij voorbereidselen gemaakt om des Maandags een reisje te ondernemen, en hiertoe werd alles in gereedheid gehouden.

In den avond ging de chirurgijn en eenig volk met de slede 7 mijlen vooruit; maar des anderen daags (6 Junij) woei het een storm, met zware sneeuw, zoodat wij niet konden vertrekken. Wij beproefden het den volgenden avond (7 Junij), doch hadden ook nu een harden wind met sneeuw vlak in het aangezicht, zoodat wij de slede niet voor 6 ure des morgens (8 Junij) bereikten. Nu drong de zon plotseling door de wolken, hetwelk ons zoo sterk verblindde, dat wij, slechts 3 mijlen voort gekomen zijnde, onze tent moesten opslaan, nabij de rots welke wij met *Ailsa* vergeleken hadden.

Ten 8 ure des avonds vervolgden wij onzen marsch naar het zuid-west; en binnen de eilanden doorgaande, bereikten wij eene steilte, 20 mijlen van het schip, waarvan voorheen melding is gemaakt, uit hoofde van de talrijke scharen van meeuwen die er zich ophielden. Eene mijl verder vonden wij twee inlandsche tenten, en werden door sommigen onzer oude kennissen daar binnen genoodigd. Wij kwamen onverwacht, en vonden hen in hun bed, vrouwen, mannen en kinderen

bij elkander. Twee jonge Eskimoos gaven ons te kennen, dat zij op weg naar het schip waren, om visch te brengen; belovende ons gedurende den zomer daarvan verder te zullen voorzien. Zij hadden van den kommandeur ross gehoord, maar hem niet ontmoet, en hadden onze boot onder weg aangetroffen, welke zij onaangeroerd hadden laten liggen. Wij zeiden hun, dat zij naar boord zouden gaan en vervolgden onze reis.

(9 Junij) Er kwam een dikke mist op, doch wij hadden onze vorige sporen en die der Eskimoos om ons te geleiden. Ten 8 ure kwamen wij te *Shag-a-voke* en sloegen ons leger aan het strand op, omdat wij het sterke zonlicht niet meer konden verdragen. Ik liet den bestemden voorraad voor den kommandeur ross hier achter, met een briefje, en rigtte eene steenterp met eenen vlaggestok op. Daar de mist mij op nieuw verhinderde eenig onderzoek te doen, namen wij de terugreis naar het schip aan.

(10 Junij) De sporen der inlanders, welke wij nu volgden, wezen aan dat zij geene sleden gehad, maar hunne goederen op vellen voortgesleept hadden. Ten 5 ure legerden wij ons op de vorige rustplaats, waar wij ten laatste drinkwater vonden. Ik verliet hier mijne reisgenooten om hun van boord onderstand te kunnen zenden, en kwam 3 uren vroeger dan zij aan. Ik vernam dat de twee Eskimoos er geweest waren, maar geen visch medegebragt hadden. Zij zouden den volgenden dag wederkomen. Nopens het verrigte aan boord, gedurende onze afwezigheid, behoef ik alleen aan

te r
het
was
duin
(1
aan
schap
maar
De g
zever
klein
als o
Nade
dek
niet
ons,
breng
Ten
een g
uren
moos
ander
boord
hun
dien
ne v
staan
betero
voor
lieten
grepe
het C

te merken , dat het gat , hetwelk wij vroeger in het ijs gemaakt hadden , op nieuw open gehakt was geworden , en dat het nieuwe ijs zeventien duimen dik was.

(11 Junij) Onze reizigers met de slede kwamen aan boord , en eerst lang daarna kwamen de manschappen terug , die hun te gemoet waren gegaan , maar die een' verkeerden weg hadden ingeslagen. De gewenschte inlanders kwamen ten 8 ure , met zeven en negentig ponden visch , voornamelijk uit kleine kabeljauw , koolvisch en zalm bestaande , als ook een beerenvel en eenige kleedingstukken. Naderhand kwamen de vrouwen en werden op het dek toegelaten , omdat men ze met den Zaterdag niet wel beneden kon ontvangen. Zij beloofden ons , den volgenden dag meer visch te zullen brengen.

Ten 5 ure des Zondags (12 Junij) ontstond er een geweldige sneeuwstorm uit het westen , die 16 uren lang aanhield. Niettemin kwamen de Eskimoos na kerktijd , met visch , kleederen en eenige andere voorwerpen volgens hnnne belofte aan boord. Ik nam hen bij mij in de kajuit en las hun eenige plaatsen voor uit den Eskimoo-bijbel , dien ik te *Holsteinborg* bekomen had. Boven mijne verwachting , schenen zij het gelezene te verstaan , luisterden met groote oplettendheid , en verbeterden mijne uitspraak , terwijl zij mij zoodanige woorden , welke hun onduidelijk voorkwamen , lieten herhalen , tot dat zij de meening daarvan begrepen. Ik las hun de artikelen van het geloof en het Onze Vader voor , uit het boek van Egede , en

zij schenen dit volkomen te verstaan , voor zooveel de woorden betreft. Om hieromtrent zeker te zijn, las ik hun ook iets uit Egede's woordenverzameling voor , en overtuigde mij toen , dat zij deze woorden beter verstonden dan de lateren , die gedrukt zijn geworden. Wij lieten hen niet vertrekken , zonder hen op een vischmaal onthaald te hebben , en zij beloofden ons , weder te zullen komen.

Het zoude vruchteloos geweest zijn , pogingen aan te wenden om te weten of zij den zin van het gelezene begrepen hadden , want om hen hieromtrent te ondervragen , waren wij nog niet genoeg in hunne taal geoefend. Dit deed mij echter zeer leed ; ik ben geen dweeper , en was ook nimmer een romanesk aankleever van de hooge begrippen der volmaakbaarheid van wilde volkeren ; ik geloof niet dat het in de menschelijke magt is, redelijke en gezonde begrippen van godsdienst aan menschen te geven , die hunne rede nimmer gebruikt hebben , en die weinig meer menschelijks bezitten dan die genen , welke de zuiver dierlijke natuur het meest nabij komen. En evenwel heeft het Opperwezen zelfs deze naakte gewesten niet van bewijzen zijner almagt ontbloot , hoe vreemd die bewijzen hier ook mogten zijn. Hadden de Eskimoos van hetgeen ik getracht had hun te verklaren iets begrepen , terwijl ik de eenvoudigste dingen op de eenvoudigst mogelijke wijze trachtte uit te leggen ? Ik kon dit niet beslissen. Zoude ik beter geslaagd zijn , indien ik meer van hunne taal verstaan had ? Ik geloof het bezwaarlijk. Dat zij met eenige begrippen van zedelijkheid »als in het hart geschre-

ven
we
me
we
pe
mi
lij
mo
tren
(
kom
teru
afsc
om
van
slag
dien

REISV
GI
NE
DI
LE

(1
toog

ven" begaafd waren, was niet te betwijfelen en werd zoo als ik reeds vroeger heb aangemerkt door menigvuldige trekken van hunne handelingen bewezen; maar verder dan deze natuurlijke begrippen konde ik niets bij hen bespeuren, noch het minste bewijs bekomen, dat zij met eenige wezenlijke punten van godsdienst bekend waren. Ik moest mijne pogingen opgeven, en vreesde hieromtrent nimmer mijnen wensch te zullen bereiken.

(13 Junij) Ten 5 ure des morgens, kwam de kommandeur ross met zijn gezelschap aan boord terug; allen waren gezond. De Eskimoos namen afscheid en begaven zich weder naar *Neitchillee* om voor ons te visschen. Ik zal geene uittreksels van het verslag dezer reis geven, maar het verslag in zijn geheel met de eigene woorden van dien officier mededeelen.

Twee en veertigste Hoofdstuk.

REISVERSLAG VAN DEN KOMMANDEUR ROSS. — ZIJNE POGINGEN OM DE PLAATS VAN DEN NOORDELIJKEN MAGNETISCHEN POOL TE VINDEN. — WAARNEMINGEN TEN DIEN EINDE GEDAAN, EN GEVOLGEN DAARUIT AFGELEID.

(1831) Aan de koninklijke maatschappij een ver-
toog overhandigd hebbende nopens het onderwerp

van den magnetischen noord-pool, welke zij mij de eer heeft gedaan te doen drukken, behoef ik hier de voorafgaande en algemeene aanmerkingen die daarin voorkomen niet te herhalen; maar zal mij, gelijk voorheen alleen bepalen tot het vermelden der gebeurtenissen en opmerkingen welke in den loop van onzen togt hebben plaats gevonden; overeenkomstig den vorm van dit werk, waarvan mij een gedeelte is opgedragen. Indien eenige liefhebbers der wetenschap verlangen te zien wat ik nopens dit onderwerp na mijne terugkomst heb geschreven, zullen zij het vinden in de *Philosophical Transactions* voor 1834.

De meeste lezers weten dat het bedoelde onderwerp reeds de aandacht van onze voorgangers PARRY en FRANKLIN heeft bezig gehouden toen zij onderscheidene reizen in de noordelijke gewesten deden, om aardrijkskundige ontdekkingen te doen, die thans algemeen bekend zijn. Het is thans geheel overbodig, aan deze verdienstelijke mannen lof toe te zwaaijen; echter moet ik hier aanmerken, dat de menigvuldige en naauwkeurige waarnemingen, welke met betrekking tot het magnetismus door hen zelve zoo wel als door de officieren onder hunne bevelen gedaan zijn, tot de uitbreiding van de magnetische wetenschap in het algemeen zeer veel hebben bijgedragen, en bijzonder tot de ontdekking der wetten van het magnetismus der aarde met betrekking tot de kompasnaald.

De aardrijkskundige beperktheid van deze reizen had hen echter verhinderd hunne waarnemingen zoo verre uit te strekken als wenschelijk zoude

gew
ge
gen
men
verr
moe
well
mog
nem
deze
om
te k
waar
zich
werk
punt
van
woor
derzet
het m
Dez
nader
naspon
ging v
minge
immer
wij ne
mogeli
dat d
waard
zoude
III.

geweest zijn. Zij hadden verscheiden malen, aangaande de ware ligging van de pool berekeningen gemaakt, die de waarheid meer nabij kwamen, dan al wat men daaromtrent vroeger had verrigt. Maar het punt waar deze pool bestaan moest, was hun verborgen gebleven, en de hoop welke zij meer dan eenmaal gekoesterd hadden, mogt niet vervuld worden. Men moest nog waarnemingen doen op andere punten, die nader bij deze gewenschte en schier geheime plek waren, om hare ligging met meer zekerheid en juistheid te kunnen opgeven, dan volgens de vroegere waarnemingen geschied was; de waarnemer moest zich zelven kunnen overtuigen, dat hij deze plek werkelijk bereikt had, en zijne naald op een punt plaatsen, waar geene de allerminste afwijking van de perpendiculaire lijn zichtbaar was; in één woord, hij moest zijnen voet derwijze kunnen nederzetten, dat de bewuste plek tusschen hem en het middelpunt der aarde lag.

Deze hoop daagde voor ons op. Sedert lang naderden wij dit doel van zoo vele wenschen en nasporingen; wij hadden er meer dan eens de ligging van berekend, volgens menigvuldige waarnemingen, omdat wij er veel naderbij waren dan men immer geweest was; met de nieuwe kennis welke wij nu van deze gewesten verkregen hadden en de mogelijkheid om aldaar te reizen, scheen het zeker dat de oplossing van dit vraagstuk voor ons bewaard was; dat wij alle moeilijkheden te boven zouden komen, en dat wij op de noordpool, het

voorwerp van zoo veel arbeids en inspanning , de Britsche vlag zouden planten.

Volgens de waarnemingen onzer voorgangers , was de ligging van deze belangrijke plek , gelijk de uitkomst bewezen heeft , reeds met veel grootere juistheid berekend geworden , dan men hadde kunnen verwachten. Tijdens ons vertrek uit *Engeland* giste men dit punt onder 70° noorderbreedte en $98^{\circ} 30'$ westerlengte. Het scheen dus dat ik , in den loop van mijne reis te land om de west in 1830 , tien mijlen van het bewuste punt verwijderd was geweest , toen ik mij nabij kaap *Felix* bevond. Daar ik echter toen de noodige instrumenten niet bezat , had ik geene zekerheid hieromtrent kunnen bekomen , en ik was in de verdrieti-ge noodzakelijkheid van naar boord terug te keeren , juist toen ik , zoo ik meende , op het punt was om het doel , naar hetwelk men zoo lang ge- haakt had , eindelijk te bereiken.

Intusschen moesten wij nog eenen winter in ons schip doorbrengen , op geringen afstand van de plaats waar wij in het vorige jaar gelegen hadden. Dit gaf mij de hoop dat ik in het voorjaar deze plaats uitvoeriger zoude kunnen onderzoeken. Met dit inzicht deed ik gedurende den winter eene menigte magnetische waarnemingen , waardoor het mij gelukte de ligging van de pool , naar mijne gedachten veel naauwkeuriger te bepalen dan tot dus verre geschied was. De inclinatie van de naald was , op de plaats waar ik mijne waarnemingen deed , ruim 89° , hetwelk eene grootere nabijheid

aan
vor
I
tot
ne
eve
wij
wes
om
O
ik
voor
blee
hou
te v
der
zer
dele
na n
de r
om
(28)
omd
gew
ren.
sloeg
en 9
H
en s
nem
mag
nom

aan de waarheid bewees, dan men tot nu toe gevonden had.

Ik ging voort met het doen van waarnemingen, tot zeer kort voor dat ik van boord ging, om een reis te doen, die geen ander oogmerk dan het evengemelde had. Ik vertrok den 27sten Mei, terwijl de kapitein Ross mij tot aan de oevers van den westelijken Oceaan vergezelde, waar hij mij verliet om, over *Neitchillee*, naar het schip terug te keeren.

Ongelukkig werd het weer zoo ongunstig, dat ik met mijne magnetische waarnemingen niet kon voortgaan; en deze ongunstige toestand van zaken bleef gedurende de geheele reis door het land, aanhouden. Wij waren evenwel genoodzaakt onze reis te vervolgen, want wij konden geene verbetering der weersgesteldheid afwachten terwijl het getal onzer dagreizen door onzen voorraad van levensmiddelen beperkt was. Den zelfden dag, ten 3 ure na middag, trokken wij over de kreek in welke de rivier *Stanley* uitloopt, en wij reisden over land om de west, tot 8 ure des anderen daags morgens (28). Wij waren thans verplicht stil te houden, omdat vier van onze manschappen, ten gevolge der gewone oorzaken, door oogziekte aangetast waren. Wij hadden slechts 10 mijlen afgelegd, en sloegen ons leger op onder $69^{\circ} 34' 45''$ breedte en $94^{\circ} 54' 23''$ lengte.

Het weer was nu voor een' korten tijd helder, en stelde mij in staat om eenige zeer goede waarnemingen te doen, waardoor ik bevond dat de magnetische inclinatie tot $89^{\circ} 41'$ noord was toegenomen, en dat de noordelijke punt der horizonta-

le naald naar het noorden 57° west trok. Deze waarnemingen stelden mij derhalve in staat om de rigting, welke wij volgen moesten, zoo wel als den afstand tusschen ons en het langgewenschte doel te bepalen, althans voor zoo verre deze afstand door onze werktuigen, en volgens de daarop gegronde berekeningen bepaald konde worden. Ik behoef niet te zeggen hoe vurig ik den Hemel dankte voor de korte tusschenpoos van helder weer, waardoor ik eensdeels in staat gesteld was mijn' koers te verbeteren en anderdeels de afgematte en ziekelijke manschappen konde opbeuren en aanmoedigen, door hun te doen zien, dat het einde van hunne vermoeijenissen niet meer verre af was.

In hun belang intusschen, en met het oogmerk om hun eenige rust te geven, en hen nieuwen moed te doen scheppen, besloot ik hier het overige van den dag te vertoeven, en er mijne waarnemingen te herhalen. Hierdoor verkreeg ik voor mij zelf meer zekerheid dat wij den goeden koers volgden, hetwelk des te noodzakelijker was omdat ik voorheen geene hulp van de horizontale naald konde verwachten.

Wij vervolgden onzen weg derhalve niet voor des avonds. De kust strekte zich hier naar het westen, en wij gingen langs een laag strand van kalksteen, het laatste gedeelte van eenen marsch die nog vermoeijender was geworden, omdat twee van onze manschappen volstrekt buiten staat waren om ons te helpen. Wij waren toen onder $69^{\circ} 40' 27''$ breedte en $95^{\circ} 22' 35''$ lengte. Van de geologische gesteldheid van dit gedeelte des lands kan ik

slee
gez
gen
we
wa
sch
best
waa
H
ten
midd
hadd
aang
en o
aantr
groot
Nac
voortg
8 ure
breed
ginge
nu en
mij a
verker
weers
midde
klom
kome
zoo v
van ij
brokke
toen i

slechts herhalen hetgeen reeds verscheiden malen gezegd is geworden, weshalve ik de aantekeningen, welke ik daaromtrnt gehouden heb zal achterwege laten. De slotsom was dat dit land, overal waar ik het onderzocht heb, uit de zelfde, met schichten van kalksteen bedekte, oorspronkelijke rots bestond, welke wij reeds zoo menigmaal hadden waargenomen.

Het was des avonds zeer koud, toen wij ons ten 9 ure (29 Mei) weder op weg begaven; na middernacht daalde de thermometer tot 0° , en wij hadden een scherpen noordwesten wind vlak in het aangezicht. Met dit al bleven wij de kust volgen, en onderzochten alle krekken en havens welke wij aantroffen, hetwelk met veel opoffering van tijd en groote vermoeijenissen vergezeld ging.

Nadat wij ongeveer 12 mijlen in eene regte lijn voortgegaan waren, hielden wij den 30sten Mei ten 8 ure des morgens eindelijk stil, onder $69^{\circ} 46' 25''$ breedte en $95^{\circ} 49' 11''$ lengte. Ten half 10 ure gingen wij weder op reis, maar een zware mist nu en dan met sneeuwbuijen gepaard, noodzaakte mij alle bogten van de kust te volgen, om mijne verkenningen te voltooijen, welke ik bij zulk eene weersgesteldheid niet anders doen konde. Kort na middernacht klaarde het echter weder op; ik beklom eene zeer hooge landpunt, van waar ik volkomen de zee-engte onderscheiden konde, welke zoo ver mijn gezigt reikte, eene enkele oppervlakte van ijs vertoonde, in plaats van de onregelmatige brokken, welke aldaar opeen gestapeld waren, toen ik in Junij van het verledene jaar langs den

tegenovergelegen oever gekomen was. Dit was een bewijs dat althans in het laatste gedeelte van den jongsten zomer deze zee-enge vrij van ijs was geweest, en dat wij er gevolglijk in hadden kunnen varen, indien wij ons desijds op de hoogte hadden bevonden. Ik behoef niet te zeggen dat dit ons allen zeer leed was. In plaats van eenen zeer moeilijken marsch te maken, waarbij wij nog gevaar liepen, van gebrek aan mondbehoefden te krijgen, zouden wij hier naar evenredigheid in alle opzigten op ons gemak zijn geweest, en ik zoude alsdan niet alleen mijne waarnemingen zonder gevaar of moeite hebben kunnen voortzetten, en de juiste ligging der pool hebben kunnen bepalen, maar bovendien in staat geweest zijn, om de kusten van *Amerika* naar kaap *Turn-again* (*Keerweer*) veel verder te onderzoeken, dan zulks mij nu doenlijk was. Wij hielden den 31sten des morgens ten 8 ure stil, nadat wij 13 mijlen gemaakt hadden.

Wij waren toen 14 mijlen, volgens mijne berekening, van de pool verwijderd, en mijn vurig verlangen om dit punt te bereiken, vergunde mij niet iets te doen of te dulden, hetwelk mijne aankomst aldaar vertragen konde. Ik besloot derhalve een gedeelte van onze proviand en onze bagaadje achter te laten, en slechts het volstrekt noodzakelijke mede te nemen, uit vrees dat ongunstig weer of andere onvoorziene en nog onaangename omstandigheden ons mogten belemmeren, of mij de mogelijkheid benemen mogten om een zoo vurig gewenscht doel te bereiken.

De last waarmede wij bezwaard waren, werd hierdoor aanmerkelijk verligt, en wij gingen met verhaaste schreden op marsch. Alle krachten inspannende om op onze bestemming aan te komen, bereikten wij dat gewenschte punt op den 1sten Junij ten 8 ure des morgens. Ik meen het aan den lezer te moeten overlaten, zich onze blijdschap te verbeelden, toen wij eindelijk de plaats betraden, die het groote voorwerp onzer eerezucht was. Het was ons, als of wij het doel van zulk eene lange reis volkomen bereikt hadden, als of al onze werkzaamheden voltooid waren, en wij voortaan niets te doen hadden dan naar ons vaderland terug te keeren, om er het overige van onze dagen gelukkig en tevreden door te brengen. Eerst eenige dagen daarna kwam het ons te binnen, dat wij nog veel te doen, en veel door te staan hadden. In het eerste oogenblik dachten wij daar niet aan, en indien wij deze gedachte hadden opgevat, zouden wij haar in onze vervoering van blijdschap onderdrukt hebben; want wij waren gelukkig, en wilden het zoo lang mogelijk blijven.

Het land is op deze plaats zeer laag nabij de kust; maar het verheft zich in ketenen van vijftig tot zestig voet hoogte, op ongeveer eene mijl afstands van de zee. Wij hadden gewenscht dat zulk een merkwaardig punt van den aardbol door het een of ander groot gedenkteeken der natuur onderscheiden ware geweest. Wie kon het ons ten kwade duiden, dat het ons leed deed, hier geen en enkelen berg te vinden, die tot een merk dienen kon, om eene plaats aan te duiden, die

zoo belangrijk is? Ik zoude dengenen van ons gaarne vergeven hebben, die dwaas of romanesk genoeg geweest was, om te gelooven dat de pool een even zichtbaar en geheimzinnig voorwerp was, als de vermaarde berg van *Sindbad*; of zelfs dat zij een ijzeren berg, of een magneetsteen zoo groot als de *Montblanc* was. Maar de natuur heeft geen het minste gedenkteeken opgerigt om de plaats aan te wijzen, welke zij tot het middelpunt van eene harer groote en geheime werkkrachten gekozen heeft; en daar wij hiertoe zeer weinig konden bijdragen, moesten wij ons onderwerpen, en tevreden houden, met door wiskunstige teekenen en cijfers de plaats aan te duiden, die op geene andere wijze te onderscheiden was; zoo als wij ook in veel gewigtiger zaken betrekkelijk het stelsel der aarde moeten doen.

Wij hadden echter het geluk, dat wij op deze plaats eenige hutten van Eskimoos aantroffen, die eerst sedert korten tijd verlaten schenen te zijn. Zij konden zich geen denkbeeld maken van de waarde, welke dit oord voor ons en de geheele beschaafde wereld bezat. Indien wij hen hier aangetroffen hadden, zouden wij vergeefs getracht hebben, onze vreugde begrijpelijk te maken; het was dus beter dat zij afwezig waren. Wij namen bezit van de hutten, waardoor wij ons des te vroeger met onze waarnemingen konden bezig houden. Middelerwijl sloegen wij ten 6 ure des avonds, bij eene landpunt eene halve mijl van deze ontruimde woningen gelegen ons leger op.

Wij hielden ons onverwijd, dien geheelen, en

gro
nem
hed
pij
ion
verb
T
niet
de v
dige
sing
netisc
ik b
hellin
89° 5
tikale
zoo n
waar
door
looshe
bezi
als mo
ringste
welk,
tuurku
middel
horizo
regt o
Zoo
overbl
volg v
bekend

grootendeels ook den volgenden dag met onze waarnemingen bezig. De wetenschappelijke bijzonderheden daarvan zijn aan de koninklijke maatschappij medegedeeld, en in de *Philosophical Transactions* bekend gemaakt geworden, weshalve het overbodig is, die hier te herhalen.

Ten einde evenwel de algemeene nieuwsgierigheid niet geheel onbevredigd te laten, zullen wij er hier de voornaamste uitkomsten van, op eene eenvoudige en bevattelijke wijze mededeelen. De plaatsing van ons observatorium was zoo nabij de magnetische pool, als de beperkte hulpmiddelen welke ik bezat mij vergund hadden te berekenen. De helling of inclinatie mijner kompasnaald bedroeg $89^{\circ} 59'$, derhalve slechts eene minuut van de vertikale stelling; terwijl de nabijheid van die pool, zoo niet zijn stellig aanwezig, juist op de plaats waar wij ons bevonden, nog meer bevestigd werd door de werking, of liever de volslagene werkeloosheid der horizontale naalden welke ik in mijn bezit had. Deze hingen zoo los en bewegelijk als mogelijk, maar geene van hen deed de allergeeringste poging om hare rigting te veranderen, hetwelk, zoo als ieder weet, die eenigermate met natuurkunde bekend is, een bewijs was, dat het middelpunt van aantrekking op een' zeer geringen horizontalen afstand van den waarnemer, zoo niet recht onder hem is.

Zoodra mij hieromtrent geene de minste twijfeling overbleef, maakte ik aan mijne reisgezellen dit gevolg van onze gemeenschappelijke werkzaamheden bekend. Onder wederkeerige gelukwenschingen

plantten wij de Britsche vlag en namen bezit van de Noordpool en de omringende landstreek in naam van *Groot-Brittanje* en van koning WILLEM IV. De brokken van kalksteen waarmede het strand bedekt was, gaf ons bouwstoffen in overvloed om een gedenkteeken te bouwen, wij rigtten dus eene steenterp op, waarin eene blikken bus besloten was, in welke wij een verslag van onze verrichtingen hadden gelegd. Wij betreurden slechts dat het ons aan middelen ontbrak om eene duurzamer gedenkzuil te bouwen, die bestaand ware geweest tegen de vernielingen van den tijd en van de Eskimoos. Maar al ware zij zoo groot geweest als de pyramide van *Cheops*, zoo geloof ik dat zij ons, in deze oogenblikken van verrukking naauwelijks voldaan zoude hebben. De breedte van deze plaats is $70^{\circ} 5' 17''$, en de lengte $96^{\circ} 46' 45''$.

Dit onderwerp is voor alle klassen van lezers te belangrijk, dan dat ik hier niet eenige aanmerkingen zoude bijvoegen betreffende het wetenschappelijke gedeelte, ofschoon ik dit zoo kort mogelijk wensch te doen. Gedurende onze afwezigheid had de hoogleeraar BARLOW al de kromme linien getrokken die eene gelijke variatie opleverden, tot op eenige graden van hunnen zamenloop, aan de waarnemingen van latere onderzoekers de bepaling van dit punt overlatende, ingeval eenig zeereiziger in de gelegenheid mogt komen om deze waarnemingen te doen. Het was, bij onze terugkomst in *Engeland*, eene groote voldoening voor ons, te bevinden dat de plaats welke ik aldus opgespoord had,

juist
melt
hoog
voor
eens
mog
deze
in d
rugk
koni
He
ne a
sprak
iets
bleef
beha
Me
ze in
nuut
kome
lende
ment
zou
gehe
lang
levin
de B
pool
heim
als e
ken,
gezeg

juist het punt van vereeniging was , waarin de gemelde linien zouden zamengeloopen zijn , indien de hoogleeraar ze op zijne magnetische kaart hadde voortgezet. Ik weide hierover nu niet verder uit , eensdeels omdat ik deze omstandigheid zoo kort mogelijk vermelden wil , en anderdeels omdat al deze wetenschappelijke bijzonderheden voorkomen in de proeve welke hij , zes maanden vóór onze terugkomst in *Engeland* , in de vergadering van de koninklijke maatschappij heeft voorgelezen.

Het moet mij echter vergund zijn , hier nog eene aanmerking bij te voegen ; want zoo ik alleen sprak van hetgeen verrigt was geworden , zonder iets te zeggen van hetgeen nog te verrigten over bleef , zoude ik deze belangrijke zaak onvolledig behandelen.

Men heeft gezien dat , voor zoo verre wij op onze instrumenten konden rekenen , wij op eene minuut afstands van de pool waren , maar niet volkomen op het punt waar zij gelegen is , onderstellende dat dit juiste punt , door zoodanige instrumenten als de werktuigkunde thans leveren kan , zou bepaald kunnen worden. Iedereen , die niet geheel vreemd aan de wetenschap is , weet dit sedert lang ; en zoo de gesprekken in de gewone zamenleving aan onze reis de eer toegekend hebben , van de Britsche vlag op de plaats zelve van de Noordpool geplant te hebben , op de kruin van dat geheimzinnige aspunt der aarde , hetwelk vele lieden als een zeer merkwaardig , uitstekend punt aanmerken , zoo kan men , zoo men wil , na het bovengezegde , het publiek uit den droom helpen. Maar

in een dergelijk geval, waarin een klein verschil van breedte van geen gewigt is, maakt de even-gemeide dwaling de zaak nog belangrijker, dan de zuivere waarheid.

Om dit punt met meer naauwkeurigheid te bepalen, indien zulks doenlijk is, zoude eene vereeniging van onderscheidene waarnemers vereischt worden, die op verschillende afstanden van het vermoede punt geplaatst waren; en om op de slotsom van hunne waarnemingen met eenige zekerheid te kunnen vertrouwen, zouden hunne nasporingen een geruimen tijd lang voortgezet moeten worden. Ik behoef niet te zeggen waarin de slotsom, welke men zoude mogen verwachten, bestaan zoude; want dit onderwerp is, in dit opzigt, voor den gewonen lezer te afgetrokken; ik zal derhalve alleen gewagen van de dagelijksche en jaarlijksche bewegingen der magneetnaald, en van hare variatiën op de pool zelve, mitsgaders van de gevolgen die hieruit voor het toekomstige zijn af te leiden. Dit alles is van het hoogste belang voor de theorie van het magnetismus.

Aldus kortelijk opgegeven hebbende, wat nog voor toekomstige waarnemers te doen overblijft, en wat nog, zoo als ik vrijmoedig durf zeggen, voor het tegenwoordige ontbreekt en gevolgelyk de aandacht verdient van hen, die de magt hebben ons tot soortgelijke ondernemingen aan te moedigen, zal ik nog den wensch uitdrukken, zoo ik de hoop daartoe niet mag koesteren, dat de zelfde natie, die reeds zoo verre hare ontdekkingen heeft voortgezet, dat *Groot-Brittannie*, hetwelk zijne voor-

treffe
schap
tigd
om a
tanna
daarv
ker i
reiken
moete
den
dat m

Het
bereik
wijze
durven
het lan
de tijd
de sta
dezen
mag.
niet to
voering
niet v
len m
zeten
heden
met g
om k
vraag
onzen
Ik l
velen

treffelijkheid boven alle andere landen in wetenschappelijke en aardrijkskundige nasporingen bevestigd heeft, zijne pogingen thans niet zal staken, om andere natiën te laten oogsten, wat *Groot-Brittannie* gezaaid heeft. Onze reis en de vruchten daarvan hebben bewezen, dat het veel gemakkelijker is, dan men zou vermoeden, de plaats te bereiken, waar de vereischte waarnemingen gedaan moeten worden, zoodat de grootste zwaarigheid uit den weg is geruimd, en het beste voorwendsel dat men aanhalen konde, niet meer bestaat.

Het voornaamste doel van ons springtogtje aldus bereikt zijnde, en wel op eene meer voldoende wijze, als ook in korteren tijd, dan wij hadden durven verwachten, wenschte ik onze kennis van het land noordwaarts zoo verre uit te strekken, als de tijd, over welken wij beschikken konden, en de staat onzer financiën ons vergunde, indien ik dezen naam aan onzen voorraad van leeftogt geven mag. Ongelukkig liet deze laatste bedenking mij niet toe, meer dan een' enkelen dag aan de uitvoering van dit voornemen te wijden. Ik kon mij niet weerhouden te wenschen, dat wij de middelen mogten bezitten, om onze reis verder voort te zetten; maar zoo als in alle dergelijke omstandigheden, was het nutteloos te klagen over hetgeen met geene mogelijkheid te veranderen was. Waarom kan men niet leven zonder voedsel? Deze vraag deed zich in soortgelijke gevallen dikwijls aan onzen geest op.

Ik liet derhalve mijne manschappen onder de bevelen van *BLANKY* in hun klein leger van sneeuw,

en vertrok ten 11 ure des avonds met ABERNETHY. De nacht had op dien tijd veel overeenkomst met den dag; en wij volgden de kust, die zich hier noordwaarts strekt. Met snelle schreden voortgaande, kwamen wij ten 3 ure des morgens (2 Junij) aan eene zeer hooge landpunt. Wij durfden om de evengemelde redenen, niet verder gaan; maar van daar zagen wij 10 of 12 mijlen de kust zich verder noordwaarts strekken; waaruit ik besloot, dat zij waarschijnlijk de zelfde rigting tot aan kaap *Walker*, onder de breedte van $74^{\circ} 15'$ behield. Wij rigtten er eene steenterp op, om de laatste eindpalen van onze nasporingen in deze streek aan te wijzen; en langs den zelfden weg terug keerende, kwamen wij des morgens ten 8 ure weder bij onze metgezellen aan.

Deze hadden, gedurende onze afwezigheid een gat in het ijs gemaakt om er de dikte van te onderzoeken, welke zij zes voet en acht duim bevonden. Wij hadden waargenomen, dat het een kwartier namiddag hoog water was, en dat het getijde omtrent drie voet rees en daalde.

Nauwelijs waren wij een uur in onze hut geweest, toen de wind aan het zuiden liep, en met betrokken lucht sneeuw aanbragt, waardoor de thermometer tot het vriespunt klom. Wij hadden dus niet meer van de koude te lijden, maar een ander ongemak plaagde ons niet minder, want deze temperatuur en de warmte van onze lichamen deed de sneeuw die ons bedekte, smelten, zoodat zij met groote droppels op ons neder viel. De wind wakkerde stijf aan, maar verflaauwde te-

gen
boor
W
moge
ken
niets
den,
ter g
Heme
ander
moo
vele
afhan
morge
aange
De
tot ee
ge sn
genbli
voor
onstui
reizen
heele
niets
heid
10 ur
Wij
ons o
kust
alles
cheerd
en he

gen 11 ure, en nu begaven wij ons op weg naar boord.

Wij hadden zeer goede redenen om met allen mogelijken spoed te vertrekken; want wij vertrokken zonder iets genuttigd te hebben, daar wij niets bezaten, voor dat wij de plaats bereikt hadden, waar wij onze bagaasje en proviand achter gelaten hadden. Onder weg baden wij den Hemel, en met goede reden, dat niet de een of andere hongerige beer of nog vraatzuchtiger Eskimoo den schat ontdekt mogt hebben, waarvan zoo vele toekomstige ontbijten en avondmalen moesten afhangen. Wij bereikten dit oord den volgenden morgen (3 Junij) ten 3 ure, en vonden alles onaangetroefd.

De wind was weder toegenomen en ging allengs tot eenen storm over, die met zulk eene geweldige sneeuwjagt gepaard ging, dat er voor het oogenblik aan geen vertrek te denken was. Niet voor den 4^{den} des morgens ten 1 ure bedaarde het onstuimige weer in zoo verre dat wij konden afreizen. Daar wij bij het herwaarts komen dit geheele gedeelte der kust onderzocht hadden, kon niets ons verhinderen met de meest mogelijke snelheid terug te keeren. Wij kwamen den 8sten ten 10 ure des morgens aan ons oude kampement.

Wij hadden thans minder reden dan ooit, om ons op te houden. Wij hadden alles aan deze kust gezien wat er te zien was, en wij hadden alles gedaan wat gedaan kon worden. Wij marcheerden derhalve onafgebroken twee dagen voort, en het deed mij geen leed, dat ik twee dagen

bevrijd was van het aanteekenen in mijn Journaal van zaken, die sedert lang niet meer belangrijk voor mij waren, en waarvan de veelvuldige herhaling, zoowel door den kapitein Ross als door mij zelve, den lezer dikwijls vervelend moet voorgekomen zijn, ofschoon het ons niet geoorloofd was, iets te verzwijgen.

Ik moet echter zeggen, dat wij in den morgen van den 6^{den} op de zelfde plaats ons leger opsloegen, waar de oogziekte van sommigen mijner metgezellen ons voorheen had doen stil houden. Ik herhaalde hier de magnetische waarnemingen die ik destijds gedaan had, en de uitkomst bewees er mij de naauwkeurigheid van, iets waarvan het voor mij belangrijk was de zekerheid te bezitten. Ik vond hier ook gelegenheid om mijnen tijdmetr te onderzoeken, en het was mij des te aangenamer te bevinden, dat hij bij voortdoring juist ging, omdat ik aan de kust, welke wij pas verlaten hadden, volgens dit uurwerk de lengte bepaald had.

Ten 9 ure des avonds, trokken wij over de kreek, om er de zuid-oostelijke punt van te bereiken; maar het ijs was er zoo hobbelig, en sommigen van ons waren zoo afgemat, dat wij aldaar niet voor den 7den ten 7 ure des morgens aankwamen. Ten 2 ure des morgens stond de thermometer slechts op 4° onder nul, eene koude, welke wij in dezen tijd van het jaar nog niet ondervonden hadden.

Ten 7 ure des avonds, begaven wij ons op weg naar *Neitchillee*, een naam, die thans den lezer

wel
onze
volge
den v
3 mij
Zij v
soorte
of bij
zeiden
verko
ons d
eenige
met so

Nada
wij na
morgen
kwam
moeijeli
twijfele
Wij ge
mogelij
zoude
mogelij
en hiel
was bij
weg te

Teger
nevelen
ozaange
in het

*) G
III.

wel bekend moet zijn, en over welke plaats wij onzen weg naar het schip gekozen hadden. Den volgenden dag (8 Junij) vroeg in den morgen, vonden wij een talrijk gezelschap van Eskimoos die zich 3 mijlen bewesten kaap *Isabella* verzameld hadden. Zij waren druk bezig met het vangen van twee soorten van kabeljauw *), door middel van gaten of bijten welke zij in het ijs gemaakt hadden; zij zeiden dat zij eene goede vangst hadden. Gaarne verkochten zij ons een gedeelte derzelve, hetwelk ons des te aangenamer was omdat wij ons sedert eenige dagen reeds met half randsoen en bovendien met schralen kost hadden moeten behelpen.

Nadat wij een paar uren gerust hadden, gingen wij naar kaap *Isabella* en sloegen ten 8 ure des morgens ons leger op. Gedurende dezen marsch, kwam er een zware mist op, die het voortgaan moeilijk maakte, en ons meer dan eens deed twifelen of wij nog op den regten weg waren. Wij getroostten ons deze verhinderingen zoo veel mogelijk, met de hoop dat het morgen beter weer zoude zijn (9 Junij). Wij vertrokken zoodra dit mogelijk was, te weten ten 6 ure in den morgen, en bielen bij *Padliak* stil, omdat het onmogelijk was bij de toenemende dikte van den mist onzen weg te vervolgen.

Tegen den middag zagen wij die verschrikkelijke nevelen verdwijnen, die in een bekend land reeds ozaangenaam, maar dit nog honderdmaal meer zijn in het midden van hinderpalen van sneeuw en ijs,

*) *Gadus Mochica* en *Callarias*.

die elke schrede belemmeren, terwijl men geen' anderen leidsman dan een kompas heeft. De mist werd door ongemeen fraai weer opgevolgd. De zon scheen helder, en had zoo veel kracht dat wij overvloed van drinkwater in de gesmoltene sneeuwen ijsplassen vonden. De lezer zal welligt verwonderd zijn over de gretigheid met welke wij dit water dronken, maar hunne verwondering zal nog toenemen wanneer ik hun zeg dat dit de eerste maal van het jaar was, dat wij water dronken, zonder genoodzaakt geweest te zijn de sneeuw te smelten, hoewel wij reeds bijna in het midden van den zomer waren. Indien deze omstandigheid alleen niet voldoende is om een denkbeeld van dit afschuwelijke klimaat te geven, weet ik niet wat er meer van te zeggen is.

Ten 10 ure des avonds, volgden wij de vallei van *Padliak* en kwamen tegen middernacht bij het groote *Middel-meer*, hetwelk vroeger beschreven is geworden. Den zuidelijken oever tot des morgens ten 10 ure (10 Junij) volgende, hielden wij aan de noordelijke punt eener kleine kreek stil, waar wij eenige veldhoenders opjoegen en verscheidene rendieren zagen, die door eenen wolf vervolgd werden.

Des avonds ten 10 ure, maakten wij volgens ons plan, gebruik van den nacht als van den dag, en rigtten onzen weg naar het einde van dit meer, om de zekerheid te bekomen of er eenige rivier met dit meer verbonden was, die het overtollige water daarvan in zee voerde. Wij ontdekten er een, en bekwamen dus de bevestiging van het geen wij vroeger vermoed hadden.

D
aan
wij
stil
ande
jaar.
pligt
wate
baai
alles
wate
het
Jan
deze
en d
ons v
He
niet v
raad
pitein
dat v
over
avon
waar
Eer
hier
midd
wij i
genbl
van
konde
meer

Den 11^{den} ten 3 ure des morgens, kwamen wij aan eene plaats die ons zeer bekend was, omdat wij er op vroegere togjes meer dan eens hadden stil gehouden. Thans echter zag dit oord er geheel anders uit dan om den zelfden tijd in het vorige jaar. Op de zelfde plaats waar wij destijds verplicht waren geweest 2 mijlen tot de knieën in het water af te leggen, om over het bovengedeelte der baai van *Shag-a-voke* te trekken, vonden wij thans alles hard ijs, en men zag nergens een druppel water, nog eenig kenteeken van ontdooijing. Is het geloofelijk dat wij hier, tien dagen vóór St. Jan, nog in het hart van den winter waren; dat deze winter in het midden van den zomer heerscht en dat hij strenger was dan de meeste winters in ons vaderland in de maand Januarij zijn?

Het gaf aan afgematte en uitgehongerde reizigers niet weinig genoegen, aan de overzijde eenen voorraad van mondbehoefden te vinden, welke de kapitein ross aldaar voor ons had nedergelegd. Nadat wij daarvan bezit genomen hadden trokken wij over de twee volgende meren, en ten 6 ure des avonds hielden wij stil, aan het einde der baai waarin hunne wateren uitloopen.

Een hevige storm uit het zuidwesten hield ons hier op tot den volgenden dag (12 Junij) op den middag. Toen bedaarde het een weinig, zoodat wij in de verzoeking kwamen, van dit gunstig oogenblik gebruik te maken om de vermoeijenissen van onze laatste dagreis te ondergaan; want wij konden thans het schip bereiken zonder onder weg meer stil te houden. Deze poging werd echter ver-

ijdel; de wind brak nog heviger los dan te voren, en de sneeuwjagt was zoo hevig dat wij, zoo als men zegt, geene hand voor de oogen konden zien. Wij waren derhalve, ondanks onze vurige begeerte om voorwaarts te komen, des anderen daags (13 Junij) ten 9 ure des morgens in de volstreckte noodzakelijkheid van stil te houden. Dit was voor ons eene zeer droevige teleurstelling. Onder andere omstandigheden, waren wij insgelijks afgemat geweest, wij hadden een even groot gebrek aan levensmiddelen geleden, en even vurig naar het wederzien van onze scheepsgenooten verlangd; maar dit maal hadden wij hun belangrijker tijdingen dan immer te voren mede te deelen. Het was nogmaals eene beproeving van geduld, waaraan wij ons goedschiks onderwierpen.

Deze beproeving was echter niet van langen duur. De wind bedaarde weldra zoo ver, dat wij ten minste den weg konden zien, en daar wij niet meer dan 10 mijlen af te leggen hadden, verdubbelden wij de inspanning onzer krachten. Eindelijk, na vermoeijenissen doorgestaan te hebben, die zonder zulk eene aansporing onverduurbaar geweest zouden zijn, kwamen wij, na eene afwezigheid van acht en twintig dagen, aan boord van de *Victory* terug. Dat onze krachten door honger en arbeid uitgeput waren, was geenszins te verwonderen, maar buiten dit, genoten wij allen eene goede gezondheid.

AANME

Tot nige a scheid doe, i nog de het gev spreken

Deze doen v heb ges van dit zoude l mijnen de beg zoologie hem in van onze bloote b

Een v haal zins van iets onafschei plaats,

Drie en veertigste Hoofdstuk.

AANMERKINGEN OVER DE BEPALING VAN DE PLAATS DER MAGNETISCHE POOL.

Tot dus verre heb ik het niet noodig geacht, eenige aanmerkingen nopens de verslagen der onderscheidene togten te maken. Indien ik zulks thans doe, is het alleen omdat mijn eigen dagboek mij nog de gelegenheid niet aangeboden heeft, om van het gewigtige vraagstuk van de magnetische pool te spreken.

Deze omstandigheid zoude den lezer kunnen doen vermoeden, dat ik geen persoonlijk belang heb gesteld in de nasporingen, welke ter oplossing van dit vraagstuk verrigt zijn geworden. Men zoude kunnen onderstellen dat, vermits ik aan mijnen neef, die met niet minder ijver dan kunde begaafd is, alles heb overgelaten, wat de zoologie en botanie van deze gewesten betrof, ik hem in het algemeen met al het wetenschappelijke van onze verrigtingen belast, en mij zelven tot het bloote bevel over schip en equipage bepaald had.

Een volksgevoelen, waarop hij in zijn dagverhaal zinspeelt, doet vermoeden, dat het denkbeeld van iets verborgens van dat der magnetische pool onafscheidelijk is, en dat de ontdekking van deze plaats, eene soort van wonderwerk of een buiten-

gewoon geluk , of wel eene zeer groote en doordringende kunde vereischte ; als hadde men onverwacht eenen berg van diamant , of eenig ander ten eenemale onbekend natuurwonder ontdekt. Dit denkbeeld heeft er toe bijgedragen , om de uitkomsten van deze reis tot een onderwerp van redelijke verdelingen te maken , waarbij men van eenen geheel valschen grondslag uitging , en die niet anders verbeterd kunnen worden , dan door het vraagstuk uit een eenvoudig en helder oogpunt voor te stellen.

Men heeft gezien dat de reis van de *Victory* de ligging der magnetische pool bepaald , of althans tot op een' zeer geringen afstand bepaald heeft. Het zou mij zelfs in het minst niet verwonderen , als men in het vervolg de zekerheid verkreeg , dat mijn officier , die vol ijver en ervaring is , zijnen voet op de plek , waar de pool gelegen is , werkelijk gezet heeft , in weerwil van de twijfeling , welke hij daaromtrent te kennen geeft ; want ieder een , die met de wetenschap zelve , en met de praktische moeilijkheden van zulk een onderwerp bekend is , welke moeilijkheden , hetzij door de onvolmaaktheid der werktuigen , hetzij door eenige andere oorzaak ontstaan , zal beseffen , hoe veel onzekerheid eene zeer naauwkeurige bepaling van dien aard nog altijd moet overlaten , en tevens hoe ligt het mogelijk is , dat de reiziger zich werkelijk op het juiste punt van de pool bevonden hebbe , ofschoon hij zelf daar nog aan bleef twijfelen.

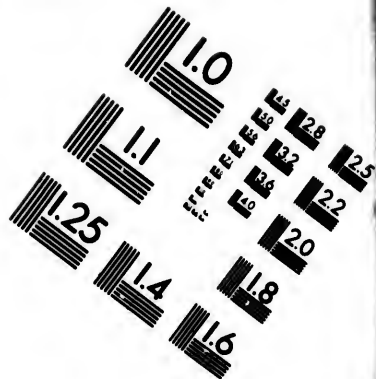
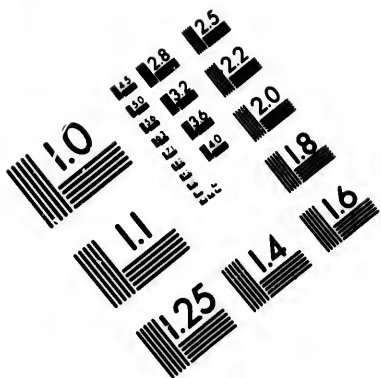
Dit punt was , gelijk men reeds uit zijn verslag ontwaard zal hebben , sedert langen tijd aangewezen geworden , door eene menigte van waarnemin-

gen
naa
Sir
daa
verr
der
cier
pun
en
was
mee
voor
van
wees
na
hetw
zen
nemi
plaat
gedaa
Dit
wij ,
ofsch
ontd
zoud
tot a
Hoor
intus
geves
berei
ware
al w

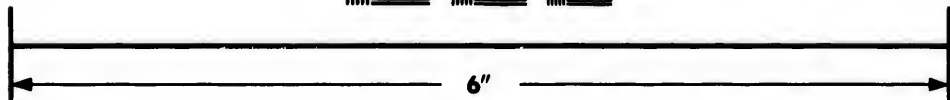
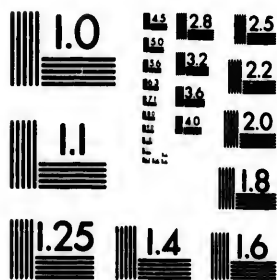
gen betrekkelijk de helling en de afwijking van de naald, en in het bijzonder door die, welke door Sir EDUARD PARRY zelve, of onder zijne oogen gedaan waren geworden. Wij wisten derhalve dat, vermits ons het geluk was te beurt gevallen, verder in dit land door te dringen, dan deze officier heeft kunnen doen, wij ons nader bij het punt bevonden, hetwelk door de waarnemingen en berekeningen van hem en anderen aangeduid was geworden. Ik weet niet of wij hieromtrent meer zekerheid gehad zouden hebben, indien ons, voor dat wij *Engeland* verlieten, de berekeningen van den hoogleeraar BARLOW bekend waren geweest, hoe streelend het voor ons ook zijn mogt, na onze terugkomst te bevinden, dat het punt, hetwelk hij volgens eene gezonde theorie aangewezen had, volmaakt overeen stemde, met de waarnemingen op een zeer geringen afstand van de plaats, en eindelijk op de plaats zelve, door ons gedaan.

Dit was derhalve een der voorwerpen, welke wij, bij ons vertrek uit *Engeland* beoogden, en ofschoon het ondergeschikt was aan dat van de ontdekking eener doorvaart, welke ons in staat zoude stellen, de noordelijke kusten van *Amerika* tot aan de *Behringstraat* te volgen, en om kaap *Hoorn* heen naar *Europa* terug te keeren, zoo was intusschen onze oplettenheid altijd op dit doel gevestigd, sedert wij de kusten dezer gewesten bereikt hadden, en zoo lang wij er opgehouden waren geweest. Met dit inzicht hadden wij, overal waar het dienstig kon zijn, die magnetische ob-

**IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)**

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4303

servatoriums opgericht, waarvan ik in den loop van mijn dagverhaal melding heb gemaakt. Dat hiervan in den loop van het reisverhaal niet opzettelijk gewaagd is geworden, was omdat wij geene meldenswaardige uitkomsten verkregen hadden, tot dat ons eindelijk de laatste togt van den kommandeur ROSS, de gelegenheid aan de hand gaf, om den gelukkigen uitslag van dit gedeelte onzer werkzaamheden te vermelden.

Indien deze laatste togt van 30 mijlen, terwijl omstandigheden mijne tegenwoordigheid aan boord noodzakelijk maakten, buiten mij volbragt werd, door mijnen neef, met de luitenants BLANKY en ABERNETHY, onder zijne onmiddellijke bevelen, is het verre van mij, hun de eer te willen betwisten, op welke zij, door den goeden uitslag hunner onderneming, aanspraak hebben; of dat ik mij beroemen wil, zelf de Britsche vlag op dit lang gewenschte punt geplant te hebben! Dit laatste bedrijf onzer gemeenschappelijke werkzaamheden schenke hun den eerekrans, waartoe zij regt hebben: ik mag, met vele anderen de spreuk na zeggen: *Palmas qui meruit ferat.*” Maar indien ik uit eigene beweging de eerekroon wil toekennen, aan dengenen die dezen welgelukten togt heeft aangevoerd, moet men niet uit het oog verliezen, dat ik hierbij, in dit bijzondere geval, die persoonlijke regten afsta, welke de bevelhebber van het admiraalschip, die zoo dikwijls de overwinning aan den moed en de schranderheid van zijne onderhoorigen te danken heeft, nimmer laat varen, zoo min als de veldheer, die, ten ge-

volge der dapperheid van den sergeant, die den verloren hoop aanvoert, stormenderhand eene vesting bemagtigt.

Terwijl ik echter dezen afstand voor mij zelve doe, zou het niet billijk zijn, de regten dier brave, geduldige en volhardende manschappen te verzoeken, welke de equipage van de *Victory* uitmaakten, noch die van den grootmoedigen en milddadigen man, die dit schip en deze manschappen tot eene reis naar de pool-gewesten heeft uitgerust. De geschiedenis moet en zal vermelden, dat het schip *The Victory* onder bevel van den kapitein ter zee JOHN ROSS, in het jaar 1831 de ligging van de noord-westelijke pool bepaalde, en dat dit schip werd uitgerust door den man, dien ik thans Sir FELIX BOOTH noemen kan, doch wiens naam dezen titel niet behoefde om geëerd te worden, zoo lang ijver voor het algemeene nut en grootmoedigheid het karakter van den Britschen handelstand zullen doen hoogachten.

Uit dit oogpunt alleen behoort men derhalve de ontdekking der pool te beschouwen, ten einde aan iedereen regt naar verdiensten te laten wedervaren, zonder dit aan iemand te onthouden. Iedereen die zich aan boord heeft bevonden van het schip dat zoo veel heeft doorgestaan, van den hoogsten tot den laagsten graad der schepelingen, verdient zijn bescheiden deel te ontvangen van de lofspraken, met welke het publiek den gelukkigen uitslag onzer pogingen zal willen vereeren. En inderdaad is dit slechts eene geringe belooning voor de vermoeijenissen en ontberingen, welke ieder van hen

heeft doorgestaan; en hoe streeleend zij ook moge zijn, moet men veel lijdens vergeten, om niet te gevoelen, dat zij gekocht is. Het zoude derhalve zeer onbillijk en hard zijn, aan zoo veel vermoeijenissen, arbeid, volharding en kloekmoedigheid onder de ontmoedigendste omstandigheden, deze schatting te willen ontzeggen.

Vier en veertigste Hoofdstuk.

REINDE VAN JUNIJ. — OVERZIGT VAN DEZE MAAND.

Den 14^{den} Junij viel de sneeuw zoo dik, dat men geen duim breed aarde kon ontdekken. Nergens waren plassen ontstaan en er was geen drop-pel vloeibaar water te zien. Evenwel steeg de thermometer voor de eerste maal tot 40°. In den loop van dezen dag, schoten wij, gelijk de vorige dagen, eenige veldhoenders. Dit was ook het geval op den 15^{den}. Des anderen daags (16 Junij) sneeuwde het op nieuw, doch de zon kwam weldra weder te voorschijn, en in de nabijheid van het schip ontstond eindelijk een plas van water, hetwelk in den nacht met ijs, ter dikte van een duim bedekt werd. Dit ontdooidte niet voor den daarop volgenden middag (17 Junij). De zon had nu op de sneeuw eenen zichtbaren invloed, die den

volgenden dag (18 Junij) nog vermeerderde. Aldus liep deze week ten einde.

De Zondag (19 Junij) werd op de gebruikelijke wijze doorgebracht. De dag van den 20 Junij was heet en de nacht zeer koud. Wij zagen scharen van ganzen en eendvogels noordwaarts vliegen, en schoten eenige veldhoenders.

De zon had bijna hare grootste declinatie bereikt (21 Junij). Het was de zomer-zonnestilstand, en er was nog geen druppel regen gevallen. Er was nog geen etmaal verlopen, waarin de thermometer niet tot het vriespunt daalde. Intusschen regende het in den loop van dezen dag voor het eerst een paar uren lang, hoewel het des nachts een duim dik gevroren had.

In den ochtend van den 22sten kregen wij eene harde koelte uit het noorden; maar des nachts hadden wij nog eene felle vorst, als ook in den nacht van den 23sten. Den volgenden dag was het nog koud, want in den morgen (24 Junij) stond de thermometer op 30°, en klom tegen 9 ure tot het vriespunt, waarop hij het geheele etmaal van den Zaterdag (25 Junij) bleef staan. Sedert drie tot vier dagen hadden wij eene goede menigte eenden, ganzen, veldhoenders en Kievitten geschoten.

Deze drie dagen (26, 27 en 28 Junij) leverden geene verandering op, uitgenomen dat het in den avond van den Maandag regende, en dat wij ons eindelijk aan wal, van water konden voorzien. Den 29sten bevroor echter nog de oppervlakte der waterplassen; de thermometer was tot 31° gedaald en de gemiddelde temperatuur was op den 30sten niet

meer dan 35°. In dien tusschentijd was men aan boord met het in orde brengen van het tuig en wand bezig geweest, waarmede men toen bijna gereed was. Het vooruitzicht, dat wij lang voor dat wij gunstig weer bekwamen, met deze werkzaamheden gereed zouden zijn, was geenszins geschikt om den moed aan te vuren; en dat ofschoon wij het einde van Junij bereikt, en den zonnestilstand achter den rug hadden, het nog alle nachten vroom, en de warmte van den dag nog zeer gering was. De zonnestilstand van den winter is in *Engeland* zelden zoo onaangenaam als die van den zomer in dit ellendige land, onder de afschuwelijkste van alle luchtstreken.

In dit land vindt echter de mensch overal middelen om te leven, en om gelukkig te leven; want wij zijn onbevoegd hem zulks te betwisten. Het is waar dat hij in het midden van den zomer geen water kan drinken, zoo hij geene sneeuw smelt, en dat bijaldien hij geene schranderheid genoeg bezat om vuur te maken, hij gedurende negen maanden van het jaar allen drank zou moeten ontberen. Hij ademt den geur der bloemen niet in, want hij ziet er geene die geur verbreiden maar de traan van het zeekalf streelt zijnen reuk. Hij heeft noch wortelen noch moeskruiden, om soep daarvan te maken, maar traan en olie vervullen bij hem de plaats van soep en moeskruiden, en hij kan eene salade in de maag van een rendier vinden, wanneer hij zoo gelukkig is er een te dooden, en deze salade is op eene wijze gekookt, waarvan de voortreffelijkheid onbetwisbaar is. Wat deert het

hem dat hij nimmer een voor hem zoo onbegrijpelijk voorwerp gezien heeft, als hetgeen men een' *boom* noemt, wanneer hij een goed voertuig van bevroren visschen en graten kan vervaardigen? En wanneer hij zijn bed, ik wil niet zeggen op den kouden grond, maar op de koude sneeuw kan spreiden, die hem ten minste eene weeke rustplaats verschaft, is hij dan minder goed gehuisvest dan de grooten der aarde, wier paleizen van een veel minder zuiver marmer zamengesteld zijn dan zijne sneeuwwhut, welke hij nog bovendien in minder dan een uur, en, gelijk de woning van ALADDIN, op elke plaats, en op elken tijd, naar zijn goedvinden, kan bouwen? De mensch moet een edel dier zijn, zelfs onder de gedaante en de gelaats-trekken, van eenen Eskimoo. Bestaat er eenig ander schepsel op den aardbodem, dat in staat is, dit alles te doen, dit alles te verduren, en wat meer is, zich bij dit alles gelukkig te vinden, zoo wel te *Napels* als op *Boothia Felix*?

Maar dit klimaat, dat zoo geschikt was voor hen die nimmer een ander gekend hadden, had eene geheel verschillende uitwerking op ons, ongerekend de onaangenaamheden en ontberingen welke het ons oplegde. Al het geluk des Eskimoo's berustte op den overvloed van levensmiddelen; de bestanddeelen van hun geluk waren onder hun bereik, en zij deelden dit met de dieren, welke geene andere gelukzaligheid kennen. Alle gestrengheid der luchtstreek kwam derhalve bij hen in geene de minste aanmerking; zij bekommerden er zich zeer weinig om, of de winter lang of kort ware; zij had-

den geene redenen om zich te ontrusten door de onzekerheid of het volgende seizoen goed of slecht zoude zijn; zij hadden niets te hopen noch te vreezen. Maar wij waren in geheel andere omstandigheden. Wij dachten onophoudelijk en beurtelings met ongerustheid en met hoop aan eenen zomer, die welligt geen begin zoude nemen, alvorens de winter hem reeds weder op de hielen was, om eene heerschappij te hernemen, welke hij waarschijnlijk gedurende het grootste gedeelte van een volgend jaar zoude behouden.

Het overzicht dezer maand levert niets troostrijks op. Zoo de maand Junij van 1830 kouder was geweest dan ooit in eenige vroegere reizen in deze gewesten, was de thans verloopene maand Junij nog veel erger geweest, want zij was snerpnd koud en zeer stormachtig. In de eerste twee weken bedroeg de temperatuur 7° , en in de laatste helft der maand tusschen 2° en 3° . De gemiddelde temperatuur der geheele maand was 5° kouder dan die van Junij 1830 geweest. In Junij 1831 was de eerste regen op den 21sten gevallen; in 1830 had dit op den 10^{den} plaats gevonden. Ik heb reeds aangemerkt dat de zonnestilstand voorbij gegaan was, zonder een enkel etmaal waarin de thermometer niet tot het vriespunt gedaald was.

Wij hadden vele stormen gehad; maar eene merkwaardige omstandigheid was, dat in 1830 de temperatuur daarbij altijd hooger steeg, hetwelk in 1831 niet geschiedde. Dit feit brengt een wezenlijk verschil tusschen deze twee seizoenen te weeg, waarvan de oorzaak geenszins blijkbaar is. Men

hee
geve
ons
zijn
was
tere
ger
maa
dur
A
met
voet
nut
inlar
de v
men
der
De
van
geme
op c
10 t
van
ze v
righe
hebb

heeft reeds in den toestand van sneeuw en ijs de gevolgen van dezen strengen winter opgemerkt, en ons vooruitzigt was niet zeer aanmoedigend. Op zijn best, en wanneer er niets ergers plaats greep was dit seizoen bij alle vorige drie weken ten achteren. De toekomst lag voor ons. Zij kon gunstiger uitvallen, dan wij ons hadden voorgesteld, maar ik geloof niet, dat velen onder ons deze hoop durfden koesteren.

Al onze manschappen waren destijds gezond, met uitzondering van den luitenant TAYLOR, wiens voet echter aan het beteren was. Wij hadden veel nut van den visch getrokken, dien wij van de inlanders gekocht hadden. Het is opmerkelijk, dat de watervogels buitengemeen laat waren aangekomen, maar onze jagt was over het algemeen minder gelukkig dan voorheen geweest.

De kommandeur ROSS had een nieuw gedeelte van de kust onderzocht, en wij hadden beide opgemerkt, dat de temperatuur aan deze kusten en op de meren ten westen van het schiereiland van 10 tot 15 graden lager was, dan in de nabijheid van het schip, hetwelk aan de oostkust lag. Deze vergelijkingen waren met zoo veel nauwkeurigheid gedaan, dat wij ons niet vergist konden hebben.

Vijf en veertigste Hoofdstuk.

DAGVERHAAL VAN JULIJ, EN OVERZIGT VAN DIE MAAND.

De ochtend van den 1sten Julij was koud en stormachtig, en wij hadden den geheelen volgenden dag (2 Julij) harde windvlagen, terwijl de thermometer op 31° stond, en de lucht zeer koud was. Ten 9 ure viel er sneeuw en bedaarde de wind. De kommandeur ross vertrok met eenig volk om op de jagt te gaan, en ontmoette eene verzameling van vijf inlandsche huisgezinnen waarvan slechts een ons bekend was, hetwelk in den vorigen zomer bij ons aan boord was geweest. Zij sloegen tot nachtverblijf hunne tenten op; vijf Eskimoos vergezelden den kommandeur ross toen hij weder aan boord kwam, en hieven luide kreten aan terwijl zij ons naderden, even als onze vroegere vrienden gedaan hadden. Zij hadden te *Neitchillee* van ons hooren spreken, en zij kwamen thans om eenige kleedingstukken tegen voorwerpen van meer waarde in hunne oogen te verruilen.

Wij moesten hun, zoo als gewoonlijk, al onze wonderen vertoonen, en het gezigt daarvan maakte den verwachten indruk op hen. Zij hadden vernomen dat wij de portretten van meer noordelijke inlanders bezaten. Zij hadden nog nimmer een schip gezien, om dat hun verblijf doorgaans

ten
vin
pel
met
kom
aan
H
nabi
duim
lij)
den
na d
zijde
getal
kome
ons r
werd
ontvir
die b
moos
schen
wen
Mer
niet
ridder
men
te ke
onder
wordt
in de
daarm
rigt z
III.

ten westen van *Akullee* was. Ieder van hen ontving ten geschenke een stuk van een' ijzeren hoepel, waarop zij ons beloofden den volgenden dag met hunne vrouwen en kinderen weder te zullen komen, en ons nog meer voorwerpen ter ruiling aan te bieden.

Het vroom des nachts zoo hard, dat de waterplas nabij het schip des morgens met ijs van anderhalf duim dikte bedekt was. In den voormiddag (3 Julij) hadden wij verscheiden sneeuwbuijen, en met den avond begon de wind harder te worden. Kort na de godsdienstoefening kwamen de inlanders op zijde, mannen, vrouwen en kinderen, in groot getal. Zij hadden, voor Eskimoos, een goed voorkomen en gedroegen zich zeer wel, maar bragten ons niets dan een pantalon van zeekalfsvel. Allen werden aan boord toegelaten, en elke der vrouwen ontving het eene of andere geschenk, inzonderheid die blikken dozen of trommels, waaraan de Eskimoos eene groote waarde hechten. De mannen schenen over deze beleefdheid jegens hunne vrouwen zeer voldaan te zijn.

Men zoude werkelijk vermoeden, dat dit volk niet onbekend is met het gevoel van galanterie of ridderlijke hoogachting jegens de vrouwen, welke men aan de meest beschaafde natiën gewoon is toe te kennen. Ieder weet hoe zeldzaam dit gevoel onder de Wilden der geheele wereld gevonden wordt, en dat hun gedrag, op de meeste eilanden in den zuidelijken Oceaan en vooral in *Australië* daarmede geheel strijdig is. Zoo wij wel onderzocht zijn, behandelen verscheiden stammen van Es-

kimoos hunne vrouwen niet beter dan de Australiërs, en zoo in deze handelwijze eenige afwisseling onder de stammen der roodhuidige Indianen voorkomt, helt de schaal zeer over naar die onverschilligheid met strengheid gepaard, welke het gedrag der mannen jegens de vrouwen, onder de wilde volkeren vrij algemeen kenschetst.

Van waar komt dan het verschil, dat zich even zeer bij de Eskimoos van *Boothia* als bij die van *Groenland* vertoont? Wij konden niet ontveinzen, dat wij genegen waren, hen in het gunstigste daglicht te beschouwen, maar ten opzichte van daadwerkelijke handelingen konden wij ons niet vergissen. Het geen wij nopens de gewone pligten en bezigheden der vrouwen gezegd hebben, scheen tot eene andere gevolgtrekking te moeten leiden, maar men moet zich daarbij herinneren, dat dit alleen het gevolg is van een verschillend stelsel van de verdeeling der werkzaamheden. In hun maatschappelijk leven kunnen de vrouwen niet werkeloos blijven, en de mannen hebben den tijd niet om zich, aan die soort van afgoderij over te geven, welke het schoone geslacht een voorwerp van bewondering en vermaak doet zijn. Allen moeten werken, of de meesten zouden gebrek aan voedsel hebben. Men moet echter ook bedenken, dat de vrouwen hier als een regt invorderen hetgeen hun als eene taak en pligt is opgelegd, even als op sommige gedeelten der kusten van *Frankrijk* de vrouwen het uitsluitend regt meenen te hebben, om de reizigers die aan boord gaan of aan wal komen, op hunne schouders door de zee naar of uit de sloepen te

dragen, en indien een man hun dit regt wilde betwisten, zouden zij het met die wapenen, waarvan zij zich zoo wel weten te bedienen, heldhaftig verdedigen.

Men zegt dat dit stelsel van galanterie het bijzondere, zoo niet het uitsluitende kenteeken is van volken die onder eene monarchale of despotische regering leven, zoo als onder het zonderlinge despotismus hetwelk het leenstelsel uitmaakte. Wij zouden ons op de republieken van het oude *Griekenland* kunnen beroepen om eene tegenovergestelde theorie te staven; maar zal niet liever iedereen in onzen tijd de vereenigde staten van *Noord-Amerika* willen aanhalen, waar democratische begrippen, noodzakelijk alle mannen tot dwingelanden makende, de vrouwen tot eenen toestand van verlatenheid veroordeelen, die het naast mogelijk naar onderdrukking zweemt; in een land waar Europeesche zeden tot zekeren graad zijn aangenomen geworden? Deze theorie is echter niet toepasselijk op het gelukzalige land waarvan ik hier spreek, want hier bestaat even weinig aristocratie als regering; weshalve ik de oplossing van dit vraagstuk aan anderen moet overlaten.

De zelfde Eskimoos bragten ons in den ochtend (4 Julij) kleederen en andere kleinigheden, en vertrokken met de belofte dat zij des anderen daags met zeekalfsvellen en visch terug zouden komen. Op dezen en den volgenden dag (5 Julij) viel er sneeuw, en de thermometer daalde des nachts weder tot het vriespunt. In den ochtend kwamen de visschers terug. Zij verhaalden ons, dat zij in het

meer en in de rivier gingen visschen , waar wij in het vorige jaar visch van hen gekocht hadden. De kommandeur ross beloofde hun hen derwaarts te zullen vergezellen.

De mist en sneeuw hielden aan (6 Julij), maar toen onze officieren bij de hutten der inlanders kwamen, vonden zij die afgebroken, en uit hunne sporen bleek dat zij naar den kant van *Neitchillee* vertrokken waren. Wij konden de reden van deze verandering in hun plan niet gissen. Een onzer officieren ontdekte een nest met jonge vossen. Hij had het mannetje gedood, en eenige manschappen, die dezen weg (7 Julij) langs kwamen, doodden den volgenden dag thans het wijfje en bragten zes jongen mede. Men ziet dat *Boothia Felix* levensmiddelen genoeg kan opleveren, om de vossen te vergunnen een talrijk kroost te voeden. Gedurende deze twee dagen schoot men een twintigtal eenden en andere vogels. De Vrijdag en Zaterdag leverden niets merkwaardigs op. De thermometer teekende 33°, namelijk slechts 1° boven het vriespunt.

De Zondag (10 Julij) bragt ons een frisschen noordewind aan, waarbij het zeer koud was. Den volgenden dag hadden wij hevige vlagen van wind en het bleef even koud. Den 12^{den} hadden wij het hoogste getijde dat wij nog hadden waargenomen, want de vloed rees achttien voeten. Wij waren op de jagt zeer gelukkig en vonden het nest met de eijeren van een' Laplandschen vink, benevens eene menigte van andere vogels. Den 13^{den} steeg de thermometer tot 40°, maar in den avond

van
33°
teve
ze
van
kim
D
eene
neve
nach
zalm
Men
hen
eene
klom
dag
mand
acht
schou
warm
land
Kerst
onder
zeer
slecht
Het
den r
ter w
het,
peratu
te ver
lagen

waar wij
t hadden.
derwaarts

ij), maar
inlanders
uit hun-
van *Neit-*
de reden
ssen. Een
ge vossen.
manschap-
en, dood-
en bragten
Felix le-
de vossen
den. Ge-
n twintig-
e Zatur-
e thermo-
boven het

frisschen
was. Den
van wind
dden wij
vaargeno-
en. Wij
a het nest
k, bene-
den 13^{den}
en avond

van den volgenden dag (14 Julij) viel hij weder tot 33°. Deze laatste dag was zeer koud, en een oostewind bragt ons fijne hagel en regen aan. In deze twee dagen gelukte het mij eenige visschen te vangen door middel van den speer waarvan de Eskimoos zich bedienen.

De geheele voormiddag van den 15^{den} Julij was eene onafgebroken opvolging van regen en sneeuw, nevelen en mist, en het vroom bijna den geheelen nacht. Twee Eskimoos bragten ons dertig pond zalm, en zeiden dat zij nog veel meer hadden. Men kwam overeen dat de kommandeur ross met hen zoude gaan om dezen voorraad af te halen, eene reis welke vier dagen zoude duren. Den 16^{den} klom de thermometer tot 44°; dit was de fraaiste dag die ons dit jaar nog opgeleverd had. De kommandeur ross, vergezeld door den scheepsdocter en acht man, vertrok met de inlanders. Waarom beschouwden wij dezen dag niet als eenen schoonen warmen zomerdag? De temperatuur kon in *Engeland* niet meer dan 84° zijn, en vermits wij met Kerstijd 80° meer koude dan in ons vaderland ondervonden hadden, konden wij ons immers zeer gelukkig achten, met een verschil van slechts 40°?

Het bleef den geheelen dag fraai weer, maar in den nacht van Zondag (17 Julij) viel de thermometer weder tot 34°. Des Maandags morgens vroom het, maar in den loop van den dag rees de temperatuur weder tot 44°. Wij hadden niets beters te verwachten, daar wij midden in ijs en sneeuw lagen, waarop eene nachtzon geen den minsten in-

vloed kon uitoefenen. Den volgenden dag (19 Julij) was er geene verandering in de weeragesteldheid. Bij de afwezigheid van mijne metgezellen besteedde ik mijn' tijd met het meten van hoeken, met het doen van astronomische waarnemingen en met jagen, terwijl de manschappen het schip kalfsaften. Onse sloepen waren vlot gebragt om het barsten daarvan te verhinderen.

Een der officieren en vijf man kwamen den 20ten met eene slede vol visch, waarvan een goed gedeelte van eenen voorraad van het vorige jaar afkomstig was. De visch was niet in den besten toestand, maar er waren er seven en dertig stuks bij die onlangs gevangen waren, en te zamen honderd negen en twintig ponden wogen. Nadat zij geschaft en eenige rust genomen hadden, keerden zij des avonds ten 9 ure terug, met victualie voor nog drie dagen, met de sloep van vellen, een vischnet en drie honden, om zich bij den kommandeur Ross te vervoegen, die met de inlanders was gaan visschen.

Het weer bleef het zelfde: een zoele dag, door een' kouden nacht gevolgd (21 Julij); ik schoot eenen haas, die zijn' zomerpela aan had. Wij hadden reeds eenigen tijd vroeger het veranderen van de vedren der ptarmigans opgemerkt. Ik bespeurde bij deze gelegenheid dat hier eene grootere verscheidenheid van kleine vogelen was, dan wij in het verledene jaar vermoed hadden. Op dezen dag zag ik er eene menigte, die mij nog onbekend waren. Ik vond het nest van eene geheel nieuwe soort, met de eijeren er in. Des an-

de
er
zoe
kw
te
gev
der
hel
aan
me
bra
er
vis
dat
sche
V
was
ge
een
pun
in
brer
kwa
der
had
omd
had
Heer
pen
teru
men
D

deren daags (22 Julij) vond ik nog zulk een nest; er viel ook een weinig regen, hetwelk in dit seizoen eene zeldzaamheid was. De scheepsdokter kwam tegen den avond bij mij, om mij kennis te geven, dat men zestien honderd stuks visschen gevangen had, en volk vragen, om vier honderd stuks, die onder weg waren, aan boord te helpen brengen. Zij kwamen met middernacht aan, en de geheele volgende dag (23 Julij) werd met het gereed maken van deze visschen doorgebracht, om ze te kunnen bewaren. Een gedeelte er van werd in azijn gelegd. Deze vier honderd visschen wogen meer dan duizend ponden; zoodat deze eene belangrijke aanwinst voor onzen scheepsvoorraad uitmaakten.

Vermits bijna de geheele equipage van boord was, konden wij heden onze gewone godsdienstige bijeenkomst niet houden (24 Julij). Ik vond een nest met jonge sneeuw-ortolans, die op het punt waren van uit te vliegen, en nam ze mede in de hoop van ze te kunnen temmen en groot brengen. Vijf man der tweede partij van ons volk kwamen des Maandags (25 Julij) zeer vermoeid weder aan boord. Zij waren verdwaald geraakt en hadden de slede op 5 mijlen afstands achter gelaten, omdat zij zeer ten ontijde geen officier bij zich hadden. Nadat zij uitgerust hadden, begaf de Heer ТНОХ, met de nog overblijvende manschappen zich met hen op weg, en bragten bij hunne terugkomst vijf honderd stuks visschen, die te zamen vijftien honderd ponden wogen.

De zelfde manschappen vertrokken met de slede

die hersteld was geworden, andermaal den 26sten om nog meer visch te gaan halen, en bragten des anderen daags (27 Julij) nog twee honderd stuks aan boord. Dit was al wat zij hadden kunnen dragen. Zij stelden mij ook eenen brief van den kommandeur ross ter hand, waarbij hij mij kennis gaf, dat zij met een' enkelen ophaal van het net drie duizend drie honderd acht en zeventig stuks visschen gevangen hadden; maar het ijs dooidoede zoo snel weg, dat hij geen middel vond, om deze geheele vangst in goeden staat aan boord te krijgen, al waren ook de wegen goed geweest. Het ontbrak ons thans niet aan werk, en wij hadden voor langen tijd victualie aan boord. Ik liet al het volk dat aan boord gemist kon worden, naar het eiland vertrekken, waar deze visch nedergelegd was.

De kommandeur ross kwam heden (28 Julij) aan boord terug, en gaf mij berigt dat de manschappen in twee detachementen op de terugreis waren met vijf honderd stuks visschen, terwijl een dergelijk getal nog op het eiland was achtergelaten. Zij hadden er in het geheel vijf duizend zeven en zestig gevangen, maar waren genoodzaakt geweest er drie duizend van aan de Eskimoos te laten, omdat het wegbrekende ijs hen tot een spoedigen aftogt gedwongen had. Ten 5 ure kwam het eerste detachement aan, hetwelk de slede op den afstand van 2 mijlen had achtergelaten; een van het volk was ongesteld en de anderen hadden de slede niet verder kunnen voortkrijgen. De tweede partij kwam ten 8 ure aan, drie honderd stuks visschen mede

bre
ong
den
teru
den
D
36°
war
ratu
de
kwa
en d
visch
schap
heel
ander
10 u
des 7
op d
bereik
De
kom.
nen s
der s
echter
vorige
van h
De m
zag g
dergin
De
deze

brengende, en op de slede den matroos BUCK, wiens ongesteldheid een aanval van epilepsie was. In den avond keerden de beide sleden naar het eiland terug, om de sloep, het net en het overige van den visch af te halen.

De thermometer viel in den nacht niet lager dan 36°; en de volgende dag (30 Julij) was de warmste dien wij nog gehad hadden. De temperatuur was op den middag 50°, en de gemiddelde in het etmaal 41°. Ten 8 ure des morgens kwam eene der sleden terug met het net, de boot en de tenten, mitsgaders drie honderd vijftig stuks visch. Verwittigd zijnde dat twee van de manschappen, die bij de andere slede behoorden, geheel door vermoeijenis afgemat waren, zond ik twee anderen om hen te vervangen, en allen waren ten 10 ure weder aan boord. De thermometer stond des Zaturdags, te middernacht, op 41°, en had op dit uur tot nu toe nimmer zulk eene hoogte bereikt.

De Zondagsche rust (31 Julij) was ongemeen welkom. Het ijs bevond zich nu eindelijk in zulk eenen staat van ontbinding, dat wij niet meer zonder sloep van boord konden gaan. De baai was echter op verre na zoo vrij van ijs niet als in het vorige jaar om den zelfden tijd, en de smelting van het ijs in volle zee was nog minder gevorderd. De maand liep met fraai weder ten einde, en men zag geen wolkje aan den hemel toen de zon onderging.

De vergelijking der gemiddelde temperatuur van deze maand met de zelfde maand van het verleden

jaar, bewijst dat het 7° kouder was geweest; want zij bedroeg 37° in plaats van 44°. In 1830 was de grootste hitte 70° geweest, en in 1831 slechts 50°. De grootste koude echter verschilde slechts één graad; zij was namelijk in het eerste jaar 32° en in het laatste 31°.

Onze manschappen hadden in deze maand veel werk gehad, om het schip gereed te maken om te vertrekken, waarbij zij nog met den arbeid belast waren geweest om de gevangene visschen naar boord te brengen. De vermoeijenis had eenige ongesteldheden onder hen veroorzaakt. TAYLOR aan wien men den eenen voet gedeeltelijk had moeten afzetten begon te genezen. De zwaarste zieke dien wij hadden, was de man die een' aanval van vallende ziekte had gehad; daar hij echter sedert zijne terugkomst niet weder ingestort was, hoopten wij dat hij lang van eenen tweeden aanval bevrijd zoude blijven.

Door oefening waren onze manschappen bedreven jagers geworden, en onze jagtpartijen bragten hoe langer hoe meer wild op. De geheele opbrengst werd elke keer gelijkelijk verdeeld, zoodat aan elke tafel eene even groote verscheidenheid heerschte, hetwelk eene groote veraangenaming voor de gezamenlijke schepelingen was.

De goede uitslag van onze vischvangst stelde ons niet alleen schadeloos voor de teleurstellingen, welke de inlanders ons deden ondervinden, maar was ook in een ander opzigt nuttig voor ons. Wij hadden ontdekt dat de zalmen, bij het losbreken van het ijs nog in grooter menigte aankwamen dan wij

geda
nen
de k
naar
scho
den
lang
ten
wij
To
visch
gebru
te nu
altijd
niet
spoor
jen d
of de
het o
zij ec
dat v
hen
tering
de g
hun
W
ders
aang
nerin
de v
versch
verke

gedacht hadden, want zoodra zij buiten den gewonen koers zwommen wisten de inlanders hen naar de kleine waterplassen op het ijs en van daar zelfs naar den wal te drijven. Het is zeker dat, ofschoon de zeekalven eene menigte zalmen verslinden, deze visschen, langs deze, en inderdaad ook langs alle andere kusten in deze noordelijke gewesten veel minder natuurlijke vijanden hebben, dan wij gewoonlijk vermoeden.

Toen de Eskimoos ons voor de eerstemaal op de vischvangst vergezelden, hadden zij gezien welk gebruik wij van onze netten maakten, en het grootte nut daarvan gereedelijk erkend, iets hetwelk niet altijd het geval is bij menschen wier eigenliefde niet minder groot is dan hunne ijdelheid. Dit spoorde ons aan, de moeite te nemen hun het breijen dier netten te leeren, schoon wij niet wisten of de werkstoffen, waartoe zij bepaald zijn, aan het oogmerk zouden kunnen beantwoorden. Indien zij echter geslaagd zijn, hebben wij de voldoening, dat wij hun eene kunst geleerd hebben, die voor hen van het grootste belang is, en meer tot verbetering van hunnen toestand kan bijdragen, dan al de gereedschappen en andere voorwerpen welke wij hun geschonken of verkocht hadden.

Wij hadden van onzen omgang met de inlanders, midden onder al onze teleurstellingen en onaangenaamheden eenen troost, waarvan de herinnering duurzamer en streelender is dan die van al de voordeelen welke de ruilhandel met hen ons verschaft kan hebben. Wij hadden hun geen rum verkocht, wij hadden geene leiziekte onder hen

overgebracht, noch iets gedaan hetwelk tot bederf hunner zeden had kunnen strekken, of hen minder gelukkig en minder deugdzaam maken. Zij hadden van ons niets geleerd waardoor zij ontevreden met hunnen toestand konden worden; in tegendeel hadden wij alle redenen om te onderstellen dat zij onze nijverheid, volharding en werkzaamheid onder voorkomende moeilijkheden zouden willen navolgen; dat zij een goed gebruik van de werktuigen en gereedschappen zouden maken, welke wij hun gegeven hadden, en dat zij op deze wijze hunnen toestand zouden verbeteren, zoo veel daartoe de mogelijkheid bestond.

Wij mogen het betreuren, dat wij hun geenerlei godsdienstig of zedelijk onderwijs hebben kunnen geven; maar het kan ons niet tot verwijt strekken, dat wij dit niet ondernomen hebben, omdat onze al te beperkte betrekkingen met hen en onze geringe kennis hunner taal, ons niet bekwaam genoeg maakten, zulk eene taak naar behooren te vervullen. Wij deden in dit opzigt al wat in ons vermogen was, door eenen hunner jongelingen te onderwijzen, en ik heb reeds gezegd hoe vruchteloos deze poging afliep. Terwijl zoo vele zeereizigers, onder de onbeschaafde volkeren welke zij ontmoeten, zoo veel onheils gesticht hebben, moeten wij ons zelve met deze onthouding van onbevoegd onderwijs hartelijk geluk wenschen; en thans, nu wij in ons vaderland zijn terug gekeerd, en dit volk nimmer weder zullen zien, kunnen wij ons niet alleen hetgeen wij gedaan, maar ook hetgeen wij gelaten hebben, met genoeg herinneren.

Wij
ling
dero
hen
men
geno
van r
De
den
tot d
den
weer
waard
Wij
schoor
ken,
lag no
bedekt
was h
zag m
Het
hadder
acht h
werde
waren
werde

Wij mogen ons zelfs met de dichterlijke voorstelling vleijen, dat indien eenmaal de zelde stam wederom Europeanen aantreft, onze nagedachtenis bij hen niet verloren gegaan zal zijn, maar onze namen welligt met een' even geheimzinnigen eerbied genoemd zullen worden, als de doorluchtige naam van MANCO-CAPAC.

De voornaamste waarnemingen, welke wij in den loop dezer maand deden, hadden betrekking tot de straalbuiging der aarde. De anderen werden als naar gewoonte voortgezet, wanneer het weer zulks toeliet. Onze verzameling van merkwaardige voorwerpen was merkelijk aangegroeid.

Wij waren nog altijd volkomen ingesloten, ofschoon de opening, welke wij bezig waren te maken, ons weldra eene doorvaart beloofde. De baai lag nog vol ijs en de zee was insgelijks daarmede bedekt. Op den zelfden tijd van het vorige jaar, was het ijs in zee aan het kruijen, en in de baai zag men toen een groot wak van klaar water.

Het getal der zalmen, welke wij aan boord hadden gebragt, bedroeg te zamen twee duizend acht honderd zes en dertig. Drie honderd stuks werden vervolgens nog aangebragt, maar hiervan waren slechts zes en dertig bruikbaar; de overigen werden aan de honden gegeven.

tot bederf
men minder
Zij had-
ontevreden
n tegendeel
len dat zij
heid onder
illen navol-
werktuigen
e wij hun
nze hunnen
daartoe de

un geener-
ebben kun-
rwijt strek-
oen, omdat
en en onze
kwaam ge-
e behooren te
vat in ons
gelingen te
vruchteloos
ereizigers,
ij ontmoet-
noeten wij
evoegd on-
hans, nu
, en dit
n wij ons
k hetgeen
erinneren.

Zes en veertigste Hoofdstuk.

DAGVERHAAL VAN AUGUSTUS. — DE VICTORY VERLAAT HARE LIGPLAATS. — POGINGEN OM LANGS DE KUST TE STEVENEN. — HET SCHIP MOET, DOOR DEN AANDRANG VAN HET IJS, EENE NIEUWE LIGPLAATS ZOEKEN. — OVERZICHT VAN DE MAAND AUGUSTUS. — DAGVERHAAL VAN SEPTEMBER EN OVERZICHT VAN DEZE MAAND.

Den 1ten Augustus hadden wij fraai weer. Wij zonden eenig volk af, om het overschot van de zalmen te halen. Zij kwamen met schafttijd weder aan boord. Sedert lang had het schip aan stuurboordzijde op eene zeer onaangename wijze overgehangen. Nadat men rondom het schip het ijs open gehakt had, lag het zelve regt. Den volgenden dag, zag men eene zeer buitengemeene straalbuiging, en den 3^{den} Augustus hadden wij wezenlijk een' zomerdag. Het ijs bij het schip week terug en wij kwamen eene halve scheepslengte voorwaarts. Den volgenden dag (4 Aug.) hadden wij zwaren regen, en meerden het schip aan een grooten ijsberg die nabij ons lag.

Den 5^{den} was het kouder; wij haalden het buskruid weder aan boord, en de timmerlieden repareerden eene der sloepen. Des anderen daags (6 Aug.) zagen eenige manschappen, die aan wal waren gegaan, ten noord-westen voor het eerst het ijs in beweging. Een groot wak scheen zich van

de c
strekk
merk
(8 A
ging
maak
heid
dat
ander
De
den,
derin
Ook
schil
en ko
12^{den}
een t
vier
Zij w
vissch
kome
Aan
gewon
zere
Des
getalle
wen
midda
eenige
hen t
ons,
eene

de cilanden achter den berg naar het zuiden uit te strekken. Den 7^{den} was deze opene ruimte aanmerkelijk grooter geworden. Den volgenden dag (8 Aug.) zag men duidelijk, dat het ijs in beweging was, schoon het nog eene digte massa uitmaakte. Den 9^{den} barstte de ijsberg in onze nabijheid vaneen, en tuimelde het onderst boven; zoodat wij genoodzaakt waren, het schip aan eenen anderen ijsberg vast te maken.

Den 10^{den} Augustus bleef de wind aan het noorden, en in het ijs deed zich geene nieuwe verandering op. Het weer was regenachtig en mistig. Ook de volgende dag (11 Aug.) leverde geen verschil op; maar wij kwamen een weinigje vooruit, en konden de *Krusenstern* op zijde halen. Op den 12^{den} Augustus bleef alles het zelfde, doch er kwam een troep Eskimoos aan boord, onder welke wij vier oude kennissen en zes vreemdelingen vonden. Zij waren op twee dagreizen van ons af aan het visschen, en beloofden in een paar dagen terug te komen en eenige vellen aan boord te brengen. Aan ieder der nieuw gekomenen gaven wij het gewone geschenk; namelijk, een brok van een' ijzeren hoepel.

Des anderen daags (13 Aug.) kwamen zij, ten getalle van drie en twintig, weder; mannen, vrouwen en kinderen, en wij trakteerden hen op een middagmaal van visch en zeekalfsvet. Wij kochten eenige kleedingstukken van hen, en vergezelden hen tot aan hunne tenten; hun gezelschap was ons, bij gebrek van alle tijdskorting en afwisseling eene aangename verstrooijing.

Kan wel iets een beter denkbeeld geven van ons volstrekt gebrek aan al wat voor menschen belangrijk zijn kan, dan deze bekentenis, dat wij in den omgang dezer smerige Eskimoos, eene veraangenaming in de eentoonigheid onzer gedachten vonden, en eene verscheidenheid in de vervelende eeuwigdurende aanteekening van de graden op den thermometer, of van elke verandering in de gesteldheid van weer, stroom en ijs, en in den eentoonigen arbeid van het breeuwen en kalefaten? Bovendien verstonden wij slechts zeer gebrekkig de taal dezer met vet en traan volgepropte inlanders. Dit was echter van geen belang in den omgang met menschen, wier bekrompene denkbeelden bijna zonder behulp van eenige hoegenaamde spraak, begrijpelijk zijn. De lezer wane niet dat wij deze doodelijke verveling niet aanvankelijk reeds maanden, en vervolgens jaren lang, gevoeld hadden, hoewel ik er niet van gesproken heb, en daarom trent heb gezwegen als of wij er geheel en al ongevoelig voor waren geweest. Wij hadden met koude, honger en vermoeijenissen te worstelen; en zoo wij niet allen om het leven zijn gekomen, zoo wij niet eenige lichaamsdeelen verloren hebben, zoo als aan anderen in soortgelijke gewesten gebeurd is, waren wij niettemin ten prooi aan die onophoudelijke kleinere ongemakken, die lichtere ongesteldheden, welke in het gewone leven niet veel geteld worden, en in een reisverhaal als dit in het geheel niet in aanmerking mogen komen, maar niettemin het leven zeer onaangenaam kunnen maken. Of werden wij niet aanhoudend ontrust,

bedr
heers
land
ne b
lieder
Dit l
nog p
mer o
Bij
de ge
en (w
aan a
volma
en mo
een ee
schap
zoo ge
tijden
Groot-1
Den
36°, z
grijpt
stand v
eene st
ziger n
het we
ven als
slaap n
in eene
af, om
zaak w
waakza
III.

bedreigd en te leur gesteld? Waren wij niet beheerscht door de vurige begeerte om ons vaderland, onze vrienden en magen weder te zien, eene begeerte, die het best beseft kan worden door lieden, die eene langdurige zeereis hebben gedaan? Dit brandende verlangen werd intusschen bij ons nog pijnlijker door de onzekerheid of wij wel immer onzen geboorte grond weder zouden zien.

Bij al deze folteringen kwam nog het kwellende gebrek aan bezigheden voor geest en ligchaam, en (waarom zoude ik het ontveinzen?) het gebrek aan afwisseling van gezelschap. De eene dag was volmaakt gelijk de andere, heden was als gisteren, en morgen zoude als heden zijn. Was het bij zulk een eentoonig leven, te verwonderen dat het gezelschap der Eskimoos ons in deze oogenblikken even zoo gewenscht en aangenaam was als op andere tijden de uitgelezenste kringen der hoofdstad van *Groot-Brittannie*?

Den volgenden nacht daalde de thermometer tot 36°, zoodat het bij lang niet warm was. Men begrijpt ligt, dat er geene verandering in den toestand van het ijs kwam. Welk een indruk zulk eene stijf bevroren en onbevaarbare zee op den reiziger maakt, is moeilijk uit te drukken. Toen het werkelijk winter was, wikkelden wij ons, even als de otter, schoon wij zijnen zoeten winterslaap niet konden genieten, om zoo te spreken, in eenen pels van geduld, en wachtten het einde af, omdat wij niets beters konden doen. Maar de zaak was geheel verschillend, wanneer wij altijd waakzaam moesten zijn, om het oogenblik te be-

spieden , waarin wij op nieuw werkzaam moesten zijn , terwijl de geheele natuur om ons heen in eenen doodschen slaap scheen gedompeld , en wij niets te doen hadden , dan intusschen te wachten , en (zoo veel mogelijk) op uitkomst te hopen.

Bij gelegenheid van dit bezoek aan de tenten der Eskimoos vernamen wij , dat de bekende patient met het houten been , daaraan weder ongemak had gekregen. Daar de timmerman , die in dit geval de beste heelmeester was , zich bij ons bevond , was de wond spoedig genezen. Bij deze gelegenheden toonde onze timmerman en waarlijk ieder man van onze equipage , aan de inlanders altijd de grootste hulpvaardigheid , zoodat allen gezamenlijk ook in dit opzigt loffelijke melding verdienen. Ik wil niet zeggen , dat zij allen zonder onderscheid het zelfde karakter bezaten , maar het kwam mij als ontwijfelbaar voor , dat de natuurlijke goedhartigheid der Eskimoos , die van onze scheepsgenooten nog versterkt had , gelijk het zeker is , dat inschikkelijkheid en vriendelijkheid even zoo goed als de tegenovergestelde hoedanigheden in den omgang van den eenen mensch op den anderen overgaan ; eene ondervinding , welke vooral door gehuwde lieden met nut behartigd kan worden. Hadden sommigen van ons , met een minder goedaardig soort van volk dan de Eskimoos te doen gehad , zoo zouden zij allerwaarschijnlijkst ook zelve minder dienstvaardig en minzaam jegens hen geweest zijn.

Des Zondags (14 Aug.) vergunden wij de Eskimoos niet , vóór den afloop onzer godsdienstoefe-

ning
sloep
met
was
ven
den
dat
naar
gedu
Onze
nu t
De
De v
moos
hen k
ne ve
den ,
schen
dierne
gebrek
ons v
den t
dienst
kimoo
arme
ter ge
hunne
deze l
Men k
western
cer ge
handel

ning aan boord te komen. Toen zonden wij eene sloep om hen af te halen. Het houten been was met koper beslagen en beter dan het ooit geweest was. Wij sloten eenige ruilingen met hen, en gaven hun de gewone geschenken. Zij moesten zich den volgenden dag in twee troepen verdeelen, omdat een gedeelte naar *Shag-a-voke*, en de anderen naar *Neitschillee* moesten gaan. Zij beloofden ons gedurende den winter van wild te zullen voorzien. Onze jagers doodden een zeekalf, het welk ons tot nu toe maar zelden gelukt was.

Den 15^{den} Augustus was het zeer slecht weer. De wind was oost met regen, waardoor de Eskimoos verhinderd werden te vertrekken. Tien van hen kwamen aan boord, voornamelijk om ons hunne verontschuldigungen te maken, omdat hunne honden, losgebrokeu zijnde, ons van eene menigte vischen beroofd hadden. Zij hadden er deze arme dieren zeer gestreng voor gekastijd. Het grootste gebrek in het huiselijk gedrag der Eskimoos, kwam ons voor hunne onverschilligheid jegens hunne honden te zijn, terwijl deze dieren hun zulke groote diensten bewijzen. Andere reizigers hebben de Eskimoos om deze vreedheid insgelijks gelaakt. De arme dieren worden slecht behandeld en nog slechter gevoed, en welligt zouden zij nog meer door hunne meesters mishandeld worden indien zij voor deze laatsten niet zoo volstrekt onontbeerlijk waren. Men kan zeggen dat het honden-geslacht in deze gewesten niet zeer beminnelijk is; maar ik zoude veel eer gelooven dat dit een gevolg van de slechte behandeling hunner meesters is. Indien hunne hon-

den gelijk de onzen behandeld werden, zouden zij even zoo getrouw en liefkozend worden. Intuschen heb ik welligt geen het minste regt om de Eskimoos te laken. De paarden worden in *Engeland* niet veel beter dan de honden bij de Eskimoos behandeld; en zoo men eene vergelijking wilde maken tusschen een koppel jagthonden in ons land en een span honden van de Eskimoos, zou de schaal niet veel in ons voordeel overslaan. Het zee-kalf dat wij gedood hadden diende tot onthaal voor onze gasten, en zij verlieten ons des avonds met de herhaalde belofte om ons in den winter van wild te voorzien. Het ijs was in beweging en bedekte het open water, dat onlangs ontstaan was.

Den volgenden morgen (16 Aug.) bleef het regenen, en hierop volgde sneeuw, die den grond zoo dik bedekte als midden in den winter; maar nieuwe regenbuijen deden haar weldra weder verdwijnen. Des anderen daags (17 Aug.) hadden wij achterevolgens mist, sneeuw en regen. De avond was stil, maar den volgenden morgen (18 Aug.) was de weersgesteldheid weder dezelfde; den 19^{den} was het zacht; deze drie dagen hadden echter in den toestand van het ijs geene verandering te weeg gebracht. Den 20sten bragt een zuidewind uit volle zee, de ijsbergen in beweging, maar kort daarna liep de wind aan het westen en pakte deze ontzagelijke ijsgevaarten weder tot eene onbewegelijke massa bij elkander. Wij zagen echter aan beide zijden van de landpunt eene groote uitgestrektheid van open water.

Des Zondags (21 Aug.) geraakten de ijsbergen op nieuw in beweging, en dreven zelfs van het schip af, maar weldra keerden zij in de baai terug, en blokkeerden die gelijk te voren. Den 22sten hadden wij regen en stofsneeuw, waarbij de thermometer nooit hooger dan 33° was geweest. Men zoude gezegd hebben, dat de nieuwe winter reeds begonnen was. Dingsdag (23 Aug.) was het koud en mistig, maar den volgenden dag zacht, terwijl overigens alles in denzelfden toestand bleef. De eenige afwisseling dezer eentoonige dagen en nachten, was dat wij nog een zeekalf doodden.

Den 25sten bleef het weer nog hetzelfde; maar het ijs zette zich in beweging, en een der booten geraakte tusschen ons schip en een dier eeuwige ijsrotsen, die slechts wegdrijven, om voor veel grootere plaats te maken, daar de bron waaruit zij voortkwamen, onuitputtelijk was. Ik mag dan ook het slotvers eener oude Schotsche ballade gebruiken, waarin de herder zijne duurzame liefde aan zijn meisje vergelijkt bij de onmogelijkheid »dat de zon ijsrotsen kan smelten.” En ik begon ook te gelooven, dat de zon nooit deze schitterende ijsbonken zoude doen smelten, die, zelfs in het hartje van den zomer, niet ophielden onder al de gedaanten die een even prachtig als verfoeijelijk kristal hun gaf, ons te bedreigen. Waar is toch een vuur te vinden om deze glinsterende rotsen te ont-dooijen? was onze alledaagsche vraag, al moest dit vuur ook den geheelen omtrek verteren.

De schade, die de boot door den druk bekomen had, was zoo groot, dat wij dezelve niet weer in

den vorigen toestand konden brengen. Wij besloten dus uit dezelve eene kleinere boot te maken, en haalden haar op het dek. Er werd weder een zeekalf geschoten. Met middernacht stond de thermometer op 38°.

In den nacht van den 26sten Augustus daalde hij tot 34°, en nadat de wind des avonds aan het zuiden geloopt was, geraakten de ijsbergen aan het drijven, waardoor eene opene ruimte in het ijs ontstond. Den anderen dag was het hoog water, (27 Aug.), en het ijs dreef nu zoo verre weg, dat eene strook van open water zich eene mijl noordwaarts uitstreckte. Onderscheidene soorten van eenden en andere vogels waren in de laatstverloopene dagen geschoten, en wij hadden thans eene levende menagerie aan boord, namelijk vier vossen, drie hazen en twaalf Noordsche muizen.

Den 27sten woei de wind hard uit het westen, en het ijs begon oostwaarts en naar buiten te drijven. Maar het werd avond eer de doorvaart mogelijk was. Het schip werd nu met werpankers een vierde mijl naar buiten gebracht, naar eene plaats waar wij van de eerstkomende opening konden gebruik maken. Zoodra het doenlijk was, gingen wij onder zeil, doch ongelukkig verloren wij onze bezaansboom, en konden een ijsklomp niet te boven zeilen. Over den anderen boeg konden wij evenmin een grooten ijsberg, die aan den grond zat, ronden, waardoor het schip zelf aan den grond raakte; maar dadelijk, met trossen die aan den wal werden uitgebragt, weder vlot kwam. Ofschoon de kiel onbeschadigd was, vonden wij het onderste

roer-ijzer gebroken, zoodat wij voor dezen dag niet verder konden komen.

(29 Aug.) Vroeg in den morgen werd het roer hersteld. De wind aan het westen, stadig en hard, juist zoo als ons dienstig was. Nu en dan hadden wij sneeuwbuijen. Na lange onzekerheid mogten wij eindelijk overtuigd zijn dat wij uit onze gevangenschap verlost zouden worden, schoon wij nog niet in vrijheid waren. Wij gingen dus omtrent 4 ure onder zeil, met gereefde marszeils, en sterven door hetgeen ons los ijs toescheen te zijn. Toen wij ongeveer twee derde van den weg hadden afgelegd liep de wind ongelukkig aan het noord-westen, en wij konden op geen mijl afstands de eilanden naderen. Daarna werd de wind noordelijk, en dreef met eene dikke sneeuwbuï al het ijs naar de noordkust. Wij moesten dus hard bij den wind zeilen, waarbij onze nieuwe zwaarden veel dienst bewezen. Ten 9 ure werd de wind weder noord-west, en nadat wij 4 mijlen hadden afgelegd waren wij nabij de kust.

Wij waren twee baaijen en twee opmerkelijke rotsen gepasseerd. Toen wij voor de laatste waren, viel er zoo veel sneeuw, dat wij naar eene kleine baai moesten oploeven. Een valwind wierp ons bijna op de klippen, en kort daarna begon het stormachtig te worden, wij bragten met de sloep een werp naar de rotsen uit, maar het werp slierde terwijl wij verhaalden, zoodat wij verplicht waren in drie en twintig vademmen het anker te laten vallen. Kort daarna werd het weder geligt, en wij verhaalden naar de kust te loefwaart. Intusschen

hadden wij gelegenheid om de baai op te nemen , hetwelk wij voor alle streken van het kompas , met uitzondering van vier , gedekt vonden , terwijl zij ook buiten de rigting van het ijs lag , wanneer dit door tij en stroom werd voortgestuwd.

Wij wierpen dus het anker naar de binnenzijde van deze nieuwe haven , waar eene kleine rivier in uitliep , en maakten het schip met twee trossen vast . Maar naauwelijks was dit geschied , of een harde bui uit het noorden , met zware sneeuw , verplichtte ons meer touwen uit te brengen . Hier zagen wij het ijs met snelle vaart naar het zuid-westen drijven , en mogten den hemel danken dat wij buiten gevaar waren . Met dit gevoel was de zware arbeid , die wij allen ondergaan hadden , spoedig vergeten .

(30 Aug.) Het was in den morgen zeer koud , en de thermometer niet hooger dan 24°. De wind liep van het noorden naar het zuiden en weder terug , eenig nieuw ijs voortdrijvende . Van de kust zag men het vaarwater , ten 11 ure , geheel open , tot aan *Andrew-Ross-island* , maar de wind was ons vlak tegen . Wij vonden de breedte van deze haven 70°, 18' , 11'' ; en het land nader onderzoekende , vond ik dat de kreek ten noorden van de doorvaart slechts eene mijl van ons af was , terwijl de tusschenruimte door eene keten van drie meren bezet was , en eene soort van vallei uitmaakte . Deze kaap was derhalve eene soort van schiereiland . Van eenen der bergen was noordwaarts niets in het gezicht dan een uitgestrekt ijsveld , met hompen rondom de westelijke baai , zamengedron-

gen
was
hetz
gaar
(3
aan
zoek
ond
in h
was
re st
het z
ingew
hadd
heden
He
gewe
in A
langen
in de
den z
der v
zen ti
De
merk
slechts
welke
hier v
waren
laatste
nen g
plaats

gen, zoodat onze kleine haven geheel ingesloten was. Wij waren er dus juist van pas uitgekomen, hetzij dat ons lot ons vergunnen zoude verder te gaan of niet.

(31 Aug.) De wind verflaauwde, en wij gingen aan land om de gesteldheid van de straat te onderzoeken. Wij vonden haar geheel met ijs bezet en ondoorvaarbaar. Wij schoten twee hazen, die reeds in hun wintergewaad waren. Rondom het schip was het baai-ijs lastig, maar er kwamen geene zware stukken aandrijven. De wind liep nu aan het zuidwest, en wij haalden verder van den wal, ingeval de gelegenheid gunstig mogt worden. Wij hadden 4 mijlen gezeild. Onder deze omstandigheden liep de maand Augustus ten einde.

Het was eene kommervolle en ongunstige maand geweest. De gemiddelde temperatuur was lager dan in Augustus van het vorige jaar. De sneeuw bleef langer op den grond, en de dieren, die gewoonlijk in deze landen naar het noorden verhuizen, hadden zich schaarscher laten zien. Het ijs was niet minder weggedooid, dan in het verleden jaar om dezen tijd, en het was minder drijvende geweest.

De laatste dagen waren de eenigen die ons oogmerk begunstigd hadden, doch zij hadden ons slechts 4 mijlen doen vorderen, tot aan de plaats welke ik in 1829 *Mundy-haven* genoemd had, en hier waren wij gevangen. Onze vooruitzigten waren echter niet hopeloos, omdat wij er in het laatste jaar, nog den 4^{den} October uit hadden kunnen geraken, en dit zou nu nog vroeger kunnen plaats vinden.

Bedroevend was het intusschen dat, ofschoon wij onder de schepelingen geene eigenlijke zieken hadden, en tot dus verre allen van het scorbut waren bevrijd gebleven, de gezondheid der equipage in het algemeen niet meer dezelfde was als voorheen, en het bleek nu, dat zij niet meer tegen de vermoeijensissen, en tegen het verblijf tusschen het ijs bestand waren.

Dat het, over het geheel, voor ons eene vervellende maand was geweest, behoef ik niet te zeggen. Ik vrees dat dit dorre dagverhaal er zoo wel hier als elders, maar al te vele bewijzen van oplevert. Maar de journaalschrijver kan niet meer geven dan de reiziger. Zoo deze tijd lang van duur, en schraal in gebeurtenissen was geweest, zoo waren zelfs deze laatsten zonder eenige nieuwhed of afwisseling, en wekten geene oplettendheid nog belangstelling meer op. De eenzelvigheid van al wat om ons heen was; drukte zwaar op het gemoed, het gebrek aan oefening van den geest bracht eene soort van verdooving; want al wat nu gebeurde of gedaan werd, was niets dan de centoonige herhaling van hetgeen te voren geschied was. Zelfs toen alles nog nieuw was, vond men weinig dat veel belang inboezemde; veel minder thans, nu wij zoo lang op eene en dezelfde plek geblokkeerd waren geweest. Niets ontwarende, hetwelk stof tot eeniggedachten of bespiegelingen konde opleveren, was er geene mogelijkheid om een belangrijk dagverhaal op te stellen, tenzij wannecr men met behulp der verbeelding, verdichtselen wilde te boek stellen. Op het land was niets dat schilderachtig of be-

sch
zon
mer
mer
we
pen
ver
toor
ijs.
Bijn
land
verd
op-
van
men
fen,
alle
ting
bouv
belan
(1
nam
wij
vallen
den
zitten
ijsklo
schip
2den
de d
trekk
men.

schrijvenswaardig was: de bergen hadden niets bijzonders; de rotsen even zoo min; de rivieren en meren hadden niets bekoorlijks. Plantengroei zag men schier nergens; boomen waren er niet aanwezig, en zelfs wanneer de omliggende voorwerpen schoone gezigten hadden opgeleverd, was alles verdoofd en misvormd door den eindeloozen, eentonigen, verstelpenden kouden last van sneeuw en ijs. De zee vertoonde even weinig afwisseling. Bijna het geheele jaar door, was alles ijs, zoodat land en zee even vervelend waren. De lucht leverde insgelijks weinig of niets fraais of belangrijks op. Alle middelen van onderhoud en vervrolijkning van den geest waren hier verdwenen. Wat de menschen betreft, die wij hier hadden aangetroffen, deze waren zoo arm aan denkbeelden, dat alle stof tot onderhoud schier bij de eerste ontmoeting reeds was uitgeput. Met zulke armoedige bouwstoffen is er wel geene mogelijkheid om een belangrijk, vervrolijkend reisverhaal zamen te stellen.

(1 September.) Het ijs kwam heden opzetten, en nam eene van onze werptrossen weg, waardoor wij genoodzaakt waren, het daagsch anker te laten vallen. Het schip werd nu twintig vademmen van den wal tusschen de rotsen en eenen aan den grond zittenden ijsklomp vast gemaakt, terwijl er nog een ijsklomp in de nabijheid was, waaraan wij het schip, zoo het noodig ware, konden meren. Den 2^{den} September hadden wij regen en sneeuw, en de doorvaart was open, doch wij konden niet vertrekken, voor dat de ochtendvloed was doorgekomen. Den volgenden dag hadden wij harde koelte

uit het noorden , en des avonds was de straat weder door het ijs onbevaarbaar geworden. Des nachts werd het stormachtig met sneeuw.

(4 Sept.) Des Zondags kon er niets gedaan worden , daar het ijs dicht bijeen gepakt op en neder dreef; deze dag was derhalve in den volsten zin een rustdag. De wind hield den 5^{den} aan , tot op den middag , en werd door zware sneeuw gevolgd , zoodat wij den toestand van het ijs in de straat niet konden waarnemen. Den volgenden morgen was het land geheel voor het oog bedekt; de wind en de ebbe voerden het ijs zoo snel in de baai , dat het schip niet in tijds achteruit geworpen kon worden , en wij het aan eenen der vastzittende ijsklompen moesten vast maken , om niet tegen de rotsen verbrijzeld te worden. Hier lag het schip zoo gedrukt , dat het twee voeten rees en aan stuurboord over hing , in welken onaangenamen toestand wij 4 uren moesten doorbrengen. Naderhand dreef het ijs weder zeewaarts , en wij waren toen in staat onder bedekking van een langwerpigen ijsberg , naar den wal op te werpen. Des avonds hadden wij sneeuwbuijen , en aan den zee-kant was het ijs overal dicht.

(7 Sept.) De wind bedaarde maar alle pogingen om een gezigt van het hooge land te bekomen , waren vruchteloos , uit hoofde van de zware sneeuw. Den volgenden dag (8 Sept.) zagen wij , met noordenwind , het ijs buiten de baai met snelle vaart zuidwaarts drijven. Dit was ook den 9^{den} het geval , onder eenige afwisseling van wind en weer. De grootere meren waren bijna geheel dicht gevro-

ren
De
ther
D
ker
de r
den
dag
gen
hard
zoo
Nada
wees
het r
met
eerst
ging
(14
om o
maak
berer
H
degen
ligste
ne b
aang
schen
der r
omda
toe
beko
wanu

ren, terwijl de kleineren open waren gebleven. De haven werd des avonds met ijs bedekt, en de thermometer daalde tot 22°.

Des Zaturdags (10 Sept.) was de haven nog sterker dicht gevoren, en in zee ontwaarde men geen de minste beweging. De natuur vergunde ons niet den Zondag (11 Sept.) anders dan tot eenen rustdag aan te wenden, al waren wij daartoe geneegen geweest. Des Maandags (12 Sept.) hadden wij harden wind uit het noorden, en het ijs werd, zoo dit mogelijk was, nog vaster bijeen gepakt. Nadat de wind 4 uren lang, veranderlijk was geweest, bleef hij den volgenden dag (13 Sept.) aan het noorden, en des avonds woei het een storm, met helder weer. De temperatuur was, voor het eerst in deze maand, onder 20°. Het ijs onderging geene verandering.

(14 Sept.) Het nieuwe ijs was nu dik genoeg, om er met schaatsen op te rijden; maar dit vermaak zouden wij thans gaarne hebben willen ontberen.

Hydepark is voorzeker een betooverend oord voor degenen, die hunne bekwaamheid en hunne bevaligste houdingen voor het oog van tallooze schoone bewonderaars kunnen ten toon spreiden; te aangener is het vermaak om, even als de vischen in het water of de vogelen in de lucht, zonder moeite met de grootste snelheid voort te gaan, omdat men het slechts zelden geniet en het daartoe geschikte seizoen zoo ras vervlogen is. Een bekoorlijk gezicht levert ook het schaatsenrijden op, wanneer men in *Holland* de melkboerinnen met

hunne vracht, eene schier boven menschelijke vaart, ziet loopen, die de snelheid der diligences en stoombooten verre te boven gaat, en de vlugt der vogelen nabij komt. Nog levendiger is het ijsvermaak des Zondags in *Zweden* en *Rusland*, wanneer de geheele bevolking, zoowel te land, als te water in beweging is, terwijl water en land slechts één element schijnen te zijn; wanneer de aanzienlijksten van beide seksen het vermaak met eene drift en snelheid najagen, als of de geheele wereld niets anders te doen had, dan alle zorgen te ontvlugten, met de snelheid van eenen bliksemstraal, onbekommerd over hetgeen achter haar op hare schitterende baan geschiedt.

Maar wat was dit alles voor ons? Voor ons was het gezigt van het ijs eene kwelling, eene beproeving, eene eindelooze foltering, die alle hoop onderdrukte. Zelfs indien wij het geheele land op schaatsen hadden kunnen doorloopen, zoude ons dit geen vermaak hebben verschaft. Er was geen doel te bejagen, geene mededinging, geene bewonderaars. Wij hadden te veel gedwongene lichaamsbeweging, om die van het schaatsenrijden noodig te hebben; en het ijs, dat ons en ons schip, tien maanden van het jaar bezet, beklemd en gevangen hield, en ons op alle mogelijke wijzen kwelde, was ons zoo hatelijk geworden, dat dit vermaak voor ons een groot verdriet zoude geweest zijn. Wij verfoeiden het gezigt van het ijs, omdat de uitwerkselen daarvan ons een afschuw inboezemden, en al wat daartoe betrekkelijk was, kwam ons afgrijselijk voor.

K
van
dat
ben
hect
iets
sersc
frisco
voora
gaan
derac
kenn
lijk,
het
waar
Het
gen
cher
den
reld
lag,
Oo
en v
hij v
valler
zijne
ren s
de sr
van e
verma
der
wann

Kan er wel iemand bestaan, die een liefhebber van ijs en sneeuw is? Het komt mij thans voor, dat ik dit ten allen tijde betwijfeld heb; maar ik ben daaromtrent tot zekerheid gekomen. Op een' heeten dag van Julij kan het denkbeeld van ijs iets onaangenaams hebben; het gezicht van een Zwitserschen gletcher in de zomerhitte is voorzeker verfrisschend. Dat de bevroren toppen der Alpen, vooral wanneer zij door de opkomende of ondergaande zon in purper gehuld worden, een schilderachtig tafereel opleveren, wil ik even min ontkennen. Deze schoonheden der natuur zijn bekoorlijk, omdat zij voor sommigen zeldzaam zijn, en het karakteristieke van een landschap uitmaken, waaraan zij de belangrijkste afwisseling bijzetten. Het welgevallen waarmede een reiziger in onze dagen verhaalt, dat hij met levensgevaar eenen gletcher in *Zwitserland* beklommen, en de zon op den *Montblanc* heeft zien opgaan, terwijl de wereld aan zijne voeten nog in duisternis bedolven lag, is geen geringe lof voor het ijs.

Ook de sneeuw verschaft vermaak aan de jeugd, en wie herinnert zich niet met welke blijdschap hij weleer deze fraaije vederen heeft zien neder vallen, alleen omdat hij sneeuwballen maken en zijne speelgenooten daarmede duchtig naar de ooren smijten kon? Niet minder genoeg schenkt de sneeuw aan de dartele jeugd wanneer zij daarvan eenen kolossus oprigten, om dien, gelijk het vermaarde ijs-paleis der keizerin van *Rusland*, weder in den zonneshijn te zien wegsmelten; of wanneer zij met sleden over de gladde sneeuwbaan

snellen. De sneeuw is wijders een fraai zinnebeeld van maagdelijke onschuld en reinheid, en men zoude nog veel meer tot lof der sneeuw kunnen aanvoeren. Maar met dit al misvormt zij het bekoorlijkste landschap, verwart alle perspectief, neemt alle schakeringen van kleuren weg, en laat ons niets meer over dan een eentoonig stuk werk van hard afstekend zwart en wit, in stede van die zachte ineensmelting van koloriet, welke in den zomer zelfs het ruwste landschap ten toon spreidt.

Dit zijn sommigen der ongunstige trekken van een sneeuwgezigt; maar hoe vermeerderen deze trekken in ons oog, wanneer wij meer dan het halve jaar lang in geen ander element dan sneeuw leven; waar lucht, aarde en water ons niets dan sneeuw vertoonen, en de zon alleen te voorschijn komt om slechts de sneeuw te beschijnen; waar de stormwind sneeuw, de nevel en mist sneeuw, en zelfs onze adem sneeuw wordt, waar sneeuw zich aan onze haren, kleederen en oogleden hecht; waar sneeuw op en om ons heen valt en onze kamers, onze bedden, onze schotels overdekt, zoodra wij slechts eene deur openen, waar de kristal heldere beek een ketel met sneeuw is, die over eene lamp met traan hangt om te ontdooijen; waar onze rustbanken en onze hutten van sneeuw, waar ons scheepdek van sneeuw, onze scheepstenten, ons observatorium, onze spijskasten van sneeuw waren, en waar, wanneer de sneeuw ons tot niets anders meer dienen kan, onze doodkisten en grafsteden van sneeuw zouden zijn!

Is dit niet meer dan te veel sneeuw om de be-

won
mand
wond
zonde
met
ratel
baren
zeer g
ding
wann
en ge
gende
gen h
waarv
wekt.
Wij
hoegen
tuur v
dat het
den 16
17den
bevat s
ve niet
deze v
Bij een
gen va
beurten
ten zeg
konden
bruik v
(18 S
melden.
III.

wondering van den liefhebber op te wekken? Niemand heeft meer dan ik de bruischende zeeën bewonderd, waar ontzagelijke ijsbergen die in de zonderlingste gedaanten van de polen afdrijvende, met een' vreeselijken schok en een donderend geratel elkander verbrijzelden. Verheven en schrikbarend, zoowel als gevaarlijk, was dit schouwspel, zeer geschikt om de ziel te verheffen en de verbeelding op de treffendste wijze bezig te houden; maar wanneer men gedurende alle maanden van het jaar, en gedurende alle maanden van vier achtereenvolgende jaren niets dan sneeuw en ijs voor de oogen heeft, wordt dit schouwspel eene foltering, waarvan de bloote herinnering nog huivering verwekt.

Wij zagen thans (15 Sept.) van de bergen geen hoegenaamd open water. De gemiddelde temperatuur was 32°; ik moet hierbij echter aanmerken dat het in den zonnenschijn niet vroor. De dag van den 16^{den} was ons niet gunstiger, en Zaterdag den 17^{den} liet ons zoo als wij waren. Ons dagverhaal bevat slechts eene omstandigheid, die op zich zelve niet meldenswaardig is, dan alleen dat wij in deze week eene menigte veldhoenders doodden. Bij eene leefwijze zoo als de onze, was het van gen van eene arctische muis eene belangrijke gebeurtenis; en daar thans de zeevaarders alles moeten zeggen en zonder onderwerp moeten schrijven, konden wij niet beter doen dan het ingevoerde gebruik volgen.

(18 Sept.) De Zondag maakt het onnoodig iets te melden. Al wat de Maandag (19 Sept.) opleverde,

was dat wij het pas ontstane ijs rondom het schip doorzaagden, om voor te komen dat het door de verder gelegen ijssklompen tegen het schip gedrongen, en schade veroorzaakt mogt hebben. Dit geschiedde echter ten spijt van alle onze voorzorgen, want den volgenden dag (20 Sept.) drong het buiten-ijs hevig op ons aan, hoewel zonder eenige schade te doen.

Den 21sten wakkerde de wind aan, en liep aan het noorden, waardoor het ijs in beweging geraakte, doch het bleef aan den ingang der haven vast zitten, zoodat wij er niets bij wonnen. Den volgenden dag (22 Sept.) drong het oude ijs uit de baai, maar het nieuwe bleef er in, en bedekte de geheele oppervlakte der zee. Men zag op het land niets dan sneeuw, en onze toestand was erger dan immer te voren.

Den 23sten konden wij het schip tot aan den rand van het buitenijs brengen, in de hoop, dat wij des anderen daags vrij zouden kunnen komen. Maar den 24sten ondervonden wij eene nieuwe teleurstelling. Ons bleef niets over, dan de hoop op beter, die reeds eene gewoonte was geworden. Wij waren voor het oogenblik tusschen vier muren gemetseld, en wij verwachtten niet veel goeds van de volgende dagen, of zoo een van ons dit nog deed, werd hij op nieuw in zijne hoop bedrogen.

(26 Sept.) Het eenige voordeel hetwelk een stormwind met sneeuwjagt ons aanbragt was, dat hij ons verhinderde, onzen tijd met ijdele verwachtingen en uitzigten in de toekomst te verbeuze-

ten
nie
had
zek
me
sch
den
stan
dat
laats
30°
ons
van
and
elke
Ik
hoop
niet
zulle
pakte
der
het s
zaakt
Deze
van
wone
afloop
daarv
te de
kerd
plaats
gemo

len; want wij konden niets zien, en gevolgelijk niets berekenen. Des anderen daags (27 Sept.) hadden wij eene heldere lucht, en ten minste de zekerheid, dat het ijs zoo vast gepakt lag als immer te voren. Steeds te hopen is een groote schat in het leven. Eene harde windvlaag, op den 28sten, bragt geene verbetering in onzen toestand aan, maar er viel nu weder zooveel sneeuw, dat wij niets meer konden onderscheiden. In deze laatste dagen had de thermometer tusschen 16° en 30° afgewisseld. De twee volgende dagen lieten ons in dezelfde omstandigheden, en met het einde van de maand was onze gesteldheid in niets veranderd, dan dat de hoop op onze bevrijding met elken dag verflaauwde.

Ik kan eigenlijk met waarheid zeggen, dat deze hoop thans geheel verdwenen was. Wij konden niet meer hopen, in zulk eenen winter, verder te zullen doordringen en uit de rondom ons bijeen gepakte ijsgevaarten vrij te komen. Nog bedroevender was het vooruitzicht, dat wij er in geen geval het schip zouden kunnen uitbrengen, maar genoodzaakt zouden zijn, het met zeil en treil te verlaten. Deze vrees, die blijkbaar overdreven was, was van denzelfden aard als die, welke ons in het gewone leven overvalt. Men vreest den ongelukkigen afloop eener zaak, of liever men verbeeldt zich daarvoor beducht te zijn, en door hierover gedurig te denken en te spreken, houdt men zich verzekerd, dat er geene andere uitkomst zal kunnen plaats grijpen. Bij eene kalme beradenheid van het gemoed, terwijl men tot die zwartgallige menschen

behoore, die alles van de donkere zijde beschouwen, ontwaren wij, dat de kansen en waarschijnlijkheden ons gunstig zijn; dat het ongeluk, hetwelk wij wanen te duchten, nimmer gebeuren zal, en dat de eene of andere onvoorziene omstandigheid ons uit den nood zal redden, zoo als wij reeds meer malen daaruit gered zijn geworden. Op deze wijze zweefden wij tusschen vrees en hoop; somtijds gaven wij ons bij voorbaat aan wanhoop over; somtijds koesterden wij weder geheel andere uitzigten, en zagen ons reeds buiten gevaar, zegepralend in het vaderland terug gekeerd, om aldaar te verhalen wat wij gevreesd, wat wij geleden, wat wij beproefd, en wat wij gedaan hadden.

De eenzelvigheid van deze maand, geeft daaraan eenen schijn van rust, als of alles zich naar ouder gewoonte hadde toegedragen, als of wij allen even als het schip in eene volkomene bewegingloosheid waren geweest. Een dagverhaal van hetgeen er in ons gemoed omging, zoude zeer verschillend zijn geweest; maar wat is een journaal van met elk uur afwisselende hoop en vrees voor hen, die daarvan geen besef hebben; een journaal van spijt en berouw, ofschoon met het bewustzijn, dat wij ons zelve niets te verwijten hadden; wat is in een woord een dagverhaal van gemoedsgesteldheden die juist het tegenovergestelde van rust zijn?

De afloop van deze maand had op den geest van onze schepelingen een' zeer kenbaren en zeer natuurlijken invloed. Toen wij onze laatste haven verlieten, dacht ieder van hen reeds aan de drie jaren soldij welke hij te goed had; zij verbeeldden zich

ree
en
hoe
we
gele
vers
den
le r
De
zelve
schij
De
was
van
maan
mom
jaren
18
18
18
De
waard
het ijs
waard
hadden
weersg
werkse
in den
thans
hadden
tember

reeds in *Engeland*, in den schoot hunner familie en vrienden te zijn, en de verijdeling van deze hoop bragt nu eene algemeene neerslagtigheid te weeg. Welligt verlangden zij niet minder naar de gelegenheid om hunne lotgevallen te verhalen, want verscheiden van hen hadden een dagverhaal gehouden. Voor het oogenblik was het echter beter alle redekavelingen hieromtrent achterwege te laten. De tijd om een besluit te nemen en te trachten hetzelfde ten uitvoer te brengen moest weldra verschijnen.

De gemiddelde temperatuur der afgeloopene maand, was 6° lager geweest dan in de maand September van het jaar 1829, en 4° lager dan in dezelfde maand van 1830. De uiterste punten van den thermometer in de zelfde maand van de drie gemelde jaren, waren de volgende:

<i>Hoogste punt.</i>	<i>Laagste punt.</i>
1829, 40° boven nul.	17° boven nul.
1830, 43° " "	5° " "
1831, 36° " "	6° " "

De vergelijking van de weersgesteldheid is merkwaardiger. In 1829 hadden wij stormen gehad die het ijs verbroken, en zuidwaarts gedreven hadden, waardoor wij omstreeks dezen zelfden tijd deze zee hadden kunnen bevaren. In 1830 had dezelfde weersgesteldheid plaats gegrepen, en de zelfde uitwerkselen voortgebragt, zoodat indien wij destijds in den toestand waren geweest, in welken wij ons thans bevonden, wij den 5^{den} October onder zeil hadden kunnen gaan. Maar in 1831 was September eene stille maand geweest, er was slechts

een storm geweest, en wel in de laatste dagen; en daar de wind bestendig aan het oosten bleef, waren land en zee door het ijs ingesloten gebleven. Men zag nergens een duim breed open water, en het land was overal onder sneeuw bedolven.

Onze toestand leverde het gewone mengsel van goed en kwaad op. Wij waren buiten den koers welken de dieren bij hunne verhuizingen volgen; er was geene enkele rivier in de omstreek, en wij hadden geen enkelen visch in de nabijgelegene meren gezien. Van deze hulpbronnen konden wij derhalve geene levensmiddelen bekomen. Wij konden ook niet op de inboorlingen rekenen, want de tusschenruimte die hen van ons scheidde, was met ijs opgevuld. Het uitzigt naar het zuiden was beperkt door hooge bergen, die den kortstondigen zonneshijn nog korter maakten. Onze ligplaats was veilig, en zelfs al te veilig, want het schip kon zich even min bewegen, als ware het onder de aarde begraven geweest.

Onze eerste zorg moest voortaan zijn, niet onze victualie en in het bijzonder onze brandstof zooveel mogelijk te sparen, maar bovenal voor de gezondheid der equipage de grootste zorg te dragen. Men moest hunne standvastigheid zooveel mogelijk schragen; hunnen moed opwekken, en ieder, naar gelang van zijnen gemoedsaard, den meest gepasten troost inboezemen. Wij waren werkelijk op onze terugreis naar *Engeland*; wij hadden reeds eenige vorderingen gemaakt, en er waren geene redenen om te onderstellen, dat wij deze reis in het volgende jaar niet zouden kunnen voltooijen. De o-

ver
ter
mog
sloe
zou
aant
kun
slech
nog
ze
zich
moet

B
VERS
DE
VA

He
mistig
zelfde
zee
werk
schip
te be
was

verblijfselen der victualie van de *Fury* waren nog ter onzer beschikking, en in geval wij genoodzaakt mogten worden het schip te verlaten, hadden wij sloepen om ons naar straat *Davis* te brengen. Daar zouden wij den een' of anderen walvischvaarder aantreffen of de Deensche bezittingen op *Groenland* kunnen bereiken. Andere troostredenen hadden slechts de gewone uitwerking; de manschappen die nog eenige hoop hadden behouden, werden in deze hoop niet versterkt; en de neerslagtigen, die zich aan wanhoop overgaven, bleven niet minder moedeloos.

Zeven en veertigste Hoofdstuk.

VERSLAG VAN HET GEBEURDE IN OCTOBER, NOVEMBER EN DECEMBER. — OVERZICHT DEZER MAANDEN. — EINDE VAN 1831.

Het weer was des Zaturdags (1 October) stil en mistig. Des Zondags (2 Oct.) was het bijna hetzelfde, en den 3^{den} zagen wij het ijs in de ruime zee in beweging. Des anderen daags (4 Oct.), werkten wij met kracht om het ijs rondom het schip weg te zagen, ten einde eene betere ligplaats te bekomen, en tuigden het roer af. Den 5^{den} was er wind, en de ijsklompen begonnen noord-

waarts af te drijven, waardoor bij het schip eene ruimte van eene mijl ontstond. Wij hakten eene doorvaart in het nieuwe ijs, om in geval het verder losgeraakte, gereed te zijn om te vertrekken. Maar des avonds werd het stil, en alles bleef in denzelfden toestand.

Gedurende die laatste dagen der week was de temperatuur van 16° tot 19°, en het weer zeer veranderlijk. Des Zaturdags maakte een noordelijke wind eene opening in de zee. Dit was al het merkwaardige van de eerste week in October.

Des Zondags (9 Oct.) daalde de thermometer tot 8°, waardoor het weinige open water, dat wij den vorigen dag hadden gezien, weder toevroor. Den 10^{den} begonnen wij het schip af te tuigen en de zeilen af te slaan, omdat het langer uitstellen daarvan nu slechts eene ijdele en dwaze hoop zoude te kennen gegeven hebben. Den 11^{den} rigtten wij een observatorium aan den wal op, en begonnen ons winterverblijf gereed te maken, hoedanig dit dan ook mogt wezen.

In de drie volgende dagen was er weinig nopens de weersgesteldheid aan te merken. Wij waren bezig met het ontladen van het schip, en met het aan land brengen der scheepsgoederen. Wij schoorden het schip rondom en midscheeps met eene dubbele ketting. Wij waren voornemens het schip te laten zinken, of liever, nadat het van zelf gezonken was, hetwelk bij zijne menigvuldige lekkaadjes eerlang moest gebeuren, andere schepen, die dezen weg mogten uitkomen, in staat te stellen om het weder te ligten, nadat het dus tegen

ijs d
Ik t
te z
Boo
die
west
voed
van
onze
ware
koms
wij e
meen
Nac
werde
ten d
Wij k
gen,
ratuur
openin
versch
ons h
ker da
ren.
eene l
geruim
van T
wij wa
den, d
den.
boeid,
Den

ijjs er storm en Eskimoos veilig in zee gelegen had. Ik weet niet veel tot aanprijzing dezer maatregelen te zeggen, want de komst van een ander schip in *Boothia-Felix* was niet veel waarschijnlijker, dan die van eene bloemrijke lente in deze bevroren gewesten. Welligt is het een gevolg der eerste opvoeding in onze kindschheid, dat wij afkeerig zijn van iets te loor te laten gaan, en dat wij, even als onze grootmoeders, allerlei oude prullen willen bewaren, in afwachting dat zij welligt in de toekomst nog tot iets kunnen dienstig zijn, in geval wij die toekomst mogten beleven, hetwelk zoo ik meen maar zelden plaats grijpt.

Nadat wij aldus het schip geschoord hadden, werden de ankers aan land gebragt, en wij bragten de sloepen op het ijjs met de kiel naar boven. Wij begonnen ook het dak op het schip te brengen, en de week liep ten einde met eene temperatuur van 10°. Wij zagen ten noorden nog eene opening in het water, maar dit was ons nu onverschillig geworden. Open water of ijjs was voor ons hetzelfde geworden; het was maar al te zeker dat wij hier voor den winter geblokkeerd waren. Vroeger had ons het gezigt van open water eene levendige vreugde verschaft, maar sedert een geruimen tijd was het voor ons slechts het water van *Tantalus* geweest, en zelfs nog minder, want wij waren zoo gewoon aan teleurstellingen geworden, dat wij het met onverschilligheid aanschouwden. Wij waren met onverbreekbare ketenen geboid, en hoopten noch vreesden iets meer.

Den 17^{den} was het weer veranderlijk, nu en dan

met sneeuwbuijen , en de temperatuur daalde al-
lengs lager. In den nacht van Donderdag (20sten
Oct.) stond zij op nul en viel zelfs tot 2° lager ,
met een harden noorden wind en sneeuw. Al die
dagen werden met voorbereidselen voor den winter
doorgebragt , en het was een geluk voor ons dat
wij bezigheden hadden , die ons verhinderden ons
aan moedeloosheid en wanhoop over te geven.

(21 Oct.) Het maximum der temperatuur van de-
zen dag was 2° beneden nul , een zeer lage stand ,
bij vergelijking met dien der beide vorige jaren.
Den 22sten viel de thermometer tot 14° , rees weer
eenige graden op den 23sten en daalde den 24sten
October tot 23°. Men had eenige plarmigans en
hazen geschoten , en het spoor van eenen veelvraat
ontdekt. Onze bezigheden bestonden gedeeltelijk in
opnemingen van de plaats , waar wij ons bevon-
den , om onze kaart te voltooijen en in het meten
van de hoogte der bergen. Indien dit werk min-
der nauwkeurig dan uitvoerig is , ligt de oorzaak
daarvan voorzeker niet in het gebrek aan tijd.

Den 25sten hadden wij een storm , die zoo hevig
was , dat hij het zeil van onze scheepstent , die
ons reeds lang had gediend , geheel aan flarden
sloeg. Wij konden geene pogingen doen om het
te behouden , daar het zeer gevaarlijk zoude ge-
weest zijn , de manschappen aan zulk eene koude
bloot te stellen. Den 26sten liep de wind aan het
zuiden , en toen wij naar buiten konden zien , be-
merkten wij , dat hij de sneeuw van de bergen
had weggeveegd. In het overige van de week was
de wind zeer veranderlijk , en de temperatuur bleef

omstr
scheep

De
maar
zagen
een
was
derde

Het

op.

het s

met l

met c

overse

was.

dere

boord

psn v

aan h

De

ven t

was 8

ven e

was

meer-i

Nop

nieuw

De

niets

bezig

observ

zaamh

omstreeks nul. Het maken van eene nieuwe scheepstent gaf bezigheid aan de geheele equipage.

Des Zondags 30 October was het fraai weer, maar de thermometer viel tot 7° onder nul. Wij zagen twee rendieren op de meren, hetwelk ons een weinig onverwacht voorkwam. De Maandag was merkwaardig, omdat de temperatuur veranderde van 11° beneden, en 17° boven nul.

Het overzicht dezer maand levert niets belangrijks op. Wij hadden eenige toebereidselen gemaakt om het schip in de aanstaande lente te laten zinken, met het oogmerk om, zoo als ik gezegd heb, met onze sloepen de plaats te bereiken, waar het overschot van den voorraad der *Fury* geborgen was. Met uitzondering van de victualie en andere onontbeerlijke artikelen, was al wat aan boord was, naar den wal gebragt. De twee sloepen waren derwijze geplaatst, dat men daaronder aan het maken van sleden kon arbeiden.

De temperatuur was bij afwisseling van 22° boven tot 23° beneden nul geweest. De gemiddelde was 8° boven nul, en de twee uitersten 29° boven en 23° onder nul. De dikte van het zee-ijs was den laatsten October 19, en die van het meer-ijs 22 duimen.

Nopens de gezondheid der equipage was niets nieuws aan te merken.

De eerste vijf dagen van November leverden niets merkwaardigs op. De manschappen waren bezig met het schip door sneeuw te omhullen, observatoriums op te rigten en allerhande werkzaamheden van het verledene jaar te verrigten. De

hoogste stand van den thermometer was 20° boven, en de laagste 2° beneden nul. Des Zondags (6 Nov.) daalde hij in den avond tot 16° en des nachts tot 17°. Het weer kwam ons zeer koud voor; wij waren tegen dezen nieuwen winter nog niet gehard.

Ik heb reeds gesproken over dit vermogen van den mensch, om zich aan alle temperaturen van den aardbol te gewennen, en elk verblijf in de lange seizoenen der koude gewesten heeft mij op nieuw van de gegrondheid mijner waarnemingen overtuigd. Het is mijne zaak niet, de daadzaken te verklaren en de oorzaken van dit vermogen te ontwikkelen. Waarom leeren de Physiologen, die alles weten, ons niet wat deze oorzaken zijn, en waarom geven zij ons daarover geene theorie, ingeval zij niets anders kunnen geven? Ik heb dezelfde daadzaak onder alle temperaturen waargenomen, in de *Oost-* en in de *West-Indien*, in het uiterste noorden van *Amerika*, in *Zweden*, onder den equator en voorbij den noordelijken poolkring. Ik weet echter geene reden te vinden, waarom iemand, die na een verblijf van eenige jaren in *Oost-* of *West-Indie* naar het vaderland terug keert, den eersten winter beter dan den tweeden zoude doorstaan, en, zoo als men zegt, zoo geheel verhit zoude zijn, dat hij een jaar noodig heeft om voor de Europese koude gevoelig te kunnen zijn. Maar de woorden der geleerden hebben veel grootere wonderen verkondigd, en men gelooft het, omdat men het heeft hooren zeggen; even als sommige lieden aan spoken gelooven, omdat zij daar-

van o
tellen

(7
minde

over
van

echter

lengs

dags 2
5° bo

den,
deling

en kv
(13

leverd
verand

mer ze

het ko
thermo

Het de
bedekt
ter, d

Zoo
den 20

beston

gevolg

plaats

nimme

tussche

zer sc
scorbut

eenige

van door hunne kindermeiden hebben hooren vertellen.

(7 tot 12 Nov.) De volgende week verliep niet minder eentoonig dan onbelangrijk. Het weer was over het algemeen zacht, bij vergelijking met dat van den vorigen Zondag. Des Maandags daalde echter de thermometer tot 19° beneden nul, al lengs weder opklimmende, tot dat hij des Zaturdags 2° beneden, en in den daaropvolgenden nacht 5° boven nul bereikte. Onze gewone werkzaamheden, sterrekundige waarnemingen, jacht en wandelingen op het land gingen hunnen gewonen gang, en kwamen ons zeer te stade.

(13 tot 19 Nov.) De derde week van deze maand leverde hoegenaamd niets belangrijks op. Het weer veranderde dagelijks verscheiden malen, zonder immer zeer slecht te zijn. Over het algemeen begon het kouder te worden. Het laagste punt van den thermometer was met middernacht 20° beneden nul. Het dek was even als het vorige jaar met sneeuw bedekt geworden, om ons tegen den fellen winter, die nu begonnen was, te beschutten.

Zoo er in de vierde week (van den 20sten tot den 26sten Nov.) eenig verschil van de vorige was, bestond het in de vermeerdering der koude, ten gevolge van scherpe noordenwinden, die dikwijls plaats hadden. Intusschen daalde de thermometer nimmer beneden 18° onder nul, en bleef meesttijds tusschen 7° en 8° . Om dezen tijd werd een onzer schepelingen voor de eerste maal ernstig door scorbut bedreigd. Hieromtrent acht ik mij verplicht eenige aanmerkingen mede te deelen.

Ieder die reisbeschrijvingen leest , weet hoe vele zeetogten door deze noodlottige ziekte mislukt zijn ; hoe menigmaal geheele scheepsbemanningen er door buiten dienst zijn gesteld , en hoe vele menschen er de slagtoffers van zijn geweest. Om dit gezegde te staven , behoeft men slechts de reizen van Lord ANSON aan te halen. Men weet ook dat het scorbut met meer dan gewone hevigheid de equipages aangetast heeft van schepen , welke in de noordelijke zeeën zeilden , en wel niet slechts de manschappen die aan boord waren , maar bijzonder ook die , welke aan deze barre kusten den winter aan land hadden doorgebracht , hetwelk maar al te zeer bewezen is geworden door hetgeen aan de bemanning van een Nederlandsch schip aldaar overkomen is.

De aard van het land en van het voedsel zal van deze laatste omstandigheid , voor hen die eenige kennis van geneeskunde bezitten , eene voldoende verklaring zijn , weshalve ik de bijzonderheden niet verder behoef aan te duiden. Het is waar , dat men sedert den tijd van COOK , zoowel op de koninklijke als bij de koopvaardischepen meer voorzorgen heeft genomen , en dat hierdoor deze geeselder zeevaarders aanmerkelijk verminderd is geworden. Maar wij bevonden ons in omstandigheden , waarin wij , ondanks alle maatregelen van voorzigtigheid niet konden verwachten , langen tijd van deze kwaal verschoond te zullen blijven.

Intusschen was het zoo even gemelde ziektegeval het eerste , waarin zich verschijnselen van scorbut hadden vertoond , en het vervolg van dit reisver-

haa
blij
sch
den
hee
kwa
D
ke
scor
getr
beve
niet
dat
rige
oog
wen
hier
krac
van
geen
dat
aan
deze
teger
min
vens
scho
visch
den
gew
voor
maat

haal zal doen blijken , dat deze , ondanks een verblijf van bijna vier jaren , gedurende welke wij schier een' onafgebroken' zeer strengen winter hadden , nimmer zeer ernstig eenen onzer schepelingen heeft aangetast , en dat zij aan geenen van hen veel kwaads heeft gedaan.

Dat dit het gevolg was van de voorzorgen , welke wij hadden genomen , om de aanvallen van het scorbut voor te komen , kan niet in twijfel worden getrokken. In hoeverre dit gelukkig gevolg aan den bevelhebber der expeditie te danken is voegt mij niet te zeggen. Maar het is een onbetwistbaar feit dat deze voorzorgen genomen werden , en de overigen hebben zoowel als ik , die voorzorgen in het oog gehouden , anders had men zulk eenen gewenschten uitslag niet kunnen bekomen. Men moet hierbij in aanmerking nemen , dat wij van een der krachtigste en meest bekende middelen tot wering van het scorbut verstoken waren , omdat het land geene spijzen uit het plantenrijk opleverde , en omdat onze manschappen zich niet konden gewennen aan het drinken van traan , hetwelk , geloof ik , in deze gewesten een middel is , dat de natuur zelve tegen deze ziekte aan de hand geeft. Het is niet minder waar , dat een groot gedeelte van onze levensmiddelen uit gezouten spijzen bestond , en ofschoon wij nu en dan eene afwisseling van versche visch , mitsgaders azijn , suiker en limoensap hadden , twijfel ik zeer of dit alles toereikend zoude geweest zijn , om de verschijning van het scorbut voor te komen , zoo men daartoe geene andere maatregelen van voorzorg had aangewend.

Er behoorde dus meer toe, om de gezondheid onzer equipage zoo lang in zulk een klimaat staande te houden, en wij bereikten dit oogmerk door de maatregelen, waarvan ik nu zal spreken, ten behoeve der genen die in volgende jaren deze gewesten zullen bezoeken. De zuid-zee walvischvaarders zeggen, dat het gebrek aan versch water eene der voornaamste oorzaken van het scorbut was; en zij keeren deze ziekte af, door eene ruime uitdeeling van water aan hun scheepsvolk. Wij volgden dit voorbeeld, ofschoon wij ons in de meeste gevallen slechts door kunsthitte van water konden voorzien. Ook gedoogden wij nimmer, dat iemand van de equipage zijne natte kleederen aanhield, en de middelen welke wij hadden aangewend om hun verblijf tusschende warm te houden, en alle vochtigheid van daar te weren, onderhielden er bestendig eene gezonde lucht.

Bovendien waren zij zelden zoo lang aan de koude blootgesteld, dat deze hen konde benadeelen, omdat ons zeer wel bekend was, dat zeer strenge koude eene krachteloosheid verwekt, die de even gemelde ziekte na zich sleept. Aan de andere zijde wisten wij ook hoe heilzaam lichaamsbeweging is, om die ziekte voor te komen, weshalve ik groote zorg droeg, om hen gedurig bezig te houden. Wanneer de Zondag, als een rusttijd zulks verhinderde, liet ik hen wandelingen doen, hetzij aan wal of een paar uren op het dek, waar zij tegen de ruwheid van het weer volkomen beschut waren.

Eindelijk, en dit is de laatste voorzorg welke ik

hier
om
voor
ginge
echter
minder
van h
welk
eene
de an
bevoor

Zoo
dit on
dit nie
zondhe
thans
al had
echter
aanvoer
een zee
gedure
ben w
heb in
ruggebr
gedure
westen
hebben
waarin
onderga

(27
20° on
na de
III.

hier zal opgeven, wendden wij alle middelen aan, om bij de equipage moedeloosheid en wanhoop voor te komen; en ik mag zeggen, dat onze pogingen hiertoe niet zonder vrucht waren. Ik moet echter hierbij den lezer nog de aanvankelijke vermindering en daarop gevolgde geheele afschaffing van het gebruik van geestrijke dranken herinneren, welk bedriegelijk middel van opwekking, zoo niet eene regtstreeksche oorzaak van het scorbut is, toch de andere oorzaken van dezen geesel zeer zekerlijk bevordert.

Zoodanig zijn de aanmerkingen, welke ik nopens dit onderwerp meende te moeten mededeelen. Zoo dit niet de ware oorzaken van het behoud der gezondheid van de schepelingen waren, zijn er mij althans geene anderen voor den geest gekomen. Maar al hadde ik mij hieromtrent ergens vergist, kan ik echter daadzaken tot bevestiging van het gezegde aanvoeren. Wij zijn van het scorbut, gedurende een zeer langen tijd bijna geheel vrij gebleven, en gedurende het treurigste tijdperk van den togt hebben wij er slechts zeer weinig van geleden. Ik heb in een woord, in *Engeland* eene equipage teruggebracht, die zeer weinige redenen tot klagten gedurende hun verblijf in deze afschuwelijke gewesten hebben gehad, en thans geene redenen hebben, om de gestrengheid van het klimaat, waarin zij zich hebben opgehouden, of de aldaar ondergane vermoeijenissen in het minst te betreuren.

(27 tot 30 Nov.) De thermometer stond nu op 20° onder nul, met stijve koelte, zoodat ons volk na de kerkdienst, niet aan wal kon gaan. Des

Maandags daalde de temperatuur tot 30°, en des Dingsdags tot 40° op den middag. Het laagste punt in deze vier dagen, was 42° onder nul. Wij waren nog eens beneden het punt der bevroering van het kwik gekomen; maar het weer was kalm, zoodat het scheepsvolk buiten het schip konde wandelen. De dikte van het ijs, met het einde van deze maand, was twee voet negen duim.

Met uitzondering van enkele dagen was deze maand vrij zacht en de lucht doorgaans betrokken geweest, hetwelk eene voldoende reden van de zachtheid der lucht was, zoo als thans ieder weet, die met de theorie der warmte niet onbekend is. Wij zelve hadden door ondervinding voor een' helderen hemel beducht leeren zijn, en behalve de kennis, welke wij van de uitstraling der warmte konden hebben, hadden wij eene betrokken lucht genoeg leeren waarden, om nog des te sterker naar het *cælum nubibus fœdum* van ons dierbaar vaderland te verlangen.

De gemiddelde temperatuur van deze maand was 9° hooger, dan die van November 1830, en 5° boven die van dezelfde maand in 1820, maar op het einde was de koude veel strenger dan in de beide vorige jaren.

Wij hadden eene verbetering in beschutting van het halfdek uitgevonden, door eene laag van zand boven de sneeuw te spreiden, hetwelk verhinderde dat de sneeuw door de warmte van het tusschendek versmolt. Andere verbeteringen door de ondervinding voorgeschreven, waren in onze huiselijke inrigtingen binnen boord met vrucht ingevoerd

gewo
nood
ling
Onda
cerij-k
ligten
bruik
der so
Wij
minge
trokke
ne ma
verzarr
wij ge
hazen,
De
thermo
genders
Den
harde
maal w
moeite
wind
Zoodra
scheiden
geveegd
had. I
den 5de
der nul
Den
klom d
hoogte d

geworden. Wij hadden het rantsoen van brood noodzakelijk moeten verminderen; ook de uitdeeling van gezouten vleesch was beperkt geworden. Ondanks deze beperkingen en het gebruik van specerij-bier, kregen zes man van onze equipage een' ligten aanval van scorbut, die echter door het gebruik van limoensap gestuit werd, zoodat de moeder schepelingen op nieuw versterkt werd.

Wij hadden zeer weinig astronomische waarnemingen gedaan, omdat de lucht schier altijd betrokken was geweest; maar wij hadden verscheidene magnetische en andere belangrijke opmerkingen verzameld. De jagt was veel beter uitgevallen dan wij gedacht hadden; en wij hadden eene menigte hazen, veldhoenen en witte patrijzen geschoten.

De 1ste December was een zeer koude dag; de thermometer daalde tot 41° onder nul. Den volgende dag (2 Dec.) bleef hij op dien zelfden stand.

Den 3^{den} ten 6 ure des morgens dreigde eene harde vlaag uit het noorden ons scheepsdak andermaal weg te slaan, en wij konden het slechts met moeite behouden. Des Zondags (4 Dec.) werd de wind nog heviger en bragt veel sneeuwjagt mede. Zoodra wij de voorwerpen weder konden onderscheiden, zagen wij dat de storm de bergen kaal geveegd, en de valleijen met sneeuw vol gehoopt had. De wind bedaarde niet voor des avonds van den 5^{den} en de thermometer klom weder tot 6° onder nul.

Den 6^{den} werd het stil en mooi weer. Ik beklom den top van eenen berg, waarvan ik de hoogte op omtrent duizend voeten schatte. Met ver-

wondering zag ik van hier den opperrand der zon in het azimuth gaan. Zij was den 25sten November astronomisch verdwenen, en na den 23sten was zij door geene straalbuiging meer zichtbaar geworden. Dezelfde buitengewone kracht van refractie in den dampkring deed ons de eilanden veel hooger schijnen dan zij ons immer waren voorgekomen. Tot op den volgenden Zaterdag viel er niets belangrijks voor. De wind liep al de streken van het kompas rond, en de thermometer stond nooit lager dan 22° onder nul, hetwelk de laatste temperatuur van de week was.

De Zondag (11 Dec.) begon met een' noordenwind, en de temperatuur was 24° beneden nul, zoodat de koude zeer gevoelig was. Den volgenden dag bedaarde het, en op Dingsdag was het stil en mooi weer. Den 14^{den} hadden wij andermaal eenen storm, die gedurende de twee volgende dagen aanhield. In deze week veranderde de thermometer van 2° tot 31° onder nul.

Des Zondags (18 Dec.) daalde de thermometer tot 35°; de lucht was helder en fraai, en bleef zoo tot in den avond van den 20sten. Toen woei het een storm, en de thermometer kloim tot 8°. Den volgenden dag werd de wind nog heviger tot op den middag. Toen werd het allengs stil. De omstandigheden bleven dezelfden tot den 24sten, terwijl de thermometer tusschen 24° en 36° was geweest.

De kersdag (25 Dec.) werd plegtig gevierd. Het eenige merkwaardige van het middagmaal dat in de kajuit gehouden werd, was dat een *roast-beef*, een

stuk
deelt
voor
gebr
den

He
ken
perkt
gelanc
even
uit de
men
men v
zenpep
nen s
dan o
luchtdi
werf
wij zo
den He
de eig
Rome
culaneu
schotel
den, b
varken
re gebr
slaven
ren, ee
BURGESS
Welk c
indien

stuk kalfsvleesch en eenige groenten, die een gedeelte van den proviand uitgemaakt hadden, welke voor acht jaren aan boord van de *Fury* waren gebragt, nog even goed en versch waren als op den eersten dag.

Het is nog onbekend of de tijd, gedurende welken het aldus bewaarde vleesch goed blijft, onbeperkt is of niet; maar hetgeen wij er van in *Engeland* terug gebragt hebben, was in 1835 nog even goed frisch als op het oogenblik, toen het uit de handen van den leverancier kwam. Indien men de aldus toebereide spijzen zoo lang volkomen versch bewaren kan zonder dat zelfs een hazenpeper of een huspot van wortelen iets van zijnen smaak of geur verliest, waarom zouden zij dan ook niet zoolang kunnen goed blijven als de luchtdigte trommels waarin zij besloten zijn? Dikwerf heb ik mij verbeeld welke gewaarwordingen wij zouden gehad hebben, indien de kunst van den Heer APPERT (ofschoon hij, noch zijne nazaten, de eigenlijke uitvinders daarvan geweest zijn), te *Rome* bekend ware geweest, en indien wij te *Herculaneum* of *Pompeï* een geregt van LUCULLUS of een schotel van de tafel van NASIDIENUS opgedolven hadden, b. v. »de vette tepels eener zog,” een wild varken waarvan de eene zijde gekookt en de andere gebraden was, of eene muraena door Syrische slaven gemest; of, zooals ligt had kunnen gebeuren, een' trommel met sausen, niet door den Heer BURGESS, maar door APICUS zelve gereed gemaakt. Welk een zegepraal voor onze oudheidkundigen, indien zij in de grafsteden der PHARAO's een geregt

van het hof van AMENOPHIS of van CEPHRENES gevonden hadden! Welk eene smulpartij zouden hun de spijzen verschaft hebben, die voor vier duizend jaren gekookt en toebereid waren geweest! Welk eene vreugde zouden de UDE's en KITCHENER's genoten hebben, indien zij folianten hadden kunnen schrijven over de keuken van de herder-koningen of van den vorst, die in de *Roodde Zee* bedolven werd! Zoude het niet mogelijk zijn dat, zoo iets over eenige duizenden jaren in *Boothia-Felix* geschiedde, dat het eeuwigdurende ijs van dat gewest de dicht gesoldeerde trommels van de *Fury* tot in volgende eeuwen bewaard, en de spijzen, welke onder de regering van GEORGE IV werden gezoden en gebraden, aan volgende geslachten overbragt? Hoe gelukkig zullen dan de oudheidminnaars van *Boothia-Felix* zijn, voor welke de ontdekking onzer terrines bewaard zal zijn!

In de laatste dagen der maand (26 tot 30 Dec.) viel er niets bijzonders voor, tenzij het sterven van twee onzer honden; dit was een belangrijk verlies voor ons, omdat wij hen niet konden vervangen, en zij grootendeels onze hulpmiddelen voor de toekomst uitmaakten. De laatste dagen dezer maand waren even vervelend als eentoonig. Den 31ste stond de thermometer op 27° onder nul. In de vier voorafgaande dagen was hij tot 37° gedaald. Toen wij den 31sten het ijs doorhakten, vonden wij het op de zee vier voeten dik, en op het meer nog zes duim daarenboven. In het begin dezer maand, was het kwik bevroren; maar den 3^{den} had er eene verandering in het weer plaats, en

ged
dar
had
we
er
jag
blo
O
mer
gest
gen
tast
mee
H
maa
jare

Dec.

»

»

JAN

(1

gedurende drie weken hadden wij hardere stormen dan wij immer te voren ondervonden hadden. Zij hadden de uitwerking, dat de temperatuur zachter werd, ofschoon minder dan gewoonlijk. Hoewel er weinig sneeuw gevallen was, hadden wij veel jagsneeuw, omdat de vroeger gevallen zoo fijn als bloem van meel was.

Onze manschappen waren in krachten afgenomen, maar de voortgang van het scorbut waren gestuit geworden. Een enkel schepeling, DIXON genaamd, was door eene kwijnende ziekte aange- tast, en men verwachtte niet, dat hij zeer lang meer zoude leven.

Het vergelijkend overzicht van de verloopene maand, met dezelfde maand van de twee vorige jaren, leverde het volgende resultaat:

	<i>Hoogste temp.</i>	<i>Laagste</i>	<i>Gemidd.</i>
Dec. 1829:	8°	37°	23°,08
» 1830:	6°	47°	20°,24
» 1831:	2°	42°	23°,96

Acht en veertigste Hoofdstuk.

JANUARIJ, FEBRUARIJ EN MAART. — OVERZICHT DEZER
DRIE MAANDEN.

(1 tot 5 Januarij 1832.) Des Maandags maakten

wij onze mijngravers-gereedschappen in orde, om eene bergplaats voor onze provisie te maken. Wij zagen een zeer schitterend luchtverschijnsel, zoo groot als de maan, hetwelk zich eindelijk in stralen en vonken oploste, welke de geheele vallei verlichten. De thermometer daalde Dingsdag (3 Jan.) tot 36° , en den volgenden dag tot 40° , waarna hij rees, om den 5^{den} weder tot de zelfde hoogte te dalen. Wij zagen een goudkleurig noorderlicht, hetwelk door de noordster ging. Ik herhaalde even vruchteloos als te voren de proeven welke ik reeds vroeger met den differentiaal-thermometer genomen had.

(6 tot 8 Jan.) De thermometer viel tot 45° ; daar het echter stil was, hadden wij weinig ongemak van de koude, te meer doordien wij tegen dezelve gehard waren. Wij hadden Zaterdag (7 Jan.) weder een noorderlicht. De Zondag (8 Jan.) verliep als naar gewoonte. De toestand van den zieken DIXON verergde van dag tot dag.

(9 tot 14 Jan.) Tot den 13^{den} was het weer veranderlijk, maar stil. De thermometer klom van 45° tot 12° . JAMES DIXON, die sedert lang ziek was, overleed den 10^{den}. De zelfde manschappen die, telkens wanneer de gelegenheid het toeliet, bezig waren geweest met het graven van eene bergplaats voor onze levensmiddelen, delfden het graf voor hunnen ontslapen makker.

(15 tot 21 Jan.) Het weer noodzaakte ons den 15^{den} de begrafenis uit te stellen; maar op dezen Zondag werd eene leerrede gehouden, die voor deze treurige omstandigheden was ingerigt. Den vol-

gend
steld
den
was
gezet
hadd
bleef
(21
21sten
aanh
bedaa
blies.
maar
de n
lucht
was o
des n
(29
de wi
de 30
dag w
de the
Ged
had m
werke
het de
hadden
door o
gemide
der nu
hoogste
gewees

genden dag (16 Jan.) werd het lijk ter aarde besteld, waarbij alle gebruikelijke plegtigheden werden in acht genomen. De twee volgende dagen was het zacht weer, zoodat de mijngraving voortgezet werd. In de drie laatste dagen der week hadden wij veranderlijk weer, en de temperatuur bleef tusschen 28° en 29°.

(21 tot 28 Jan.) In den nacht van Zaterdag den 21sten woei er een koude wind, die twee dagen aanhield, en Dingsdag den 24sten tegen den middag bedaarde, maar in den avond met vernieuwde kracht blies. Ondanks de jagsneeuw zagen wij de zon; maar de storm hield den 25sten aan en verflaauwde niet voor den 26sten des middags, wanneer de lucht helder werd. In de laatste dagen der week was de wind flauwer, en de thermometer stond des nachts van Zaterdag op 33°.

(29 en 30 Jan.) Des Zondags en Maandags liep de wind aan het noorden; de thermometer teekende 30° en het was snerpend koud. Den volgenden dag was er weinig verandering, en den 31sten stond de thermometer op 26°.

Gedurende het grootste gedeelte van deze maand had men slechts zeer zelden buiten boord kunnen werken, en onze manschappen konden slechts op het dek eenige beweging nemen. Drie weken lang hadden wij harden wind en storm gehad, waardoor de koude nog scherper gevoeld werd. De gemiddelde temperatuur was echter slechts 27° onder nul, dat is 2° lager dan in Januarij 1831. Het hoogste punt was 8° onder nul, en het laagste 47° geweest. Wij zochten eenige bemoediging in de

hoop dat de noordewinden het ijs uit de *Baffinsbaai* zouden verdrijven.

Het weer was zoo ongunstig geweest dat onze observatiën bijna op niets uitliepen; bovendien hadden wij geen zeevaartkundigen almanak voor 1832. Al wat ik nopens het vroeger gemelde noorderlicht heb aan te merken, is, dat het de magneetnaald op eene zeer buitengewone wijze aandeed.

De rapporten van den scheepdokter nopens de gezondheid der manschappen begonnen van de vroegeren te verschillen, al onze lieden waren zeer verzwakt, en velen ongesteld, zonder door eene eigenlijke ziekte aangetast te zijn. Eene voormalige wonde in mijne zijde was weder open gegaan en bloedend geworden, en ik wist maar al te wel dat dit een teeken van scorbut was. Dat wij allen over de toekomst ongerust waren, behoeft niet gezegd te worden, en hij, op wien de geheele verantwoordelijkheid rustte was voorzeker niet het minst bekommerd. Hetgeen wij onderzonden laat zich alleen bescffen door hen, die in soortgelijke omstandigheden verkeerd hebben.

(1 tot 4 Februarij) De maand Februarij begon met een hevigen storm die twee dagen aanhield; en op den derden dag bedaarde. De thermometer klom weder van 24° tot 18°. Wij hakten het ijs open en vonden het over de vijf voeten dik. Het meer was, overal bij gelijke diepte, tot op den bodem bevroren. De reddelooze staat van het schip maakte op zich zelve ons reeds tot gevangenen, maar wij moesten dit in de volle kracht van het

woord zijn, omdat de geweldige koude en de orkanen ons verhinderden van boord te gaan.

(5 tot 11 Febr.) Een harde wind, naar gewoonte uit het eeuwigdurende noorden verhief zich des Zondags (5 Febr.) tot eenen storm, die twee dagen voortwoedde en eerst des Woensdags (8 Febr.) bedaarde. Den volgenden nacht werd het eindelijk stil, en de thermometer daalde tot 35°. Tot Zaterdag (11 Febr.) was het weer tamelijk goed, zoodat onze mijngravers hunnen arbeid konden voortzetten, en ook de jagers uitgaan, maar deze laatsten kwamen onverrichter zake weder aan boord.

(12 tot 18 Febr.) In den nacht brak een nieuwe storm uit, die den geheelen Zondag (11 Febr.) aanhield en de poorten onzer gevangenis op nieuw sloot. Des Maandags (13 Febr.) werd het weder stil, en onze manschappen konden tot Donderdag avond hun werk voortzetten. Des Vrijdags (17 Febr.) werden zij daarin voor het overige der week op nieuw verhinderd, en na zeven dagen van veranderlijk weer, was de temperatuur in den nacht van Zaterdag (18 Febr.) op 41°.

(19 en 20 Febr.) Des Zondags was het weer stormachtig en koud, en werd des Maandags nog erger. In den voormiddag van dezen dag kwam een veelvraat aan boord en ging het raatsoen van onze honden verslinden. Dit arme uitgekongerde dier te dooden was geen zeer vriendelijk onthaal, maar het eerste dier van deze soort dat wij hadden kunnen magtig worden. Het leven en het geluk van een wild dier komen in geene aanmerking bij het vermaak van zijn vel met hooi opge-

zet in eene glazen kast te zien prijken. (21 tot 25 Febr.) Na den 21sten konden onze manschappen tot des avonds van Vrijdag (24 Febr.) buiten boord werken; maar Zaterdag (25 Febr.) werd de wind op nieuw hevig en wij zaten wederom gevangen. De laagste temperatuur van deze week was bij afwisseling tusschen 34° en 39° geweest.

(26 tot 29 Febr.) De drie volgende dagen was het weer veranderlijk zonder slecht te zijn, en onze manschappen konden buiten boord werken. Den 29sten Februarij onderzochten wij het ijs en vonden het meer dan zes voeten dik, hetwelk 16 duim meer was dan bij het begin dezer maand.

Dit was eene zeer strenge maand. Zoo de thermometer niet zoo laag daalde als in dezelfde maand van de vorige jaren, was echter de temperatuur meer aanhoudend laag, en de menigvuldige orkanen maakten de koude gevoeliger. De gemiddelde stand van den thermometer was 34° onder nul, de hoogste 12° en de laagste 44 $\frac{1}{2}$ °.

Rondom het schip was het ijs zoo dik dat wij alle hoop om los te komen moesten opgeven, al hadden wij het schip langer willen gebruiken, hetwelk uit hoofde van de vermindering onzer levensmiddelen en den staat onzer gezondheid onmogelijk was geworden. Buck, die onverwacht wederom een' aanval van epilepsie gekregen had, was daarboven blind geworden.

De timmerman voltooide de sleden voor onze sloepen, en begon anderen voor onze victualie te maken. Het overzicht van deze maand is zeer kort. Hetgeen wij ondervonden en ondergingen moet men

zich
len
wa
(
ren
tem
wij
von
wee
op
pen
met
volg
dags
volg
eene
(1
11 de
zij v
dier
Maar
temp
wer
ten
avon
best
niet
(1
noch
mar
len.
ren

zich door eigene verbeelding trachten voor te stellen, doch men zal waarschijnlijk verre beneden de waarheid blijven.

(1 tot 10 Maart) De eerste dagen van Maart waren zacht, hoewel zonder veel verandering in de temperatuur, en dit duurde tot Zaterdag, toen wij het ijs op het meer zeven voeten dik bevonden, en de thermometer daalde tot 42°. Het weer bleef de drie volgende dagen het zelfde, en op de twee laatste dagen konden onze manschappen buiten boord werken, ofschoon de thermometer op 48° onder nul stond. Zij gingen de twee volgende dagen daarmede voort; maar des Vrijdags (9 Maart) hadden wij harden wind, die den volgenden dag (10 Maart) bedaarde. Men schoot eenen haas en eenige ptarmigans.

(11 tot 17 Maart) Terwijl onze schepelingen den 11^{den} na de kerkoefening gingen wandelen, zagen zij voor het eerst in dit seizoen, sporen van rendieren en van eenen veelvraat. Des Maandags (12 Maart) was het zeer mooi weer, ondanks eene temperatuur van 33° in den nacht. Tot den 16^{den} werden wij door harden wind uit het noord-westen aan boord gevangen gehouden. Niet voor des avonds van Zaterdag (17 Maart) werd het weder bestendig, en des nachts stond de thermometer niet hooger dan 20°.

(18 tot 24 Maart) Des Zondags was het weer noch goed noch slecht, maar het verhinderde onze manschappen niet na de kerkdienst te gaan wandelen. Zij zagen de sporen van onderscheidene dieren, onder anderen van eenen witten beer. Des

Maandags (19 Maart) begonnen slecht weer en gevangenschap op nieuw, en duurden tot den Zaterdag (24 Maart), die met een schoonen avond eindigde. Al dien tijd had men buiten boord niets kunnen verrigten. De thermometer wisselde af tusschen 31° en 37°; en de vangst van eenen vos was de eenige gebeurtenis van deze eentoonige week.

(25 tot 29 Maart) Des Zondags (25 Maart) woei het een storm, die niet voor des namiddags van den volgenden dag bedaarde. Eene sloep die niet meer bruikbaar was, werd aan stukken gehakt. Het weer werd hand over hand zachter. Den 28sten rees de thermometer tot 4° onder nul en het sneeuwde een weinig. In deze vier dagen werd de victualie aan wal gebragt. Den 29sten woei het zoo hard, dat dit werk gestaakt moest worden, en er werden aan boord eenige toebereidselen voor onze reis gemaakt.

Den 30sten werd de wind matig en de thermometer daalde tot 16°. Wij hadden thans werk genoeg aan boord, met het gereed maken van slaapzakken van vellen, met het in orde brengen van de sleden en vele andere schikkingen voor onze reis. Des Zaturdags hakte men het ijs open, nadat men eene tent had opgezet, die uit hoofde van den wind onontbeerlijk was. Wij vonden het zeven voeten dik. Het had in deze maand nog negen duim toegenomen.

De gemiddelde temperatuur in de eerste veertien dagen was lager dan die van denzelfden tijd in de verloopene jaren, namelijk 42° onder nul. Maar tegen het einde der maand werd het weer allengs

zach
mon
te v
laag
M
gevo
men
betw
en o
de k
Al
onde
te v
vertr
wees
de v
gewe
en g
denen
ten,
en v
bruik
W
page
pel,
gaan
en g
vorig
dat
volle
dade
W

zachter, zoodat de gemiddelde stand van den thermometer bijna dezelfde was als in 1830 en 1831, te weten 31° . De hoogste stand was $4\frac{1}{2}^{\circ}$ en de laagste $48\frac{1}{2}^{\circ}$.

Maar even als in Februarij, was de koude zeer gevoelig geweest, door de stormwinden, die zoo menigmaal gewoed hadden. Ook valt het niet te betwijfelen, dat onze verzwakte lichaamskrachten en de verandering in onze voeding ons insgelijks de koude sterker deed voorkomen.

Al deze oorzaken hadden ons verhinderd de onderaardsche bergplaats voor onze levensmiddelen te voltoojen, en ook de vervaardiging der sleden vertraagd. Maar wij waren aan boord onledig geweest met het in orde brengen van al wat wij mede wilden nemen, en dit was geen geringe arbeid geweest. Want behalve leestogt, wapens, munitie en gereedschappen moesten wij ook brandstof medenemen, al ware het slechts om sneeuw te smelten, en wij konden even min onze instrumenten en vele andere goederen tot ons persoonlijk gebruik ontberen.

Wij hadden thans eenen blinde onder onze equipage, en de stuurman TAYLOR, was nog zoo kreupel, dat hij slechts een zeer klein eind weegs kon gaan. Drie anderen waren niet volkomen gezond, en geen van ons had dezelfde krachten als in het vorige jaar. In deze omstandigheden meende ik, dat het veiliger zoude zijn, iedereen weder zijn volle rantsoen te doen uitreiken, en hiertoe gaf ik dadelijk bevel.

Wij hadden onze waarnemingen met den mag-

neet voortgezet, maar zij waren van geen of weinig belang, uit hoofde van de plaatsing der naald in de nabijheid van hooge bergen en midden in rotsen. Hetgeen SAUSSURE oorspronkelijk ontdekt had, is door de waarnemingen van Dr. MAC-CULLOCH nader bevestigd geworden, door het bewijs, dat het graniet, zoowel als vele andere gesteenten, en niet minder het bazalt, op de magneetnaald eenen invloed uitoefent, die dezelfde soort van miswijzing te weeg brengt, als de nabijheid van het ijzer dat in het schip aanwezig is. Met zulke teedere instrumenten als de onzen, moest bij zulke proefnemingen deze invloed natuurlijk de gewisheid onzer uitkomsten grootelijks benadeelen.

Daar er, in vergelijking met de vorige maanden weinig sneeuw gevallen was, en het sterk gewaaid had, waren de bergen bijna geheel daarvan ontbloot. Het kon ons niet verwonderen, dat wij geen' enkelen Eskimoo gezien hadden. Onze jagt had weinig of niets opgeleverd.

(1 tot
woei
dienst
Maand
de Kr
tuig op
allengs
hooger
daalde
koud.
tot plus
dertig
niet da
dende
van zak
sterken
te verle
ons zel
(8 tot
van Zor
gen van
daling
ke luch
storm,
III.

Dege en veertigste Hoofdstuk.

APRIL. — HET VOORTSLEPEN VAN DE SLOEPEN, SLEDEN
EN VICTUALIE. — MEI. — WIJ VERLATEN HET SCHIP.

(1 tot 7 April 1832) In de eerste week van April woei het zoo hard dat de manschappen na de godsdienstoefening niet van boord konden gaan. Des Maandags was het stiller, en het volk was bezig om de *Krusenstern* los te hakken, ten einde dat vaartuig op te halen. Den 3^{den}, 4^{den} en 5^{den} werd het allengs zachter wecr, schoon de thermometer niet hooger steeg dan 14° minus, en des nachts tot 30° daalde; maar des Vrijdags was het wederom zeer koud. Op Zaterdag rees de thermometer plotseling tot plus 7°, nadat hij gedurende honderd zes en dertig dagen niet boven 0° was geweest. Ik geloof niet dat er eenig voorbeeld van zulk eene aanhoudende laagte der temperatuur besuaat, en deze staat van zaken moest ons natuurlijk in het besluit versterken, om het schip in zijn' hulpeloozen toestand te verlaten, en op de best mogelijke wijze voor ons zelve een goed heenkomen te zoeken.

(8 tot 14 April) De thermometer viel in den nacht van Zondag andermaal tot 20°, en tegen den morgen van Maandag tot 24°, met eene aanmerkelijke daling van den thermometer, en ten laatste met dikke lucht en sneeuw. Den volgenden dag woei het storm, die niet voor des avonds van den 11^{den} be-

III. 11

daarde, waarna het stil werd. Den volgenden dag was het goed weer, met 11° plus, en den 13^{den} viel er zware sneeuw. Op Zaterdag hadden wij nogmaals zacht weer. De eene sloep was nu geheel met de dubbele slede voltooid.

(15 tot 21 April) Den 15^{den} en de twee volgende dagen hadden wij zacht weer, zoodat wij na den Zondag onzen arbeid voortzetten. Den 18^{den} waren wij door de koude verhinderd buiten te komen, maar den volgenden dag werden de sloepen op de sleden tot bij het tweede meer gesleept, en bevonden volkomen aan onze verwachting te beantwoorden. Wij waren gereed om den volgenden dag te vertrekken, maar werden door de zware sneeuw daarin verhinderd, terwijl de temperatuur zelfs op den middag 28° minus was. Op den zelfden dag van het verledene jaar had de thermometer 30° geteekend.

(22 April) Wij zouden op dezen dag niets hebben kunnen doen, al ware het geen Zondag geweest, want de thermometer stond op 30° minus des morgens, en kwam in het geheel niet hooger dan 3° minus. Ik moet hier aanmerken dat wij thans voornemens waren, een eindwegs met de sloepen voort te trekken, met eenen voorraad van levensmiddelen, ten einde die te begraven, om naderhand des te gemakkelijker te kunnen reizen. Het verlaten van het schip was sedert lang geene twijfelachtige zaak meer; en ons doel was thans, de *Fury-bogt* te bereiken, niet alleen om levensmiddelen, maar ook om de sloepen aldaar in bezit te nemen; en zoo dit ons niet gelukte konden wij

naar
vens

(2

hadd

du

die

het

naar

leven

vrach

du

heid

zaakt

slepen

te ga

zwoeg

begon

dat v

hutter

doek

draag

melijk

de hu

de op

De

ten in

de gr

lieden

bevon

zonde

60° b

thans

naar de plaats terug keeren waar onze eigene levensmiddelen geborgen waren.

(23 April) Schoon de temperatuur even laag was, hadden wij helder en stil weer. Wij begaven ons dus ten 9 ure op weg, en bereikten de eerste sloep, die reeds naar de noordelijke zee, 4 mijlen van het schip gebragt was. Daarna sleepten wij haar naar de andere sloep en naar onzen voorraad van levensmiddelen, die nog 2 mijlen verder lag. De vracht werd nu in twee gelijke lasten verdeeld, en dus trokken wij met groote moeite en zwaren arbeid over hobbelig ijs, zoodat wij weldra genoodzaakt waren slechts eene sloep te gelijk voort te slepen, en telkens terug te keeren om de andere te gaan halen. Zoo doende hadden wij na 5 uren zwoegens niet meer dan eene mijl afgelegd. Het begon toen zoo hard te waaijen en te sneeuwvallen, dat wij verplicht waren stil te houden en sneeuwvallen op te slaan, dezen bedekten wij met zeildoek, en met behulp van onze rendiervellen en draagbare kombuis waren wij met ons veertien tamelijk op ons gemak, hoezeer de temperatuur in de hutten niet hooger dan 15° was, terwijl zij in de open lucht 30° teekende.

De stand van den thermometer maakt geen grooten indruk op den lezer; en in het bijzonder zijn de graden onder nul niet wel te beoordeelen door lieden, die zich nimmer in zulk eene temperatuur bevonden hebben. Het getal van 30° trest het oog, zonder dat de lezer daarbij berekent dat dit ruim 60° beneden het vriespunt is. Onze slaapkamer was thans 47° beneden dat punt. Hoe konden wij daar-

in ongestoord slapen , en hoe kunnen menschen in zulk eene temperatuur blijven ? Dit heb ik vroeger getracht te verklaren , doch zeer gebrekkig , terwijl wij bovendien in de tegenwoordige omstandigheden geene ligchaamsbeweging hadden om warmte voort te brengen , of de uitwerkselen der koude te keer te gaan. Ik moet de oplossing van dit vraagstuk wederom aan onze alleswetende physiologen overlaten.

(24 April) Wij begaven ons na den middag met de tweede sloep , over gelijksoortig ijs , en bereikten na 4 uren tijds den oever der zee , waar wij een terras van ijs aantroffen , hetwelk door het spring-getij gevormd was , en een vlakken weg tusschen de ijsklompen aan wederzijden opleverde. Hier was onze weg veel gemakkelijker , en ten 6 ure waren wij omtrent 7 mijlen van de noordpunt , waar wij de sloep lieten , en naar ons vorig nachtkwartier terug keerden.

(25 April) Wij begaven ons heden vroegtijdig op marsch met de tweede sloep , in weerwil van eenen lastigen wind met jagsneeuw , en bereikten de vooruitgebragte sloep van gisteren. Daarna bragten wij onze gezamenlijke bagaadje nog een weinig verder , tot 8 ure , toen wij genoodzaakt waren , op de zelfde wijze als de vorige dagen een nachtkwartier op te slaan. Ons vleesch was zoo hard bevroren dat wij het aan stukken moesten zagen , waarna wij het in onze kokende spijzen lieten ontdooijen , omdat wij hiertoe geene brandstof konden missen. Een harde wind met veel jagsneeuw bedekte in korten tijd schier geheel onze hut , en

tot
door
ke
gekr
Me
welk
Hij
legen
De g
ving
verm
welk
rooste
den
lezen
wann
voorze
maalt
ben ,
ganger
veling
Voo
zins e
ving o
bijzon
ge noc
te stel
heden
ven k
dag ,
gedach
vraag

tot overmaat van ramp waren wij in onzen weg door eene reeks van klippen gestuit, tegen welke het ijs tot eene hoogte van vijfzig voeten opgekruid was.

Men heeft vaak gelagchen om de beschrijvingen welke HOMERUS ons van Grieksche maaltijden geeft. »Hij moge geslapen hebben,» bij verscheidene gelegenheden, maar bij deze sliep hij voorzeker niet. De goede man behoefde echter niet met de beschrijving der gastmalen zijner helden verlegen te zijn, vermits zij altijd eene koe of geit konden krijgen, welke zij op houtskolen zoo goed als zij konden roosterden en vervolgens met hunne zwaarden konden voorsnijden. Indien sommigen zich bij het lezen dier beschrijvingen verveeld hebben, vooral wanneer zij het minst hongerig waren, zijn er voorzeker niet velen die zonder belangstelling de maaltijden in GILBLAS of DON QUICHOT gelezen hebben, of die van SCOTT, die zoo goed als zijn voorganger wist hoe gewichtig deze zaak voor alle stervelingen is.

Voor ons waren de gastmalen intusschen geenzins een voorwerp dat ons tot eene boertige beschrijving opwekte. Niemand van ons had lust om de bijzonderheden eener nijpende nooddrift en treurige noodzakelijkheid tot tijdkorting der lezers te boek te stellen. De schrale rantsoenen van gisteren en heden, gaven slechts het droevige vooruitzicht op even karig toegedeelde spijsen voor den volgenden dag, en leverden slechts de stof op tot ernstige gedachten, en zelfs tot groote ongerustheid. De vraag was niet of wij ons doel konden bereiken,

maar of wij in het leven zouden kunnen blijven. Men zegt dat er met den honger niet te schertsen valt, en wij ondervonden met klem dat deze plaag de lust tot boerten doet vergaan. Wij liepen gevaar om niet alleen ons doel te missen, maar ook om gezamenlijk het leven te verliezen, en tot getuigen van onze inspanningen eenen hoop beenderen over te laten, welke niemand ooit herkend zoude hebben voor die van wijsgeeren, die zulk eenen verren togt ondernomen hadden om te doen, hetgeen gedaan was geworden. De hemel weet wat ons lot geweest zoude zijn, indien slechts de dieren van dit land met vier of twee beenen, den leef-togt geplunderd hadden, dien wij, in het vertrouwen op hunne domheid en op hunne meer dan twijfelachtige eerlijkheid op onderscheidene plaatsen hadden nedergelegd, of indien het gebrek aan kracht of aan middelen van vervoer ons aan de toevallige en armzalige toevlugt van eenen vos of eenige meeuwen had prijs gegeven.

Wij werden den volgenden dag (26 April) door den stormwind gevangen gehouden, maar dit verschafte aan de manschappen eene noodzakelijke rust. Den 27sten deden wij vrøegtijdig pogingen om over het zee-ijs te komen, waar de weg zoo moeijelijk was, dat wij in 2 uren tijds niet meer dan drie honderd vademmen vooruit kwamen. Eindelijk bereikten wij toch het terras van ijs langs de kust, en hier werd ons pad gemakkelijker, ofschoon wij rondom elke landpunt en baai moesten gaan, waardoor wij ten slotte bij deze verbetering weinig wonnen. Op deze wijze kwamen wij eindelijk een

paar
terra
ter
waar
lijkh

Er
den
plaat
Met
de
over
sneeu
reikte
aan d
waar
gewo
hutter

Wij
hoofd
was
beslot
naar
van
gesch
kwan
bouw
vorig
len v
gende
wede
dat v
stand

paar mijlen voorwaarts , en vonden toen dat het terras met eene steile kaap uitliep , over welke men ter lengte van 3 of 4 mijlen met zoodanig ijs als waarmede de zee bedekt was , met geene mogelijkheid gaan konde.

Er bleef ons dus niets over , dan onze sleden op den wal te halen , en de eene of andere geschikte plaats te zoeken , om ze over land te vervoeren. Met groote moeite , en slechts in staat eene slede mede te nemen , kwamen wij aldus eindelijk over drie heuvelen , op welke genoeg bevrozen sneeuw lag om ons dienstig te zijn , en wij bereikten de kreek welke wij in het oog hadden , aan de binnenzijde van een eiland , nabij de kaap waar wij in September 1829 opgehouden waren geworden. Hier bouwden wij andermaal sneeuw-hutten en hielden rust.

Wij konden den volgenden dag (28 April) uit hoofde van een' nieuwen storm niet verder ; dit was des Zondags (29 April) nog erger , zoodat wij besloten onze sloepen in veiligheid te brengen en naar het schip terug te keeren ; daar wij den wind van achter hadden , kon dit zonder veel gevaar geschieden. In den avond van den 30ten April kwamen wij aan de hutten welke wij eerst gebouwd hadden , en nadat wij hier gelijk op de vorige rustplaats , eenen voorraad van levensmiddelen verborgen hadden , gelukte het ons , den volgenden dag omstreeks den middag onzen bodem weder te bereiken. De slotsom van deze reis , was , dat wij 110 mijlen gegaan en in wezenlijken afstand niet meer dan 18 mijlen afgelegd hadden ,

terwijl wij de zelfde uitgestrektheid nog drie maal moesten maken, om eene reis te doen, welke 300 mijlen gaans bedroeg, schoon de regtlignige afstand niet meer dan 180 mijlen was.

Nopens de maand April zal het overbodig zijn een overzigt mede te deelen, omdat de bijzonderheden uitvoerig vermeld zijn.

De 1ste Mei was zacht, de thermometer variëerde tusschen 2° en 20° plus.

Wij waren bezig voorraad voor de verdere reis gereed te maken, en bragten de gezouten spijzen en andere voorwerpen aan boord van de *Krusenstern*, om ons bij onze terugkomst op deze plaats te kunnen dienen. Dit werk hield ons ook den volgenden dag bezig. Gedurende dezen dag (2 Mei) was de thermometer op 20° plus en viel des avonds op 0°.

(3 Mei) Twee sleden werden op een' afstand van 4 mijlen, naar het zee-ijs gebragt, van waar de manschappen ten 7 ure terug keerden. Op den 4^{den} Mei vingens wij onzen nieuwen togt aan: de kommandeur ross, ik en tien man, die het geheel van onze dienstdoende equipage uitmaakten, trokken eene enkele, zwaar geladene slede voort. Nadat wij de slede, welke den vorigen dag geborgen was geworden, bereikt hadden, kregen wij 5 mijlen lang goed ijs, en trokken dus de beide sleden voort, tot dat eene derzelve, bij het overtrekken van eenig hompelig ijs, brak, zoodat wij slechts met eene slede des avonds op onze eerste rustplaats aankwamen.

(5 Mei) Wij vonden alles onaangeroerd, schoon

wij voor de strooperijen van den veelvraat beducht waren geweest. Na 8 uren rustens ging het volk naar de gebroken sloep om die te repareren, en om de twee nog overblijvende op te brengen. De dag werd met deze afwisselende werkzaamheden doorgebracht, en na verloop van 12 uren, te middernacht, hadden wij eene slede op 18 mijlen afstands van het schip gebragt.

De tweede boot werd den volgenden dag (6 Mei) opgebracht en de gebrokene hersteld; waarna wij de ladingen verdeelden en onze reis vervolgden. Niet voor des avonds ten 8 ure bereikten wij onze tweede rustplaats. Door zware sneeuw was de weg veel erger dan te voren. Nadat wij onze sleden ontladen hadden, betrokken wij ons nachtkwartier. Wij hadden 14 mijlen afgelegd. De thermometer stond op 0°.

(7 Mei) Wij vertrokken met de nog overblijvende mondbehoefsten en bedden, en bereikten na 18 mijlen, ten 3 ure in den achtermiddag onze tweede station. Het was ons eindelijk gelukt, hier twee sloepen en leestogt voor vijf weken te brengen. Onze toestand was te hedenkelijk om ruimte tot scherts over te laten, doch wij konden ons niet weerhouden, onzen arbeid te vergelijken bij dien van den man, in het algebraïsche vraagstuk, die eijeren op een gegeven punt moest brengen, mits één voor één derwaarts dragende. Nadat wij hier de schade aan de sleden hersteld hadden, kwamen wij met twee derzelve nog 7 mijlen verder, en met ééne slede nog 5 mijlen, zoodat wij eene dagreis van 16 mijlen gemaakt hadden, waarna wij weder in onze hut gingen slapen.

(8 Mei) Zware sneeuw hield ons dezen geheelen dag opgesloten; dit verschafte ons rust, maar tevens angst over den toestand van den weg. In den nacht rees de thermometer tot 18° plus. Den volgenden dag (9 Mei) was het nog veel erger, met eene oosten wind. De onbezorgde matrozen gaven zich evenwel gerust aan den slaap over, en lieten slape-loosheid en zorg aan dengenen over die met de geheele verantwoordelijkheid belast was. Den 10^{den} Mei echter, toen de stormwind en de jagtsneeuw nog aanhielden, scheen de lange rust in eene hut waarin zij zich naauwelijks verroeren konden, hen eindelijk te vervelen. Gelukkig bedaarde het onstuimige weer met middernacht, maar de thermometer stond op 0°.

Menige kluchtige karakterschets van Jan-maat vindt men in rijm en onrijm geschreven en gedrukt, maar het karakter hetwelk zulke snaaksche rijmelaars of romanschrijvers gelieven te schetsen, gelijkt niet meer naar dat van onze vrolijke matroosjes, dan naar dat van een Hottentot of een Chinees. Dat de matrozen, over het algemeen, een bijzonder karakter bezitten, valt niet te loochenen, maar het wijkt zeer af van datgene hetwelk het publiek, door zoogenaamde zeemansliedjes en scheepsavonturen ingelicht, hun toeschrijven. In hoe verre dat karakter slechter is dan het afgemaald wordt, behoor ik niet te openbaren; in welke opzigten het beter is, zoude ik, zonder te verre uitweiding, niet kunnen aantoonen. Maar de volgende trek is hun algemeen eigen: laat gebeuren wat wil, dreigend gebrek aan water of aan victualie, een storm of or-

kaar
lijke
boo
lage
mat
en
geer
de
of e
en
eige
reis
nade
ling
tot
hoor
rakte
rust
goed
hun
den
daar
wer
(I
pen
kon
snee
uren
bij
ons
dag
18°

kaan , het verzeilen van het schip , de zeilen uit de lijken gewaaid en aan flarden , de masten over boord , of zelfs het schip met een stormwind aan lager wal , »het is de kapitein zijn' zaak". De matrozen gehoorzamen zijne bevelen , dat is waar , en zij zullen beproeven en ten uitvoer brengen wat geen landkrab immer gelooven kan ; maar zoodra is de wacht niet afgeloopen , of zij slapen zoo gerust of er niets gaande was. »Het gaat den kapitein aan", en daarmede laten zij waaijen wat waait. Onze eigene manschappen hadden op de tegenwoordige reis dikwijls genoeg aanleiding gehad om tot eenig nadenken over hen zelven te komen en bespiegelingen te maken over dingen die niet uitsluitend tot de verantwoordelijkheid van den kapitein behoorden ; niet te min brak deze ingewortelde karaktertrek altijd weder bij hen uit , en hunne gerustheid bleef ongestoord. Het mogt goed of niet goed zijn , »dat was de kapitein zijn' zaak , niet de hunne". Eene gelukkige verantwoordelijkheid voor den bevelhebber , wel is waar ; maar verdient hij daarvoor geenen lof , welke hem maar al te dikwerf ontzegd wordt ?

(11 Mei) Wij waren verplicht de sleden en sloepen uit de sneeuw op te graven eer wij onzen togt konden voortzetten. De weg was met opgehoopte sneeuw zeer belemmerd , maar wij bereikten in 6 uren tijds eene onzer stellingen , op een eiland nabij de vaste kust , en keerden tegen den avond naar ons kwartier terug. De thermometer kwam op den dag nabij het vriespunt en stond des nachts op 18° plus.

(12 Mei) Ten 8 ure vertrokken wij met de andere sloep, welke de extra-victualie bevatte, en in weerwil van een harden wind met sneeuw, gelukte het ons haar op hetzelfde eiland te brengen, waarop wij terug keerden om te slapen. Den 13^{den} Mei haalden wij de slede, welke wij vier dagen te voren hadden verlaten, en bragten haar naar de zelfde plaats. De volgende dag (14 Mei) werd besteed met het vooruit brengen van de twee sleden, met de tenten, bedden en levensmiddelen, ondanks een hevigen wind, die ons halverwege overviel, en het vooruit komen zeer moeilijk maakte, te meer omdat wij twee man minder aan het werk hadden, die sneeuwblind waren geworden. Wij kwamen laat aan, en bouwden hutten voor den nacht.

(15 Mei) De reis werd heden tot den avond uitgesteld, uit hoofde van ongesteldheid aan de oogen der manschappen. Het werd nu noodig van den nacht den dag te maken. Wij trokken over eene smalle landtong en vervolgden onzen marsch tot aan de *Eklips-haven*; maar aan de zuidpunt daarvan werden wij door de verschrikkelijke gedaante van het ijs gestuit. Wij bevonden echter dat deze baai aan de noordzijde slechts door eene zeer smalle strook lands van de zee gescheiden is, en dat het ijs voorbij die land-engte niet slecht was.

Den 16^{den} Mei trokken wij over de *Eklips-haven*, door veel sneeuw, en kwamen over de evenge-noemde land-engte, die slechts vijf honderd vademmen breed en geene vijftig voeten hoog was. Wij bereikten dus aan de andere zijde de zee, welke eene ruime haven bleek te zijn, waarin een enkel

eila
pun
de s
haal
had
(1
zelf
werv
ladir
19^{de}
equi
gend
zoo
slech
niet
morg
schip
en h
einde
(21
voor
was
dat e
herste
om c
den
hadde
hadde
voorv
heele
de vi
ter o

ciland lag , hetwelk ten noorden zulk eene hooge punt had , dat men de zee daar niet over heen konde zien. De sloep werd nu op het vaste land gehaald , en wij keerden terug nadat wij 8 mijlen hadden afgelegd.

(17 Mei) Twee sleden werden heden naar het zelfde punt gebragt , en het overige der victualie werd den volgenden dag vervoerd , waarbij elke lading ons eenen marsch van 16 mijlen kostte. Den 19^{den} Mei vertrokken wij met het overige van onze equipage , en kwamen ten 11 ure aan de naastvolgende station. De sneeuw lag op den 20sten Mei zoo diep , en de weg was zoo slecht , dat wij slechts de twee ligte sleden konden voorttrekken ; niet te min kwamen wij eindelijk ten 4 ure in den morgen op de station aan , die 12 mijlen van het schip was. Vervolgens namen wij de ledige sleden en bereikten op onzen terugkeer naar boord het einde van de baai , 4 mijlen van het schip gelegen.

(21 Mei) Aan boord komende vonden wij nog voor eene maand victualie , hetwelk nagenoeg alles was wat wij over hadden ; maar wij berekenden dat er eene week vereischt werd om de sleden te herstellen en de manschappen in staat te brengen om die voort te trekken. Wij hadden gevolglijk den tijd om te herzien wat wij laatstelijk verrigt hadden , en de slotsom was dat wij 329 mijlen hadden afgelegd om 30 mijlen in regten afstand voorwaarts te komen ; en tot dezen togt eene geheele maand besteed hadden , met sloepen bevattende victualie voor vijf volle weken. Het was echter ook het slechtste gedeelte van den weg.

(22 en 23 Mei) De twee dagen na onze aankomst waren zoo slecht, met storm uit het noorden en jagsneeuw, dat wij allen blijde waren ons aan boord te bevinden. Den volgenden dag (24 Mei) bedaarde het, en een gedeelte van het volk ging met de slede en voor eene maand half randsoen victualie welke op de station van 12 mijlen moest geborgen worden.

(25 Mei) Wij waren bezig met het maken van eene nieuwe slede, in plaats van eene die onherstelbaar was. Den 26sten Mei kwam ons detachement, na hunnen last volbragt te hebben, weder aan boord. Zij hadden de sneeuw in eenen snel wegdocijenden staat gevonden, waardoor het land geheel van gedaante veranderd was.

(27 Mei) Op dezen Zondag werd de godsdienst-oefening gehouden, en het volk hield rustdag. De thermometer stond op 22° plus te middernacht, en rees in den dag tot 40°.

(28 Mei) Wij waren bezig met de toebereidselen tot ons onherroepelijk vertrek. De chronometers en astronomische instrumenten die gemist konden worden, verborgen wij op de hiertoe bestemde plaatsen, als ook eene partij buskruid; de masten, zeilen en tuigaadje werden op de *Krusenstern* gebragt, en de manschappen trokken twee sleden met victualie en scheepsgoederen beladen, tot aan het derde meer, terwijl zij eene slede aan boord lieten om de overige goederen in te nemen.

(29 Mei) Wij hadden thans al wat ons, in geval van terugkomst, of anders aan de inlanders van dienst zijn kon, aan land in veiligheid gebragt.

Wij
stok
ons
boo
Vic
het
gew
veer
pen
vrie
plaa
voor
gend
laten
schei
in o
ijzer
de k
(30
de s
zwan
kwan
12 n
Mei)
slech
gen,
naast
mijle
deze
vries
He
beide

Wij heschen vlag en wimpel en nagelden ze aan den stok, en dronken een glas tot laatste vaarwel aan ons arm schip. Nadat ik al het volk des avonds van boord had laten gaan, nam ik zelf afscheid van de *Victorie*, die een beter lot verdiend had. Het was het eerste schip, dat ik immer genoodzaakt was geweest te verlaten, nadat ik gedurende twee en veertig jaren op zes en dertig onderscheidene schepen had gediend. Het was als of ik aan een oud vriend voor altijd vaarwel zeide, en ik verliet de plaats waar het schip buiten het gezicht raakte niet, voor dat ik eene schets van deze treurige woestijn genomen had, die nog akeliger was door het verlatene, eenzame en hulpeloze vaartuig, dat ons verscheidene jaren tot woning had verstrekt, en nu in onbewegelijk ijs gekluisterd was, tot dat de ijzeren tand des tijds daaraan zijne alles vernielende kracht zoude uitgeoefend hebben.

(30 Mei) Naarmate wij vorderden, vonden wij de sneeuw harder en onzen weg beter; doch de zware lading vertraagde onzen voortgang en wij kwamen eerst op den middag bij de hutten van 12 mijlen afstands aan. Ten 1 ure 's morgens (31 Mei), vervolgden wij den togt, maar wij konden slechts twee sleden te gelijk de bergen op krijgen, zoodat wij 10 uren noodig hadden om de naaste rustplaats te bereiken, die niet meer dan 8 mijlen ver lag. Op deze rustplaats eindigden wij deze maand. De thermometer stond omstreeks het vriespunt.

Het plan van de dus ondernomene reis was, de beide sloepen naar de *Elizabeths-haven* te brengen

met victualie voor zes volle weken, om aldaar de sloepen en de helft van den leeftogt te bewaren, en met de sleden en de andere helft verder te reizen, tot dat wij de breedte van 71° zouden bereikt hebben, van waar wij dan eene kleine afdeeling van vijf man zouden afzenden om den staat der zaken in de *Fury-baai* te onderzoeken.

Deze maand had ons tot 70° 21' breedte gebragt, zoodat wij nog 16 mijlen van de *Elizabeths-haven* verwijderd waren; en ofschoon onze equipage in een zeer ongunstigen toestand was om te arbeiden, moesten al de manschappen, zelfs de blinde en 'de kreupelen, op de eene of andere wijze werkzaam zijn, terwijl de vernieuwde hoop hunne krachten staande hield.

De toestand van het ijs was nu, zoo laat in het jaar, nog ongeloofelijk slecht. De zee vertoonde overal eene vaste massa van de zwaarste ijsgevaarten zoo ver het oog kon reiken; zelfs de scheuren die wij onlangs in het kust-ijs hadden waargenomen waren weder met ijs verstopt, hetwelk even vast als al het overige was. Alles was zoo hard als eene rots, het scheen als of hier nimmer eenig water meer zoude zijn; doch wanneer dit ook mogt terugkeeren, voor ons was het buiten twijfel dat wij het schip in dit jaar niet meer uit het ijs los konden krijgen. Het was ten minste eenige voldoening voor ons, dat wij in geene onzer handelingen vermetelheid aan den dag hadden gelegd, en dat er niets had kunnen beproefd worden, hetwelk wij niet gedaan hadden.

JUNI
AA
OP

(1
met
nerge
zaak
Ten
de de
woon
gewij
(3
hutter
volk
KY
naam
tualie
den
lijks
delen
onmog
slechts
volk
weg
de on
risping

XII.

Tijftigste Hoofdstuk.

JUNIJ. — ONZE REIS MET DE SLEDEN EN DE SLOEPEN. —
AANKONST AAN DE FURY-BAAI. — VERRIGTINGEN EN
OPONTHOUD IN DEN LOOP DER MAAND JULIJ.

(1 Junij) Ten 8 ure in den avond vertrokken wij met twee sleden, en vonden de sneeuw hard, doch nergens was water, zoodat wij nog altijd genoodzaakt waren sneeuw te smelten om te drinken. Ten 7 ure des morgens (2 Junij) kwamen wij aan de derde station, 8 mijlen verder; en als naar gewoonte werd het overige van den dag aan de rust gewijd.

(3 Junij) Heden bereikten wij de naastvolgende hutten, met het overschot van onzen leefstogt. Het volk was toen zeer vermocid, en de stuurman BLANKY werd door hen afgevaardigd om uit hunnen naam verlof te vragen de sloepen met eenige victualie op deze plaats te laten, en regt door naar den *Fury-hoek* te gaan. Ik had reeds iets dergelijks vermoed; doch vermits wij dus onze hulpmiddelen op eene plaats zouden laten, werwaarts het onmogelijk zoude zijn terug te keeren, gaf ik niet slechts een weigerend antwoord, maar gelaste het volk ook op eene ondubbelzinnige wijze, hunnen weg te vervolgen, nadat ik den boodschapper om de ongepastheid zijner handelwijze eene billijke berisping had gegeven. Dit was het allereerste ken-

teeken van weerspanningheid, dat zich tot nu toe bij de equipage vertoond had.

Ik ben niet gezind om thans verder uit te weiden, over zaken welke ik destijds niet verder in aanmerking nam dan voor de veiligheid der manschappen noodzakelijk was, en waarvan ik ook bij onze terugkomst in *Engeland* niet wilde reppen. Het is altijd meer mijne begeerte geweest mijne equipage te prijzen dan te laken, en terwijl ik aan deze begeerte ruimschoots voldaan heb, moet ik thans niet meer dan volstrekt noodzakelijk is herinneren, welke handelingen, berisping verdienen, omdat zij strijdig met haar eigen welzijn waren. Het is genoeg hier aan te merken dat deze moeilijkheden uit den weg werden geruimd, en dat ik die zelfde equipage gezond en wel in het vaderland heb terug gebragt. Indien ik daarvoor den dank niet heb ingeogst, die mij voor deze en andere diensten regtmatig toekwam, heb ik te veel ondervinding van de wereld verkregen om daarover verwonderd te zijn, of den minsten wrok te koesteren jegens menschen die niet anders dan volgens de beordervene menschelijke natuur zijn te werk gegaan.

(4 Junij) Aan den kant der *Eklips-haven* vonden wij de sporen van eenige opene wakken, die weder ter dikte van drie duim waren toegevroren, en ten 6 ure kwamen wij aan onze hutten. Hier gebruikten wij zomertenten, en schoon de temperatuur in het vriespunt was, leverden zij geen onaangenaam verblijf op. (5 Junij) Nadat wij het overige van onze goederen herwaarts gebragt hadden, daar elke station twee dagreizen vereischte, vervolg-

der
een
ree.
zui
I
ein
zett
rige
loop
bij
7^{den}
ste
de
snee
delir
vond
(8
storn
daag
beth
geste
zeer
wij
gen.
val
ren
victu
wij
volk
Fury
(10
derna

den wij onzen weg des avonds met de slede en eene sloep, en trokken te middernacht over de reeks van heuvelen welke de *Elizabeths-haven* ten zuiden bepaalt.

Den volgenden dag (6 Junij) bereikten wij het einde van den ingang, waar wij onze ladingen afzetten en naar de tenten terug keerden om het overige te halen. Wij hadden in de twee laatst verloopene dagen twee hazen geschoten, hetwelk ons bij onze schrale rantsoenen goed te pas kwam. Den 7^{den} trokken wij over de heuvelen tot aan de eerste sloepen en keerden des avonds ten 8 ure naar de tenten terug, zeer vermoeid door de diepe sneeuw, die onzen weg bedekte. Op deze wandeling zagen wij het spoor van een rendier, en vonden de hazen nog in hunne winterpelsen.

(8 en 9 Junij) Wij werden den 8sten door eenen storm in arrest gehouden, en bragten des anderen daags al de goederen voorwaarts naar de *Elizabeths-haven*. Hier bestegen wij den heuvel, om de gesteldheid van het ijs te onderzoeken, waarvan het zeer ongunstige voorkomen ons deed vreezen dat wij de sloepen niet verder zouden kunnen brengen. Daar zij nu ook in ons bereik waren, in geval wij genoodzaakt mogten zijn om terug te keeren, besloot ik met het volk en voor drie weken victualie 20 of 30 mijlen vooruit te gaan, terwijl wij het overige hier in bewaring lieten, en eenig volk afzonden om de gesteldheid der zaken bij den *Fury-hoek* op te nemen.

(10 Junij) Wij vertrokken een half uur na middernacht, met drie sleden zeer zwaar geladen, daar

wij behalve de mondbehoefden voor drie weken, ook wapenen, ammunitie, gereedschappen, instrumenten, kleederen en andere voorwerpen mede genomen hadden. Wij hielden stil ten zuiden van de punt der bovengemelde baai, en trokken er tegen middernacht over, hetwelk uit hoofde van den slechten weg, met veel moeite gepaard ging.

(11 Junij) Deze toestand van den weg noodzaakte ons naar de noordpunt over te steken, waar wij onze tenten opsloegen en 8 uren rust hadden. Den volgenden dag (12 Junij) bereikten wij eenen tweeden hoek, en hielden hier weder stil. Hier werden de toebereidselen gemaakt voor den togt van den kommandeur ROSS, met ABERNETRY en PARK, die zich ten 10 ure naar den *Fury-hoek* op weg begaven, met eene slede, voor twee weken victualie, eene tent en andere onontbeerlijke dingen. Zij hadden in last bekomen, een briefje te laten op elke plaats waar zij zouden vernachten en welke wij rekenden met onze zware ladingen, in het dubbele van den tijd te kunnen bereiken, zoodat wij 70 mijlen zouden hebben afgelegd wanneer zij hunne bestemming, of den afstand van 150 mijlen zouden bereikt hebben. Op deze wijze hadden zij 15, en wij 7 mijlen per dag, hetwelk zoo veel was als bij mogelijkheid gedaan konde worden, na wij drie van onze beste reismakkers verloren hadden.

(13 Junij) De reizigers waren weldra uit het gezigt, maar wij kwamen slechts langzaam vooruit, omdat wij verpligt waren omwegen te maken waar zij regelregt konden voortgaan. Na 9 uren tijds hielden wij aan eenen hoek stii, maar konden zelfs

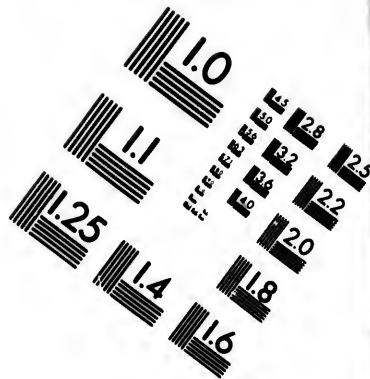
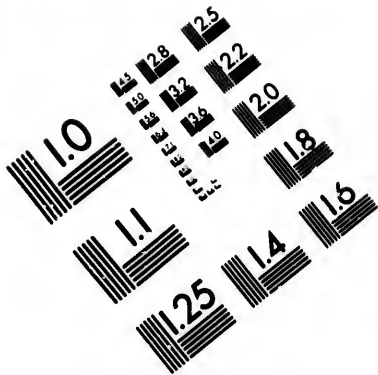
nu, op den middag, nergens water vinden. Op deze plaats lieten wij een gedeelte van onzen proviant, en begaven ons ten 4 ure in den morgen weder op marsch; doch waren kort daarna weder genoodzaakt stil te houden, uit hoofde der ongesteldheid van onzen scheepsdokter. Den volgenden dag (14 Junij) woei het hevig, en wij hadden in ons kwartier veel ongemak te lijden.

Den 15^{den} Junij bleven wij door dezelfde oorzaken den geheelen dag opgesloten, maar den 16^{den} gingen wij andermaal des avonds ten 7 ure op reis, in weerwil van de sneeuw. Hier en daar was het ijs zoo vol scheuren en zoo dik met sneeuw bedekt, dat sommigen van ons herhaalde keeren zeer onzacht vielen. Wij vonden omstreeks middernacht het briefje en de terp die onze voorgangers hadden achtergelaten en hadden 9 mijlen afgelegd.

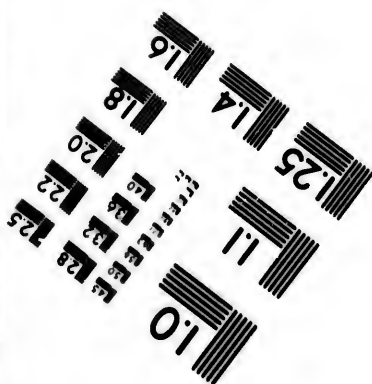
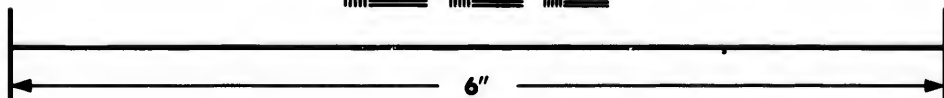
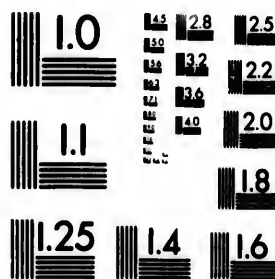
(17 Junij) Wij kwamen heden voorbij verscheidene kleine baaijen en landpunten, en zagen de *Blaauwe bergen* in het westen, omtrent 10 mijlen van ons. Ten 4 ure na den middag hadden wij eene dagreis van 11 mijlen gemaakt. Hier borgen wij andermaal eenigen voorraad en trokken ten 8 ure des avonds verder. Den volgenden morgen (18 Junij) vonden wij voor de eerste maal water, en hielden stil bij de tweede terp, welke onze voorgangers hadden opgericht, en waar wij een briefje vonden, behelzende dat hunne reis door vermoeidheid en sneeuwblindheid vertraagd was geworden. Wij waren dezen nacht niet verder dan 8 mijlen gevorderd.

(19 Junij) Gister avond ten 8 ure op marsch ge-

**IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)**

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

1.5 1.8 2.0 2.2 2.5
2.8 3.2 3.6 4.0

10
11

gaan zijnde, vonden wij het land zoo geheel met sneeuw bedekt, als of wij midden in den winter waren geweest. De thermometer was ook tot 24° gedaald, zoodat alle wakken toegevroren, en wij andermaal verplicht waren sneeuw te smelten. Ten 9 ure des avonds gingen wij verder, in weerwil van de sneeuw, die den geheelen nacht aanhield, en kwamen des morgens ten 2 ure aan de derde terp, waarna wij, ten 5 ure, onze tenten opsloegen op eene punt, waar de sporen van een vroeger leger der inlanders nog zigbaar waren. Hier waren wij genoodzaakt ons van drinkwater te onthouden, omdat er geen water en ook geene brandstof om sneeuw te smelten was.

(21 Junij) Ten 2 ure des morgens kwamen wij aan eene andere terp van onze vooruitgereisde makers, doch zij was ingestort en wij konden geen briefje vinden. Een aantal steenen op eenigen afstand van elkander geplaatst, wezen ons den weg aan, dien zij hadden ingeslagen; doch daar hij zeer hobbelig was, kozen wij eenen anderen koers, en hielden, na eenen zeer moeilijken marsch, ten 8 ure stil.

(22 Junij) Terwijl de manschappen sliepen, ging ik het land onderzoeken omdat wij voorheen geene gelegenheid gevonden hadden, om dit gedeelte van het land op te nemen. Wij vervolgden toen onzen weg als naar gewoonte, tot dat wij aan de zuidelijke *Grimble-eilanden* kwamen, waar ik de terp van den kommandeur Ross aantrof, hetwelk het einde van onze vierde dagreis was. Volgens zijne berekening waren wij 12 mijlen, en volgens

de mijne 8 mijlen van de plaats die wij den 10^{den} Augustus 1829 in bezit hadden genomen. Daar wij nog 8 mijlen te maken hadden, eer wij de kreek passeren konden, wilden wij liever op het ijs slapen waar wij toen waren; en ten 6 ure des morgens (23 Junij) liet ik de manschappen rusten, en begaf mij op weg, om deze kreek te onderzoeken.

Na de gewone metingen en waarnemingen nam ik hare strekking en uitgebreidheid op, en bevond dat er eene groote rivier in uitliep, en er gevolgelijk van hier geene doorvaart naar de westelijke zee te vinden was, hetwelk anders een twijfelachtig vraagstuk gebleven konde zijn. De kreek zelve had zeer weinig diepte.

Ten 9 ure weder opgebroken zijnde, kwamen wij voorbij twee aanzienlijke rivieren, vervolgens aan verscheiden eilanden, en daarna aan eenen hoek, waar wij weder eene terp vonden, met een briefje. Wij sloegen te 6 ure onze tenten aan de zuidzijde op, en van hier nam ik de baai verder in oogenschouw.

(24 Junij) Ten 3 ure dezen morgen kwamen wij aan de vijfde terp van onze vooruitgegane makkers, en daar wij uit het briefje vernamen dat: »alles wel» was, giste ik dat zij op dit oogenblik twee dagen aan den *Fury-hoek* geweest waren, en dat zij ons binnen twee dagen, op hunne terugkomst zouden aantreffen. Ik liet derhalve een briefje aan de terp, behelzende dat wij hier geweest waren, en dat wij nabij het land zouden blijven; omdat het mogelijk was dat zij eenen anderen weg kiezen en ons missen konden.

(25 Junij) Wij vervolgden onzen weg langs de kust, passeerden eenen hoek, en ontmoetten kort daarna den kommandeur Ross en zijne manschappen. De berigten welke hij van den *Fury-hoek* bragt, behelsden dat de zee ongemeen hoog geloopt was en drie van de sloepen, benevens andere goederen noordwaarts had weggeslagen, en dat eene sloep aanmerkelijk beschadigd was. Overigens was alles in denzelfden staat waarin wij het verlaten hadden, brood, en andere mondbehoefsten waren er in overvloed en in de beste orde. Wij sloegen onze tenten voor dezen dag op, en bevonden bij onderzoek dat met de victualie die zij ons medegebragt, en met die welke zij hier en daar geborgen hadden, wij ruim genoeg zouden hebben om deze plaats te bereiken.

(26 Junij) Nadat wij gister avond ten 8 ure opgebroken waren, vervolgden wij onzen weg in weerwil van eene zeer koude sneeuwbus, tot 5 ure, toen wij stil hielden, even nadat wij de zesde terp voorbij waren. Ten 2 ure in den morgen van den 27ten bereikten wij kaap *Garry*, en namen aldaar de achtergelatene levensmiddelen in bezit. Wij sloegen ons leger op, onder harden wind met sneeuw, die weldra voor den geheelen dag in storm overging. De thermometer had 32°.

(28 Junij) Heden bereikten wij het land, nabij den bodem der baai, welke de uitwatering eener groote rivier scheen te zijn, en schoon het ons niet mogelijk was eene goede opneming te doen, vond ik niet alleen het water ondiep, maar kon ook het land rondom duidelijk genoeg zien, om overtuigd

te zijn dat er in het westen geene doorvaart was. Den volgenden dag (29 Junij) kwamen wij door veel water, dikwijls tot boven de knie. Dit was iets nieuws, schoon niet zeer aangenaam, doch wij spoorden het na tot aan de uitwatering van eenige kleine rivieren aan dit gedeelte der kust.

(30 Junij) Wij hervatten onze reis als naar gewoonte, en waren thans verplicht onzen kreupele nog bij onze overige lading te torschen. Wij passeerden verscheiden lage punten en eilanden van kalksteen. De zon had eene groote uitwerking op de sneeuw, en het voorkomen van het land veranderde elk uur; maar zeewaarts scheen het ijs nog altijd even dik gepakt te zijn. De thermometer had op den middag 47° en met middernacht 32° . Wij hadden in de laatste dagen verscheiden eendvogels geschoten, die eene groote versnapering voor ons waren, vooral voor dat wij onze levensmiddelen hadden kunnen vermeederen. Met het einde van deze maand waren wij nabij het strand van de *Fury*.

(1 Julij) Het water liep nu eindelijk door de groote kloven van het ijs, en alles veranderde snel van gedaante. Drie ravijnen welke wij passeerden stortten insgelijks hunne wateren neder. Aan den voet van eene der hoogten sloegen wij onze tenten op. Hier vonden wij een vat meel, dat herwaarts aangespoeld was. Het laatste gedeelte van onze reis was uitermate vermoeijend geweest, uit hoofde van de groote blokken ijs die met geweld op en tegen elkander gedreven waren. Ten laatste kwamen wij al deze moeijelikheden te boven, en legerden ons ten 10 ure aan het strand van de *Fury*.

(2 Julij) Wij waren wederom als te huis, of liever voor een korten tijd op ons gemak, hoe ellendig ons huis dan ook ware. Deze plaats was eenmaal het verblijf van ons allen en tevens ons magazijn geweest; ook had de kommandeur Ross er tweemaal gehuisvest. Na allen doorgestanen angst was dit voor de manschappen eene aangename herinnering, en geene ongerustheid voor de toekomst stoorde hunne vreugde.

Het eerst wat ik deed, was hen allen voor dien nacht ter rust te laten gaan, om weder eenige regelmatigheid in het gebruik van dag en nacht in te voeren. Daarna onderzochten wij den voorraad van victualie. Daar deze overal verspreid was, konde men bezwaarlijk aan de half uitgehongerde manschappen, den toegang daarvan ontzeggen, waarvan het gevolg was, dat velen, in weerwil van alle raadgevingen en bevelen voor hunne onvoorzigtigheid deerlijk moesten boeten. Met uitzondering van de vroeger gemelde schade welke de hoog aanschietende zee had veroorzaakt, ontdekten wij geen ander verlies, dan dat van kaarsen, waarvan sommige kisten door de vossen geopend en gele digd waren.

Zoodra de manschappen uitgerust hadden, werd aan ieder zijne taak voorgeschreven. Het eerste was het bouwen van een huis, van 31 voeten lengte, 16 voeten breedte en 7 voeten hoogte, en met zeildoek overdekt. Met den avond was het geraamte van deze woning gereed, en wij eindigden dezen merkwaardigen dag met een heerlijk avondmaal, van den proviant, dien wij achtergelaten hadden

toen
zag
(
mo
ren
een
we
de
verl
vers
hers
(4
van
imm
huis
mers
Som
viel
en s
dat
vrou
slech
heele
volg
in d
De
verst
twee
pen
heid
aan
Het

toen wij ons de eerste maal hier van victualie voorzagen.

(3 Julij) Het was gisteren mistig, met den thermometer op het vriespunt, hoewel hij daags te voren op 50° had gestaan. Dezen morgen woei er een harde wind uit het oosten, waardoor onze werkzaamheden belemmerd werden, als ook door de ongesteldheid van sommigen die hunne maag overladen hadden. De overigen waren bezig met de verstrooide sloepen bijeen te brengen om die te herstellen.

(4 Julij) Heden hadden wij de eerste regenbui van dit seizoen, hetwelk drie weken later was dan immer te voren is aangeteekend geworden. Ons huis was voltooid en bekwam den bijnaam van *Somerset-house*, terwijl deze strook lands te voren *North Somerset* geheeten was geworden. Den 5^{den} Julij viel er sneeuw; en dit eindigde met heldere lucht en storm uit het noord-westen, die zoo koud was dat de regen die vroeger gevallen was, overal bevroor. De hoogste stand van den thermometer was slechts 30° en de laagste 27°. Daar het den geheelen nacht door sneeuwde, was de grond den volgenden morgen (6 Julij), even dik als midden in den winter bedekt.

De timmerlieden werkten aan de sloepen, die versterkt moesten worden met twee schotten en twee sterke balken. Ik was voornemens al de sloepen met gaffelzeilen op te tuigen, tot meer veiligheid; maar de kommandeur ross gaf de voorkeur aan blinden, en ik liet hem zijnen zin volgen. Het huis, hetwelk wij nu gingen bewonen, was

in twee vertrekken afgedeeld, het eene voor het volk, en het andere, met vier hutten, voor de officieren. De plaats van den kok was vooreerst eene tent. De victualiemeester maakte een regelmatig inventaris van de aanwezige mondbehoeften.

(7 Julij) In den nacht smolt de sneeuw weg; maar het ijs was in zee nog altijd even vast, en den volgenden nacht sneeuwde het op nieuw, met den thermometer 2° beneden het vriespunt. Des Zondags (8 Julij) hervatten wij onze, door onvermijdelijke omstandigheden lang afgebrokene godsdienstoefening.

Gedurende verscheidene volgende dagen (9 tot 15 Julij) viel er niets merkwaardigs voor, ten zij dat de temperatuur eenmaal tot 50° klom, maar op de meeste andere dagen was zij des nachts in het vriespunt. Den 12da Julij woei het hard, maar den volgenden dag matig. Deze geheele week leverde niets meldenswaardigs op, uitgenomen dat er druk aan de sloepen werd gearbeid.

(16 tot 21 Julij) In de drie eerste dagen der volgende week was het weer veranderlijk, en op Donderdag viel er een weinig regen. De sneeuw verdween langzamerhand, maar des nachts kwam de temperatuur nooit boven het vriespunt. Op een' dezer dagen kon ik den hoogsten heuvel bestijgen; hij was omtrent duizend voeten hoog. Van hier kon ik bemerken dat de zee overal eene enkele massa van ijs was, die zoo ver men zien kon, onbewegelijk vast lag. Eenige diepe ravijnen, die geen ander water dan dat van de gesmoltene sneeuw af-

voe
ver
V
voe
de
reg
die
was
der
van
slec
heid
brek
genc
stiltz
B
Fur
het
war
wan
ben
had
pen
gere
D
plus
W
eest
veel
zeer
kreeg
nom

voerden, maakten voor dit land eene schilderachtige vertooning.

Van het overige dezer maand behoef ik geen uitvoerig verslag te geven. Het weer bleef in dezelfde gesteldheid, stil, winderig, helder, mistig en regenachtig, bij afwisseling, met eene temperatuur die des nachts allengs tot 40° klom. Onze arbeid was eentoonig, en bestond in het in orde brengen der sloepen en victualie, het nu en dan schieten van eenige zeeduiven of andere watervogels gaf slechts zeer weinig afwisseling aan de eenparigheid van onze bezigheden. Eene aanvankelijke losbreking van het ijs op den 29sten Julij, die de volgende dagen vermeerderde, kan ik echter niet met stilzwijgen voorbijgaan.

Bij het in orde brengen der drie sloepen van de *Fury*, waarvan de eene zeer beschadigd was, deed het mij in den beginne leed dat wij genoodzaakt waren geweest onze eigene sloepen achter te laten; want deze zouden in veel minder tijds hersteld hebben kunnen worden, dan de anderen, welke ons hadden kunnen bezig houden tot dat het water open was. Maar het viel zoo uit dat alles te gelijk gereed, en wij in tijds reisvaardig waren.

De gemiddelde temperatuur van Julij was 35° plus, en de beide uitersten 50° plus en 22° plus.

Wij hadden slechts zes maal regen gehad, en de eerste maal zeer laat in het seizoen; maar er was veel sneeuw gevallen. De plantgroei was derhalve zeer ten achteren. Daar het volk nu vol rantsoen kreeg, hadden zij in gezondheid en krachten toenomen.

Een en vijftigste Hoofdstuk.

AUGUSTUS. — VERTREK MET DE SLOEPEN VAN HET FURY-STRAND. — OPONTHOUD EN MOEIJELIJKHEDEN AAN DE KUST. — OVERZIGT VAN AUGUSTUS. — WIJ ZIJN IN ONZEN VOORTGANG BELEMMERD. — KEEREN TERUG NAAR HET FURY-STRAND. — OVERZIGT VAN SEPTEMBER.

(1 Augustus 1832) Op den laatsten dag der vorige maand, was het ijs onverwacht gebroken, in zoo verre dat het eenig bevaarbaar water overliet, en daar de sloepen nu in orde waren, maakten wij ons gereed, om te vertrekken, in de hoop, dat wij uit deze straat geraken en de *Baffins-baai* zouden kunnen bereiken, eer de Groenlandvaarders deze gewesten verlaten hadden. De sloepen werden tot 1 October van victualie voorzien behalve kooigoed en andere benoedigdheden, en elke sloep was met zeven koppen en met eenen officier bemand. De kommandeur ross en ik, gaven elkander kopijen van onze kaarten en aantekeningen, in geval wij van elkander verwijderd mogten worden; en in het huis werd eene flesch begraven, waarin een beknopt verslag van ons wedervaren besloten was.

Wij verlieten het strand ten 4 ure in den namiddag, maar vonden de openingen in het ijs zeer krom en belemmerd door drijfijis, zoodat wij slechts

me
Wi
tw
vee
zell
had
del
was
teru
dig
H
kwa
ken
ne
dig
maa
jaren
geva
(2
ijs i
hebb
ter,
len,
sloep
merl
had
maak
de b
trof,
deze
eene
Di

met veel moeite onze riemen konden gebruiken. Wij kwamen dus niet veel vooruit, en nadat wij twee rivieren gepasseerd waren, tegen over welke veel baai-ijis lag, werd onze voortgang onder denzelfden afgrond gestuit, waar de *Fury* schipbreuk had geleden. Daar het laag water was en de noordelijke beweging van het ijs tegen 11 ure ophield, was er geen twijfel of het zoude spoedig naar ons terug drijven, weshalve wij de sloepen zoo spoedig mogelijk ontladden en op het strand haalden.

Het was geene minuut te vroeg, want het ijs kwam terstond op ons af, en twee ijsplaten braken zeer dicht bij ons, zoodat zij nabij de kust eene reeks van brokken vormden. Zeer merkwaardig was het dat wij niet alleen op de zelfde plaats maar ook op den zelfden dag, waar de *Fury* acht jaren vroeger verongelukt was, aan zulk een groot gevaar ter naauwernood ontsnapten.

(2 Aug.) Wij hadden gehoopt, dat de vloed het ijs in den nacht los en drijvend zoude gemaakt hebben; maar het werd in tegendeel zoo veel digter, dat wij verplicht waren nog hooger op te halen, en in een grooten ijsklomp een dok voor de sloepen te hakken. Dit oponthoud belette de timmerlieden om eenig werk hetwelk zij onvoltooid hadden gelaten, af te maken. Een weinig regen maakte in den loop van den dag eenige steenen van de bergen los, waarvan een de mast van de sloep trof, en uit de brokken om laag bemerkten wij dat deze steilte, die honderd zeventig voet hoog was, eene gevaarlijke plaats was.

Dit schijnt eene zeer koele aanmerking te zijn,

stuk.

N HET FURY-
EDEN AAN DE
WIJ ZIJN IN
TERUG NAAR
TENBER.

dag der vo-
ebroken, in
water overliet,
n, maakten
in de hoop,
Baffins-baai
landvaarders
sloepen wer-
zien behalve
en elke sloep
officier be-
gaven elkan-
teekeningen,
mogten wor-
h begraven,
wedervaren

in den na-
het ijs zeer
at wij slechts

betreffende eene rots van zulk eene hoogte, en terwijl de ondervinding bewezen had, dat de dooi deze vreeselijke klippen, die te voren door het ijs gespleten zijn geworden, naar beneden doet storten. Het was inderdaad eene zeer gevaarlijke stelling. Wij zouden allen in eene halve minuut, onverhoeds verpletterd hebben kunnen zijn, of aan eenen van ons zouden de hersenen ingeslagen kunnen zijn, eer hij den tijd had, om den slag te ontwijken. Maar ik geloof, dat wij alle gevaren reeds waren doorgegaan, en thans tamelijk onverschillig waren geworden; schoon wij bij een weinig nadenken beseften, dat wij het hagchelijke van onzen toestand geenszins door zorgeloosheid behoeften te vermeerderen.

(3 Aug.) Deze dag was door motregen zeer onaangenaam, terwijl des nachts de thermometer op het vriespunt stond. Niet voor den avond van den volgenden dag (4 Aug.) klaarde het op, doch wij waren bij voortdoring door nedervallende rotsklompen bedreigd. (5 Aug.) De wind bleef uit het noord-oost waaijen, maar het ijs zat weder vast, vooral ten noorden, en de thermometer was nog 1° lager.

(6 Aug.) Eindelijk was het mooi weer, en ik ging over land noordwaarts, waar ik bemerkte dat wij 2 of 3 mijlen verder eene veiliger baai zouden kunnen bereiken, van waar een stroom in zee liep; want wij waren op onze tegenwoordige plaats elk oogenblik in gevaar, dat een of meer van ons gedood zouden worden, door het gedurig los raken van de klippen, ten gevolge van den

aan
in d
ter
ging
klipp
de
noor
was
sloep
waar
de va
op o
(7
30°,
de 40
wein
wij i
vrees
de di
stof o
werd
land,
Wij v
(9
waart
ver d
wij k
waren
ijs, in
der d
ze ten
III.

aanhoudenden dooi. Wij kwamen met veel moeite in den achtermiddag aan de baai, en daar het water kort daarna op sommige andere plaatsen opening, passeerden wij nog eenige overhangende klippen en kwamen nog eenige mijlen verder langs de kust. Nu bevonden wij, dat het water ten noorden eene enkele vastgepakte massa van ijs was, zoodat wij nogmaals genoodzaakt waren, de sloepen op het strand te halen, op eene plaats, waar wij niet veel minder gevaar liepen om door de vallende steenklompen verpletterd te worden dan op onze eerste ligplaats.

(7 Aug.) De thermometer stond des nachts op 30°, en klom in den loop van den dag niet boven de 40°. Intusschen geraakte het buitenste ijs een weinig in beweging. Vossen en meeuwen zagen wij in menigte, maar wij durfden niet schieten uit vrees voor de geborsten rotsen, en al hadden wij de dieren geraakt, zoo ontbrak het ons aan brandstof om ze gereed te maken. Den 8ten Augustus werden wij door het ijs bedreigd, zelfs op het land, want het kwam met geweld aandringen. Wij waren er geheel door opgesloten.

(9 Aug.) Het ijs in het kanaal stroomde noordwaarts af, en opende zich aan de kust juist zoover dat wij ons ten 2 ure konden inschepen. Maar wij konden niet langer dan 2 uren voortgaan, en waren toen genoodzaakt de sloepen over hobbelig ijs, in de eerste de beste baai te slepen, terwijl onder de rots nauwelijks ruimte genoeg was om onze tenten op te slaan. De thermometer was den

geheelen dag nooit boven 34° , en daalde des nachts tot 31° . Het was nog geheel winter.

(10 Aug.) Daar het heden fraai weer was, konden wij de sloepen verligten en hen langs de kust naar een beter strand, een halve mijl verder slepen. Hier namen wij eene stelling aan den voet van eenen waterval en haalden de achtergelaten goederen. Wij poogden den volgenden dag (11 Aug.) nogmaals te vertrekken, maar weldra werden wij door het ijs weder gestuit, en blijde dat wij naar deze plaats konden terugkeeren waar wij eene goede stelling voor onze tenten en eene uitmuntende baai voor onze sloepen hadden. Den 12^{den} Augustus werden wij door sneeuw en wind gevangen gehouden, zoo wel als door de digte opeen sluiting van het ijs.

(13 Aug.) Daar zich heden geene verandering op deed werd de Heer ТНОМ met eene sloep naar het *Fury-strand* gezonden, om voor drie weken victualie te halen. In die rigting was open water, maar ten noorden van ons was dit nergens te zien. Des anderen daags (14 Aug.) woei het hard uit het noorden, maar ofschoon deze wind in onze nabijheid eene waterplas vormde, werd de doorvaart niet geopend. De windvlagen waren zoo hevig dat onze tenten gevaar liepen, en dat de waterval als eenen nevel weg stoof. De temperatuur was des nachts 31° of 32° , en bij dag 40° .

(15 Aug.) Wij ontvingen een briefje van den Heer ТНОМ, die ons meldde, dat hij in 3 uren aan het strand van de *Fury* aangekomen was, en op zij-

ne terugreis, de sloep, omtrent twee mijlen van ons af, op het land had gehaald, om bij het volgende getijde bij ons te komen. Ik zond hem dus twee man tot hulp, maar zij konden de sloep niet vooruit brengen en kwamen derhalve met een gedeelte van de levensmiddelen terug. Bij nader onderzoek op den volgenden dag (16 Aug.) bevond ik, dat de sloep niet geladen langs den wal kon vervoerd worden, en liet de proviant derhalve op dezen en den volgenden dag (17 Aug.) naar onze tegenwoordige stelling brengen, waarna de sloep opgehaald werd, om te blijven liggen, tot dat wij eens weder allen bij elkander zouden zijn.

Den 18^{den} Augustus was het nog kouder, namelijk des avonds 30°, terwijl eenige versch gevallen sneeuw tot den middag bleef liggen.

(19 en 20 Aug.) Wij hadden deze dagen een kouden wind met veel sneeuw en dikke lucht; maar den 21sten Augustus klaarde het op, terwijl de thermometer tot 29° daalde. De haven van de sloepen werd heden en den volgenden dag (22 Aug.) met nieuw ijs bedekt. Dit ijs was den 23sten Augustus twee duim dik, maar des avonds werd het stil, en in dien nacht vroom het niet. Men hoorde eenen walvisch, maar zonder hem te zien. Den volgenden dag (24 Aug.) was alles in denzelfden staat, en het ijs bleef overal dicht.

(25 Aug.) Er kwam een koude noordelijke wind op, en het getij rees acht voeten, maar zonder eenig uitwerksel op het ijs te hebben. Des avonds viel er weder sneeuw, en de thermometer teekende 29°. Den volgenden dag (26 Aug.) daalde hij

tot 35°, met veel sterker wind. Het was een raadsel voor ons of deze koude nog tot den afgeloopen winter behoorde, of het begin van eenen nieuwen zijn zoude. Het ijs dreef naar het zuiden, en kruidde zoo sterk op onzen wal aan, dat verscheiden groote schollen, hooger dan immer te voren op de sloepen aandrongen.

(27 Aug.) De vloed rees negen voeten; en daar het nog uit het noorden bleef waaijen, dreef het het ijs met snelheid naar het zuiden. Vervolgens liep de wind aan het noord-westen, en verwijderde zoo snel het ijs van den wal, dat na 2 uren tijds, zoo ver wij zien konden, alles vrij was. Met middernacht woei het een storm, met hevige vlagen tusschen de steilten, zoo dat onze sloepen nauwelijks op hunne plaats konden blijven liggen. Tot overmaat was de waterval zoo stijf bevroren dat wij geen drinkwater konden bekomen zonder het ijs te dooijen. De thermometer stond des avonds op 26°.

(28 Aug.) Met den middag bedaarde de wind; wij scheepten ons in, en zeilden langs den wal, terwijl wij door hevige vlakten van de steilten de grootste voorzigtigheid moesten gebruiken. Wij passeerden de *Batty-baai* en bereikten met middernacht de baai van *Elwin*. Wij stuurden toen naar een vlak strand 1 mijl noordwaarts, en daar het nu weder een volslagen storm woei, sloegen wij onder vreesselijke jagtsneeuw onze tenten op. In den nacht werd het geheele land dik met sneeuw bedekt.

(29 Aug.) Tegen den morgen werd het stiller, en ten 4 ure staken wij weder in zee; wij stuur-

den naar den rand van het pak-ijs, in de rigting van kaap *York*; liepen vervolgens langs het ijs, in de hoop van eenige doorvaart te zullen vinden, maar deze koers bragt ons van onze bestemming af, tot dat wij aan het *Luipaards-eiland* kwamen, en door het ijs omringd waren. Daar de wind weder aanwakkerde, konden wij den hoek niet zonder groote moeite omloeven, om aan het land eene mijl ten noorden van kaap *Seppings* te komen, maar zonder het strand te kunnen bereiken, hetwelk overal met zwaar ijs bezet was. Er viel sneeuw, en de thermometer varieerde in het etmaal van 30° tot 36°.

Wij waren genoodzaakt, in onze sloepen te vernachten, en daar onze plaats niet te houden was, gingen wij ten 6 ure des morgens (30 Aug.) met eenen zuidelijken wind weder aan boord van de sloepen. Weldra kwamen wij bij het gepakte ijs, en liepen er langs heen naar straat *Barrow*, doch vruchteloos, omdat hier nergens een uitgang was. Wij hielden dus op den wal aan, en vonden eene goede stelling om onze tenten op te slaan, en de sloepen op het drooge te halen. In de nabijheid was een berg, die ons een ruim uitzigt over het ijs beloofde.

(31 Aug.) Het sneeuwde den geheelen morgen, en wij sleepten de sloepen naar het land-ijs, om ze des te gemakkelijker in zee te brengen. Wij vonden hier vele overblijfselen van hutten der Eskimoos, en eenige vossenvallen. Daar wij ook verscheiden zeekalven ontwaarden, konden wij de reden van het vertoeven der inlanders op deze

plaats gemakkelijk gissen. De heuvel zelf, was een schier-eiland, door eene lange bank of liever landtong van 2 mijlen breedte, aan het vaste land verbonden, en aan elke zijde was eene baai. Daar in geene dezer beide laatsten het ijs losgebroken was, vonden wij hier een treffend bewijs van de ongemeene strengheid van het seizoen. De geheele zee ten noorden, was opgepropt met vast ijs, schoon het nu en dan door het getij, nabij het land, aan het drijven geraakte.

Augustus was eene maand van veel bekommerenis geweest, en eene afwisseling van hoop en teleurstelling had aller geduld op eene zware proef gesteld. Toen wij het strand van de *Fury* verlieten, waren de omstandigheden zoo gunstig, dat elke voortgang tot eene baai, punt of kaap, langs de kust ons het vooruitzicht gaf, van weldra den noordelijken rand van het ijs te zullen bereiken, en alsdan de grootste zwaarigheid op den weg te boven te komen, wanneer wij dwars door de *Prins-Regents-kreek* gekomen zouden zijn. Tegen dat wij den 73sten graad van breedte bereikt hadden, werden wij echter door den toestand van het ijs ongelukkiger wijze zoo lang opgehouden, dat het zeer twijfelachtig werd, of wij in dit seizoen ons oogmerk zouden kunnen bereiken.

Hier onderging ons geduld eene der zwaarste beproevingen; een uitkijk-huisje in de klippen, door ons volk gebouwd, was het eenige, dat ons eenige tijdskorting verschafte, in het gadeslaan der veranderingen van het ijs, welke ten slotte niet plaats grepen. Dit oponthoud deed degenen, die

tegen het vervoeren van levensmiddelen gestemd hadden, hunne dwaling duidelijk genoeg inzien; daar wij thans hierdoor in staat waren, het volk door eene ruimere uitdeeling bij krachten te houden. Dit randsoen bestond uit een half pond vleesch met een pond brood en eene pint kokosmelk, in ontbijt en middagmaal gedeeld, welke maaltijden zoo regelmatig werden gehouden, als onze reis veroorloofde. Alle wild werd aangemerkt als eene extra versnapering, maar wij vingen of schoten zeer weinig, te weten slechts drie vossen en even zoo vele hazen, met een paar eendvogels. Tegen het einde van de maand, waren alle watervogels verdwenen.

De sloepen zeilden bijna even goed; doch, van mahoni hout gemaakt zijnde, waren zij zoo zwaar, dat wij ze slechts met groote inspanning op den wal konden halen, en alle handen noodig waren, om er eene van te slepen, waartoe dan zelfs nog dikwijls een takel moest gebruikt worden. Ook was dit werk niet vrij van groot gevaar en ongerijf, daar het ijs nu en dan zoo hevig op den wal kwam aanzetten, dat de sloepen ligtelijk verbrijzeld konden worden, eer wij ze in veiligheid hadden gebragt.

De kusten, welke wij op deze wijze passeerden, bestonden uit kalkgesteente, dikwijls met steilten van vijf honderd voeten, over eene ruimte van 5 of 6 mijten. Elke vallei droeg kenteekenen van de bedding der nederstortende stroomen, doch men zag er geen water dan tijdens het smelten der

sneeuw. Schier nergens bemerkte men eenige sporen van plantengroei.

Van de temperatuur kan ik ten slotte aanmerken, dat de uitersten plus 40° en plus 20° waren, en de gemiddelde stand plus 31°, hetwelk met betrekking tot die van vroegere Augustus-maanden in deze gewesten, de volgende vergelijking opleverde.

	Hoogste, Laagste, Gemiddelde temperatuur.		
1830.	58°	+ 33°	+ 40°,87'.
1831.	54°	+ 24°	+ 36°,51'.
1832.	40°	+ 20°	+ 31°,23'.

Twee en vijftigste Hoofdstuk.

POGINGEN OM MET DE SLOEPEN TE VORDEREN. — BELEM-
MERINGEN DOOR HET IJS. — ONTWERP OM NAAR HET
STRAND VAN DE FURY (FURY-PUNT) TERUG TE KER-
REN. — NIEUWE POGINGEN. — GAAN BIJ BATTY-BAAI
AAN WAL. — ONTSCHEPEN DE VICTUALIE. — OVERZIGT
VAN AUGUSTUS. — ACHTERLATING VAN DE MINERALE
VERZAMELING.

(1 September 1832) Wij werden door eenen storm
gevangen gehouden, en hadden geene andere af-
wisseling dan het gezigt van vier zwarte, en ver-

scheiden witte walvisschen. Er was op Zondag (2 Sept.) geene de minste verandering. Des Maandags (3 Sept.) beklom ik den berg, die wezenlijk de noord-oostelijke punt van *Amerika* is, waar ik aan de eene zijde het uitzigt had op kaap *Warrender* en het gedenkteeken van *HOPE*, en aan de andere zijde op kaap *York*; voorbij welke drie voorbergten uitstaken, die gezamenlijk de geheele *Barrow-straat* omvatten. Dit alles was een onafzienbaar veld van ijs, zonder een enkelen waterplas. Alles was in den zelfden staat als op den 31sten Augustus in 1818. Het was een slecht vooruitzigt, daar het ons scheen te voorspellen dat wij genoodzaakt zouden zijn naar *Fury-punt* terug te keeren.

(4 tot 8 Sept.) den 4^{den} was er geene wezenlijke verandering, behalve dat het allengs kouder werd, zoodat de thermometer op den 6^{den} tot 15° daalde. Nu en dan hadden wij sneeuw, met koude winden. Het zelfde weer duurde voort tot het einde van de week, toen de hoogste temperatuur 16° en de laagste 12° bevonden werd. In het vaste ijs was geene verandering te zien.

(9 tot 15 Sept.) De drie eersten dezer dagen verlieden zonder verandering en zonder eenig merkwaardig voorval. Des Donderdags zagen wij van eenen berg de *Lancaster-baai*, *Barrow-straat* en *Prins-Regents-kreek* geheel met vast ijs bedekt, uitgezonderd eene smalle strook langs de landtong nabij de *Leopolds-eilanden*. Het overige dezer week was even zoo eentonig als vervelend.

(16 Sept.) De thermometer daalde meer en meer;

eenige spo-
tte aanmer-
20° waren,
elk met be-
maanden in
g opleverde.
temperatuur.
7'.
1'.
3'.

stuk.

EN. — BELEM-
OM NAAR HET
AUG TE KEE-
J BATTY-BAAI
— OVERZIGT
DE MINERALE

eenen storm
e andere af-
rte, en ver-

bij dag nimmer het vriespunt bereikende, en des nachts tot 21° dalende. Het was in de tenten zoo koud dat wij genoodzaakt waren sneeuw hutten er omheen te bouwen, en de jagsneeuw maakte het weer bijna onverdragelijk. Een gedeelte van ijs geraakte den 17^{den} met eenen noordwestelijken wind van het land los, doch het ging den volgenden dag (18 Sept.) weder vast zitten. Wij schoten twee vossen en eenige ptarmigans, hetwelk ons wild genoeg voor de geheele equipage verschafte. In het begin van ons verblijf in dit land hadden wij gedacht dat vossen een zeer slecht vleesch opleverden, maar thans gaven wij daaraan de voorkeur boven alle andere spijzen.

(19 Sept.) Het was nog kouder; de thermometer daalde tot 18°, en kwam niet hooger dan 25°. Daar echter op den 20sten September het ijs begon los te geraken, bragten wij onze goederen aan boord, en lieten een berigt van onze handelingen in een' blikken trommel, onder eene terp achter. Met den middag vertrokken zijnde, bereikten wij den rand van het pak-ijs, bij de vereeniging van straat *Barrow* en de *Prins-Regents-kreek*, nadat wij met groote moeite door een groot gedeelte van het nieuwe ijs gedrongen waren. Wij bevonden dat het eene enkele digte massa was, hetwelk ons alle hoop benam om in het reeds zoo ver gevorderde jaargetijde te kunnen opbreken. Het land was ingelijks door zwaar ijs ingesloten, zoodat wij terug moesten keeren van waar wij gekomen waren. Dit geschiedde niet zonder groote moeite, en wij landden geene minuut te vroeg, daar het ijs met groot

gew
ligt
te v
hier
pogi
over
(2
dage
ter f
allen
gege
naar
dag
ijs i
op o
dus
hier
voor
dekk
M
koel
kom
wate
kust
konc
ter l
zette
plaat
kust
sloep
het l
acht

geweld op het land kwam aandringen. Daar wellicht iemand nog eenige hoop koesterde om deze groote verhindering te boven te komen, was ik bereid, hier de gelegenheid af te wachten om eene nieuwe poging in het werk te stellen, schoon dit geheel overbodig scheen te zijn.

(21 tot 24 Sept.) Wij bleven hier derhalve drie dagen, met gematigd weer, waarbij de thermometer 9° bereikte. Op den 24sten September waren wij allen eenparig overtuigd dat alle hoop nu moest opgegeven worden, en dat ons niets overbleef dan naar de *Fury-punt* terug te keeren. Den volgenden dag (25 Sept.) was de wind gunstiger en het kustijs in beweging. Ook zag men een weinig water op de hoogte van kaap *Sepping*. Wij maakten ons dus gereed om onder zeil te gaan, en ik begroef hier een nieuw verslag van onze handelingen en voornemens, benevens eene schets van onze ontdekkingen.

Met den middag zeilden wij, met eene frissche koelte, naar ons »te huis,» en bij de gemelde kaap komende vonden wij een smal, maar zuiver vaarwater tusschen het ijs van de zee en dat van de kust, waardoor de sloepen slechts achter elkander konden passeren. Wij zeilden vervolgens door water hetwelk de sloepen twee duim dik met ijs bezette, en kwamen tegen 6 ure op onze vorige ligplaats bij de *Elwin-baai*. Wij konden echter de kust niet naderen, en waren genoodzaakt om in de sloepen te vernachten, in eene kreek, niet ver van het land, en met zeer onaangenaam, ruw en sneeuwachtig weer.

Toen wij den volgenden morgen (26 Sept.) poogden over de *Elwin-baai* te komen', waren wij door de ijsplaten bezet en gestuit, zoodat wij eindelijk op den middag verplicht waren in eene kleine ijsbaai te loopen, waar wij op het ijs onze tenten opsloegen. Tegen 6 ure den volgenden morgen (27 Sept.) was de thermometer tot 0° gedaald, doch rees in den dag weder tot 20°, en wij bleven geblokkeerd. Onze middagtafel had eene aanwinst van eenen vos en twee meeuwen. Des anderen daags (28 Sept.) werd het ijs lossen, en wij staken in zee, weinig door het zware kust-ijs vorderende. Ten 10 ure stak er een harde wind op, die zoo hevig toenam, dat wij met middag geen zeil meer konden voeren, en op het land-ijs moesten halen.

Ongelukkig waren wij hier juist onder een der vreeselijkste steilten welke wij nog hadden gezien, 2 mijlen van de noordelijke kaap van *Batty-baai*, waar wij slechts zes voeten strand hadden onder klippen, die vijf honderd voeten boven ons uitstaken. Het was derhalve noodzakelijk zoo spoedig mogelijk deze plaats te verlaten, doch daar het kust-ijs door een oostelijken wind op ons aangedreven werd, moesten wij den volgenden dag (29 Sept.) hier nog blijven liggen. Onze eenige troost was intusschen het schieten van drie vossen met eenige ganzen en meeuwen. Wij waren thans op half rantsoen victualie gesteld, nadat wij reeds een geruimen tijd tot twee derden bepaald waren geweest.

(30 Sept.) Eene beweging in het ijs liet ons toe

de n
wij
door
den,
een
zijde
hier
op h
Ho
ook
vrees
ellen
verbu
ginge
heden
loope
ons
ons g
te m
geest
vooru
dikw
treffe
stond
toch
de m
woor
zigten
wijsr
wekk
van o
Ell

de noordelijke kaap van deze baai te bereiken, maar wij vonden weldra dat de zuidelijke punt geheel door het zware ijs geblokkeerd was; en wij konden, na veel tobben, niet verder komen dan bij een ijsveld, dat eene mijl van de kust aan de zuidzijde van dezen inham uitstak. Daar het strand hier goed bevonden werd, haalden wij de sloepen op het land, en ontscheepten ook de vivres.

Hoe veel ongerustheid wij in de vorige maanden ook gevoeld hadden, omdat wij tusschen hoop en vrees geslingerd waren en vurig verlangden, dit ellendige gewest te verlaten, waar wij zoo lang verbannen waren geweest, en ook omdat de pogingen tot onze bevrijding met zoo vele moeilijkheden vergezeld gingen, had echter deze laatst verloopene maand nog veel meer angstvalligheid bij ons verwekt, omdat aanhoudende teleurstellingen ons geduld in de hoogste maat getergd hadden. Niet te min vonden wij eenige bezigheid voor onzen geest, althans om onze gedachten van de treurige vooruitzigten af te wenden, die zich maar al te dikwijls vertoonden, te weten in de geschillen betreffende hetgeen ons verder te doen en te wachten stond, die wel is waar dikwijls herhaald, maar toch altijd levendig en zelfs opbeurend waren; want de moedigsten onder ons spraken, zoo als het gewoonlijk gaat, met overdrijving van onze vooruitzigten tot eene gelukkige terugreis, en hunne bewijsredenen, met warmte verdedigd, waren opwekkend voor de meer flauwhartigen die de zaak van de somberste zijde wilden beschouwen.

Elke van onze drie tenten bevatte dus eene soort

van afzonderlijke raadsvergadering of kleine club. In twee daarvan was het gevoelen van den officier ook dat van de manschappen, welke hij onder zijne bevelen had, terwijl de botsing der meeningen tusschen deze twee en de derde partij lag. De kommandeur ROSS was altijd de ijverigste verdediger van de gunstige zijde der zaken geweest, en stond nog aan het hoofd der hoopvolle partij, ten minste tot nu toe, welke ongerustheid het mislukken onzer laatste pogingen dan ook bij hem zelve verwekt mogt hebben. De tegenovergestelde meening heerschte onder de partij van den Heer ТРОМ, wiens goede hoedanigheden in alle andere opzichten niet vergezeld gingen van dat vertrouwen op de toekomst, hetwelk meer bijzonder eigen is aan eenen leeftijd, welken mijn achtingswaardig vriend reeds te boven was. Mijne eigene tent was dus alleen in twee partijen verdeeld, en dit gaf des te meer gelegenheid tot redekavelen. Ik behoef, na de maatregelen en pogingen, welke ik beschreven heb, niet te zeggen, wat mijne eigene gedachten waren.

Het was echter mijn wensch, en ik geloof dat dit de beste staatkunde was, mijne meening verborgen te houden, en geene partij te kiezen; op deze wijze alleen kon ik ontdekken wat ieders bijzondere denkwijze was, om daaruit nut te trekken.

Onze gedachten en vooruitzigten ondergingen echter eenige verandering, terwijl wij deze laatste zoo onzekere en moeilijke reis deden. Gedurende de laatste dagen der maand, scheen de kommandeur ROSS onze redding meer dan in twijfel te trekken;

en op den 20sten September, ik moet het beken-
nen, begon ik zelf aan de mogelijkheid te wanho-
pen, om in dit saizoen den geweldigen sluitboom
van het ijs door te komen, in welk geval ons gee-
ne andere toevlugt overbleef, dan nog eenen win-
ter, nog een jaar moet ik zeggen, aan de *Fury-*
punt door te brengen; indien een van ons zoo ge-
lukkig mogt zijn om nog één jaar, zoo als de drie
verloopene jaren, te kunnen overleven.

Tot deze stemming was ik op den 20sten Septem-
ber gebragt, door onze vruchteloze pogingen om
door de straat te komen; doch ik moest deze ge-
dachte onderdrukken en verbergen, terwijl mijne
besluiten en handelingen geene de minste verande-
ring moesten ondergaan, met betrekking tot de
manschappen die onder mijn bevel stonden. Zoo
lang er de allergeeringste kans bestond om te sla-
gen, was het mijn pligt te volharden, althans zoo
lang de toestand van onze levensmiddelen zulks ge-
doogde; want indien wij genoodzaakt waren, on-
ze sloepen op het verste punt te laten, waar wij
hen konden brengen, zouden wij verplicht zijn,
80 mijlen terug te reizen over eenen zoo ruwen
en moeilijken weg, dat deze togt een zeer lan-
gen tijd, en gevolgelyk eene groote hoeveelheid
victualie zoude vereischt hebben, welke laatste wij
niet in grooter menigte konden medenemen, uit
hoofde van de moeilijkheid, om met zulke ge-
brekkige middelen als wij hadden, den last te ver-
voeren.

Nadat wij, gelijk ik reeds gemeld heb, de kist
met mineralen, nabij eene in het oog vallende terp

hadden achtergelaten , omdat zij te zwaar was , om verder mede genomen te worden , bevond ik de breedte hier $73^{\circ} 51'$, welke naar twee zonsbreedten bepaald was. De berg , waarvan ik , als op dit punt gelegen , vroeger melding maakte , ligt derhalve tusschen de breedten van $73^{\circ} 53'$ en 74° , en daar zijne lengte 90° is , ligt hij op het punt , op hetwelk ik in 1818 den berg van *Croker* bepaald had. Ik kon dus niet twijfelen , of het land , waarop ik nu stond , was hetzelfde , dat ik op mijn eersten togt gezien had , en hetwelk ik duidelijk had kunnen onderscheiden , toen ik mij nabij den berg bevond , waaraan ik toen den naam van *Hope's-monument* gaf.

Het is naderhand gerekend geworden tot hetgeen men de *Leopold's-eilanden* heeft genoemd , en heeft dus eenen nieuwen naam bekomen , dien ik niet kan erkennen. Ik moet daaraan den naam terug geven , dien ik het oorspronkelijk gegeven heb , en op grond van het regt , hetwelk aan alle landontdekkers toegekend wordt , mij natuurlijk het regt van ontdekking toeëigenen van een land , hetwelk ik toen het eerst in bezit heb genomen. Vermits dit oord ook een gedeelte van het vaste land , en niet het eiland is , waarvoor men het in de latere reis heeft willen laten doorgaan , is het bovendien mijn pligt , hier te kennen te geven , dat de ontdekking van den noord-oosthoek der vaste kust van *Amerika* aan mij behoort en aan de eerste reis , welke ik in deze noordelijke zeeën gedaan heb. En terwijl ik dus aan dit punt zijnen waren naam terug geef , mag ik insgelijks mijn regt

doe
staa
ten
bez
bur
V
ker
bes
elke
is s
hun
men
arbe
zijn
Het
boos
beel
den
kers
men
ieder
zij ,
min
van
reld
De
vond
wijz
de d
lijk
weze
het v

doen gelden, om al wat daarmede in verband staat te herstellen, zoo als ik het in mijne kaarten heb opgegeven, en gevolgelijk de namen te bezigen, welke ik toen aan de onderscheidene naburige voorwerpen heb gegeven.

Wanneer ik dus spreek, zal niemand mij voorzeeker van eigenliefde, noch van eene ijdele eerzucht beschuldigen. Ik verdedig ten minste de zaak van elken zeevaarder, van elken landontdekker. Het is slechts eene geringe belooning, die hun voor al hunne moeite en gevaren te beurt valt. Wanneer men hen dus van de eenige vergelding van hunnen arbeid berooft, zal dit niet slechts onregtvaardig zijn, maar ook hunnen ijver doen verflaauwen. Het onregt door de onkunde, onachtzaamheid en boosaardigheid aan COLUMBUS gepleegd, is een voorbeeld dat geschuwd, niet gevolgd behoort te worden; en ofschoon de grootste der nieuwere ontdekkers niet met hem vergeleken mag worden, moet men niet uit het oog verliezen, dat de roem van ieder man, om het even of die roem groot of klein zij, even zeer zijn regt en voor hem zelven geene mindere waarde heeft dan de wijdverspreide faam van den genen die een hooger stand in de wereld bekleedt.

De omstandigheden, in welke wij ons thans bevonden, strekten ook om een ander punt te bewijzen, dat betrekkelijk mijne reis van 1818, en de daaruit voortgevloede geschilpunten, van wezenlijk belang was. De zaak was maar al te zeer bewezen, om ons eenige hoop te laten behouden, en het ware op dit oogenblik beter voor ons geweest,

indien hetgeen ik verklaard had , waarheid te zijn , ongegrond ware geweest ; indien de straat van *Barrow* niet had kunnen digtvriezen , of nimmer digtgevroren ware geweest , zoo als men onlangs stellig beweerd heeft.

Deze straat was nu digt , of had ten minste tot nu toe , gedurende den vorigen winter en den tegenwoordigen zomer , zelfs tot op dit oogenblik digt gelegen , en was eene vaste ijs-massa , van de *Admiraliteits-kreek* tot aan die van *Croker* , hetwelk ook juist zoo was als ik het in 1818 bevonden had . Ik heb ook op grond van den staat der zaken , in al de jaren van onze gevangenschap in deze gewesten , geene redenen om te betwijfelen , dat deze omstandigheid gedurende dit geheele tijdvak onveranderlijk de zelfde is geweest . Bewijzen hiervan vindt men zelfs in de pogingen der walvischvaarders om door straat *Lancaster* te dringen , en in de teleurstellingen welke zij ondervonden hebben .

Indien de stelling welke ik hier wederlegd heb , gevolgelijk onwaar is , bewijzen ook de bijkomende omstandigheden dat de toestand dezer zee-enge in 1818 zoodanig moet geweest zijn als ik dien heb opgegeven . Het seizoen was kalm geweest , het welk voor de zeevaarders in deze gewesten de ongunstigste weersgesteldheid is , omdat het ijs alleen door de kracht van den wind geopend en losgemaakt kan worden , en de zeevaarders al hunne vorderingen aan de noordelijke zomerstormen te danken hebben . In dien zomer was er , terwijl wij ons aan deze kust ophielden , slechts een enkele storm , die twee dagen duurde ; en deze was uit

het
ijs
ven
op
pak
terv
den
von
de,
te,
te d
G
scha
den
later
van
teru
derv
daac
had
inge
te re
voor
stof
drin
aan
te z
dan
met
ring
O
meer

het zuiden, niet uit het noorden, zoodat hij het ijs deed aandringen, in plaats van het te verdrijven. Van daar, dat toen wij den 31sten Augustus op de hoogte van straat *Lancaster* kwamen, het pak-ijs nog altijd ten noorden van die engte lag, terwijl het zuidelijke ijs, buiten allen twijfel in den zelfden toestand was, in welken wij het nu vonden, eene enkele, onafgebroke massa vormde, die van den eenen oever tot den anderen reikte, en nergens door eenig schip noch eenige sloep te doordringen was.

Gedurende de laatste dagen van onze gevangenschap in dit oord, toen wij behalve ons vermoeden dat het onmogelijk zoude zijn dit land te verlaten, ook nog twijfelen moesten of de gesteldheid van het ijs ons vergunnen zoude naar de *Fury-punt* terug te keeren, of zelfs een gedeelte van den koers derwaarts af te leggen, werd onze toestand in der daad zeer bedenkelijk en meer dan haghelijk. Wij hadden ons vertrek op den 25sten September bepaald, ingeval de sleden gereed waren, en van dien dag te rekenen, hadden wij, tegen half rantsoen, slechts voor tien dagen leeftogt, terwijl wij geene brandstof genoeg hadden om sneeuw voor het vereischte drinkwater te smelten. Dus bleek onze aankomst aan de *Batty-baai* eene zeer gunstige omstandigheid te zijn, daar wij van dit punt regtstreeks niet meer dan 32 mijlen af te leggen hadden, welke afstand met alle berekenbare moeijelijkheden en belemmeringen niet wel meer dan 40 mijlen kon bedragen.

Omstreeks dezen tijd hadden wij van de koude meer te lijden dan immer te voren. Het was ons

niet mogelijk geweest de benoodigde hoeveelheid van kleederen en zeildoek mede te nemen, en wij waren thans, nu wij het minst tegen de ruwheid van het weer bestand waren, het meest daaraan blootgesteld. Ook ontbraken ons de werkzaamheden welke ons in staat stelden om de koude te wederstaan, en, wat misschien nog nadeeliger werkte, de verflauwing onzer hoop verslaptte die veerkracht welke zonder twijfel veel tot de dierlijke warmte bijdraagt. De invloed van de opwekkende, of omgekeerd van de neerdrukkende hartstogten op de warmte voortbrengende kracht is aan een ieder, door eigen ondervinding, en niet aan de geneeskundigen alleen bekend, schoon de eersten hunne kennis niet in de zelfde woorden uitdrukken, en welligt de zaak zelve niet hebben opgemerkt alvorens men hen daarop aandachtig heeft gemaakt. Terwijl het dus voor elken officier, die over manschappen in deze bevroren luchtstreek het bevel voert, eene hoofdzaak moet zijn, de vrolijkheid en blijde verwachtingen zijner onderhoorigen op te wekken, mag ik dezen stelregel nog bij die voegen, welke ik vroeger nopens dit onderwerp heb voorgedragen. Wat er overigens van zij, wij waren thans werkelijk zeer koud en zeer ellendig; en uit hetgeen ik vroeger van mijn eigen lichaamsgestel heb aangemerkt, moet ik gelooven, dat ieder mijner togtgenooten nog veel ellendiger door de koude was dan ik zelf. Ons vooruitzigt, in geval wij moesten terug keeren, was nog erger, ten zij het ons, met overspannen arbeid, en met de hoop van een »te huis» te zullen vinden (hoe armza-

lig
ten
de
gev
ren
was
sch
litei
ver
leve
dan
mal
ne
dag
E
dit
was
bijh
ons
aan
ten i
was
dit v
heid
was
zood
reel
Vr
zakel
kaap
mine

lig dit dan ook ware), gelukte onze onderneming ten uitvoer te brengen.

In de laatste dagen dezer maand waren wij in de vangst van vossen en ptarmigans zeer gelukkig geweest; en daar wij niet in zoo groot getal waren, dat deze toevoer nutteloos konde geweest zijn, was het eene aanzienlijke verbetering voor onze schrale tafel, zoo wel wat de kwantiteit als de kwaliteit betreft. De vrees voor de uitwerkselen eener verminderde diëet op de gezondheid en zelfs op het leven der manschappen, was thans meer gegrond dan ooit te voren. Wij allen hadden verscheiden malen de nadelen daarvan ondervonden, maar eene volstreckte hulpeloosheid bedreigde ons nu van dag tot dag meer.

Een overzigt van de weersgesteldheid bewees dat dit de koudste September van den geheelen togt was; hetwelk ik toeschrijf aan de onafgebrokene nabijheid van de groote ijs- en sneeuwgevaarten die ons omringden, en vooral aan het volstreckte gebrek aan eenige opening in het ijs, welke zulk een grooten invloed op de temperatuur uitoefent. Deze maand was merkwaardig door de stilte der winden, en dit was ook eene reden van de aanhoudende vastheid van het ijs. Sedert het midden van Augustus was het geheele land met sneeuw bedekt geweest, zoodat alles, uitgenomen de zonneshijn, een tafereel van den strengsten winter vertoonde.

Vroeger heb ik aangetoond dat wij in de noodzakelijkheid waren geweest, aan de *Noord-Oost-kaap* het grootste gedeelte onzer verzameling van mineralen achter te laten. Ik moet daar nu bij voe-

gen, dat ik naderhand de plaats aan kapitein HUMPHREYS van de *Isabella*, aanduidde, in de hoop, dat hij deze plek den volgenden zomer konde bereiken, en mij dus weder in het bezit zoude kunnen stellen van de bouwstoffen tot een verslag van de geologische gesteldheid dezer landen. Terwijl dit blad op de pers lag, is deze verzameling werkelijk aangekomen. Doch dit onderwerp moet, met meer andere wetenschappelijke zaken, afzonderlijk behandeld worden.

Drie en vijftigste Hoofdstuk.

WIJ VERVOLGEN IN OCTOBER ONZE REIS ZUIDWAARTS. —
KEEREN TERUG NAAR FURY-PUNT. — BETREKKEN SOMER-
SET-HOUSE VOOR DEN WINTER. — OVERZIGT DEZER
MAAND. — VERSLAG EN OVERZIGT VAN NOVEMBER EN
DECEMBER.

(1 October 1834) Heden viel er zware sneeuw en de thermometer klom van 0° tot 10°. Een sterke noord-westen wind maakte geen indruk op het ijs, hetwelk nu de geheele zee bedekte, als ware het in het midden van den winter geweest. Wij waren den geheelen dag bezig met het openhakken van eene doorvaart voor de sloepen, en hen boven den hoogsten waterstand op het drooge te halen.

(2 tot 4 Oct.) De timmerman begon sleden van de ledige broodvaten te maken, en de krullen en spaanders waren zeer gewenschte brandstof, om een paar vossen te braden, ter gemoetkomst in onze schrale keuken, die thans in twee maaltijden verdeeld was, middag- en avondmaal. Onder gedurige sneeuw was dit werk niet voor den 4^{den} October voltooid; waarna de sleden beladen werden met onze tenten en met al wat wij op *Fury-punt* noodig mogten hebben. Er was geene hoop meer om deze plaats met onze sloepen te bereiken; en daarom had ik aanvankelijk besloten ze hier te laten voor het gebruik van het volgende jaar, en met sleden zoo goed wij konden de reis te vervolgen.

Wij vonden deze onderneming schier onuitvoerbaar, en konden niet verder dan 4 mijlen komen. De weg was door de diepe en losse sneeuw bijna onbruikbaar; en tot overmaat van ramp, kon onze kreupele reisgenoot, TAYLOR, noch met zijne krukken gaan, noch in de sleden zitten, omdat dezen telkens op het hobbelige ijs omsloegen. Na veel sukkelens echter bereikten wij ten 7 ure eene erbarmlijke rustplaats, terwijl het reeds donker was en de thermometer op 0° stond.

(5 Oct.) Wij bragten een ellendigen kouden nacht door, maar gelukkig had geen van ons eenige bevroren ledematen. Daar in den morgen eene der sleden brak, moesten wij hier een gedeelte van onze goederen achterlaten, en namen op de beide anderen de victualie, de tenten en de bedden mede, zoodat wij om ze te trekken ook meer volk noodig hadden dan den vorigen dag, op deze wijze won-

pitein num-
de hoop,
konde be-
zoude kun-
verslag van
n. Terwijl
neming wer-
moet, met
afzonderlijk

stuk.

OPWAARTS.—
LEKKEN SOMER-
ERZIGT DEZER
NOVEMBER EN

ware sneeuw
o. Een ster-
ndruk op het
te, als ware
eweest. Wij
e openhakken
en hen boven
e te halen.

nen wij heden 7 mijlen , ten spijt van harden , snerpenden wind en aanhoudende sneeuw , en waren in staat om den kreupelen TAYLOR met eene ledige slede te gaan afhalen. Zoo beladen en belemmerd als wij toen waren , was de last van dezen scheepsmakker eene groote verzwaring van den togt; maar zij die wel eens begonnen te morren , konden tot hunnen troost ten minste bedenken dat zij nog minder ongelukkig waren dan hij.

(6 Oct.) Den volgenden dag hadden wij met zwaarigheden van eenen anderen aard te kampen. Het zware ijs werd tegen de steilten langs de kust gedrongen , en wij moesten dikwijls een grooten omweg maken om er veilig om heen te komen. Maar de arbeid hield ons warm ; en tegen den middag den waterval bereikende , binnen 18 mijlen van *Fury-punt* , schepten de manschappen nieuwen moed. Nadat wij 11 mijlen hadden afgelegd , hielden wij op 8 mijlen van ons winterverblijf stil. Onder weg hadden wij verscheiden vossen geschoten.

(7 Oct.) Des Zondags morgens moesten wij nog eenige uren met denzelfden arbeid doorbrengen , en bereikten ten 3 ure ons verblijf , *Somerset-house*. Onze vermoeijenissen waren thans ten einde , en wij waren andermaal te huis. Maar wij hadden onze tenten aan de laatste station gelaten , tot gemak van de achtergeblevene manschappen , die zoodra mogelijk moesten terug keeren , om de kleederen en andere goederen te halen , welke wij niet hadden kunnen medevoeren.

Onze woning was door eenen vos in bezit genomen , die bij onze aankomst oogenblikkelijk ver-

huisde. Alles was zoo als wij het gelaten hadden; en daar wij niet minder hongerig dan koud waren, ons laatste rantsoen voor het ontbijt genuttigd hebbende, werden de manschappen op een goed maal onthaald, hetwelk de onvoorzigtigen echter bezuren moesten. Twee van ons volk hadden van de vorst geleden, en ik was diep aan het been gewond.

(8 en 9 Oct.) De volgende dagen verschaften bezigheid aan de manschappen, die de sleden en nunne schoenen voor eene volgende reis herstelden. Den 10^{den} October werden wij door een harden storm verhinderd buitenshuis te werken; zelfs was ons huis in gevaar. De storm op het ijs in zee woei zoo sterk, dat het in eene sterke beweging geraakte, en al het nieuwe ijs in onze nabijheid vernielde, zoodat er eene breede opening in het noord-oosten kwam.

De storm bleef op den 11^{den} October aanhouden; en daar onze woning nog niet voor zulk een vroegtijdigen en strengen winter ingerigt was, hadden wij veel van de koude te lijden, en konden zelfs onze slaapplaatsen niet warmer dan 18° krijgen. Het getijde liep zeer hoog, en vele groote stukken ijs, welke wij hier bij ons vertrek gezien hadden, dreven weg.

Den volgenden morgen (12 Oct.) was de storm op zijn hoogst. De thermometer zonk tot 8°, en de stroom voerde het overige van het land-ijs met groote vaart zuidwaarts weg. Dit was thans van geen nut. Eene maand vroeger zoude het ons dienstig zijn geweest, maar nu konde een enkel

uur al het voordeel daarvan weder tot den volgenden herfst verijdelen.

(18 Oct.) Nog altijd bleef deze buitengewone storm voortwoeden. Eerst scheen de wind tegen den middag te bedaren, maar kort daarna woei het nog harder dan te voren. Ons dak van zeildoek was daar tegen niet bestand, zoodat de sneeuw weldra onze bedden bereikte, en alles bevroor. Wij hadden veel moeite om ons warm te houden, dicht rondom den kagchel kruipende; maar wij hadden het geluk, van drie vossen in den val te krijgen, en dit begon thans eene zaak van groot belang te worden.

Den volgenden dag (14 Oct.) hadden wij hetzelfde geluk, doch er was geene verandering in het weer tot op den 16^{den} October, toen het omstreeks den middag bedaarde, en het volk in staat was, om buitenshuis te werken, en het dak met een gedeelte van het loopende wand van de *Fury* te herstellen. Des anderen daags (17 Oct.) was het weer gunstig genoeg, om de manschappen met de slede naar de plaats te laten gaan, waar wij een gedeelte onzer goederen hadden achtergelaten, en die 25 mijlen van ons verwijderd was.

(18 tot 20 Oct.) De thermometer daalde tot minus 2°, doch overigens leverden deze drie dagen niets merkwaardigs op. Den 21sten October kwam het volk van den kommandeur Ross terug, alles medebrengende; uitgenomen de tenten, welke aan de laatste station gelaten waren. Onder de goederen was onze tweede kagchel, die onverwijld tot het gebruik in orde werd gebracht.

(22 Oct.) Het ijs dat open was gegaan, sloot nu de baai, zoo als men voorzien had, en de thermometer daalde tot minus 10°. De tweede kagchel hield echter onze woning warm, zelfs meer dan wij verlangden, daar wij tot eene temperatuur van 51° konden stoken. Een muur van sneeuw, van vier voet dikte, werd om het huis gebouwd, en met sparren en touwen ondersteunden wij het dak, ten einde het met sneeuw te dekken. Van 23 tot 25 October werden alle werkzaamheden door aanhoudend stormweer verhinderd. Op de laatste dagen dezer week (26 en 27 Oct.) was het zachter, en wij konden daarmede weder voortgaan.

(28 Oct.) Op dezen Zondag werden de godsdienstoefeningen weder aangevangen; na eene lange schorsing, veel langer dan betamelijk was, ofschoon onvermijdelijk, was deze omstandigheid ons allen zeer aangenaam. In het vaderland zal niet iedereen, die den Sabbath verzuimt, zulke wettige redenen daartoe hebben als wij hadden. Vervolgens kreeg het volk hun laatste maal met vol rantsoen, daar het nu noodig werd, hierin eene vermindering te maken. Wij vonden dat een gebraden vos een zeer goed geregt is, ten minste destijds. Wij ondervonden de volle kracht van het bekende spreekwoord, dat »honger de beste kok is" en »raauwe boonen zoet maakt." Ik twijfel zeer of ik, na mijne terugkomst in *Engeland*, wel zooveel smaak gevonden zou hebben, in vossen- vleesch als in ossevleesch.

(29 tot 31 Oct.) Den 29ten woei het hard, en de drie volgende dagen hadden wij zwaren storm,

zoodat de maand October zoo onstuimig eindigde als immer mogelijk. Wij waren echter nu door den muur van sneeuw beschut, en hadden binnenshuis niet te klagen, schoon de thermometer tot minus 18° daalde. In dezen storm werd het ijs wederom zeewaarts aanmerkelijk geopend.

De maand October van dit jaar, overtrof in stormen en koude al de overigen; wij hadden slechts zes dagen stil weer gehad. Onze togt van *Battybaai*, die in vier dagen volbragt werd, had ons zeer veel moeite gekost, en was, uit hoofde van het weer, zeer afmattend voor het volk; maar indien wij van onze meest verwijderde stelling den geheelen weg te voet hadden moeten afleggen, zoude onze reis voor velen, zoo niet voor allen, noodlottig zijn geweest, omdat wij door den storm van den 9^{den} October overvallen zouden geworden zijn. Wij waren derhalve zeer dankbaar dat wij zelfs deze treurige wijkplaats veilig hadden mogen bereiken.

Dat wij ons huis vooraf gebouwd hadden, was ook eene zeer gelukkige omstandigheid; want hoe gebrekkig het ook ware, wij zouden het in dit seizoen zoo goed niet hebben kunnen bouwen; en eer wij daarmede gereed konden zijn geweest, zouden wij in elk geval zeer veel van de koude te lijden hebben gehad. Waar wij ook inzonderheid groote dankbaarheid voor gevoelden, was de menigte van levensmiddelen, welke nog waren overgebleven, en die toereikend waren, om ons tot een volgend jaargetijde te voeden. Wanneer wij nadachten over de verschillende omstandigheden,

die als ware het , gezamenlijk streefden om ons in het leven te houden , konden wij ons niet weerhouden , onze nederige dankzeggingen tot den Algoeden op te zenden.

In de eerste plaats mag ik aanhalen , het vergaan van de *Fury* , door welk ongeval de goederen en leestogt van dat schip hier werden achtergelaten ; ten tweede , de mouterij der equipage van de *John* , want indien wij door dit schip vergezeld waren geweest , zouden wij de *Fury-punt* niet hebben aangedaan ; ten derde , de stoomketels , zonder welke wij welligt zoo ver gegaan zouden zijn , dat het ons niet meer mogelijk ware geweest terug te keeren ; ten vierde , dat de sloepen van de *Fury* , nadat zij door de winterstormen weggeslagen waren , nabij deze plaats aan land werden geworpen , zonder belangrijke schade geleden te hebben ; en eindelijk , het bouwen van een nieuw woonhuis in den winter , waarin het ons nu liefderijk vergund werd , eene veilige schuilplaats te vinden.

De Heer THOM onderzocht nu de overgeblevene victualie , en maakte daarvan eene lijst ; te weten , van meel , suiker , soepen , erwten , groenten , ingelegde zuren en limoensap , die in overvloed voor handen waren ; schoon wij met leedwezen bemerkten , dat de hoeveelheid van ingelegde vleeschspijzen slechts toereikend zouden zijn , voor onze reis met de sloepen , gedurende het volgende seizoen , met een extra half pond des Zondags en des Donderdags.

Wat de tegenwoordige uitdeeling betreft , de manschappen kregen beurtelings soep van erwten , en soep van wortelen en knollen , uit den voorraad

van de *Fury*. In plaats van brood, hetwelk thans niet ruim kon uitgegeven worden, bekwamen zij kleine meelpoddingen, met welk surrogaat zij zeer te vreden waren. Zij werden thans goed gevoed, waarvan het gevolg was, dat zij allen in een veel beteren toestand waren sedert wij hier waren teruggekeerd. Onze rantsoenen vleesch bestonden dagelijks in een pond vleesch per hoofd; terwijl bepaald werd, dat de verminderde rantsoenen den 1sten November zouden aanvangen.

De stormen van deze maand hadden het ijs in de *Prins-Regents-kreek* losgebroken en het naar de *Baffins-baai* afgevoerd, hetwelk ons zeer dienstig zou geweest zijn, doch de lage temperatuur was ons hinderlijk. TAYLOR, LAUGHY en J. WOOD waren op de ziekenlijst. Wij begonnen thans weder geregelde wacht te doen, en om de twee uren den stand van den thermometer aan te teekenen.

(1 tot 3 November) Een harde wind blies nog uit het noorden en bleef tot Zaterdag avond aanhouden. De jagsneeuw was zoo dik dat wij niets konden zien, en dat niemand zich naar buiten durfde begeven. Na dezen storm zagen wij eene tamelijk groote ruimte van open water, en de thermometer daalde tot minus 18°. Op Zondag (4 Nov.) was de wind matig, en tegen den avond werd het stil.

(5 en 6 Nov.) De muur van sneeuw was voltooid, en het ijs dreef, met een' westen wind, digt onder den wal. Door het begieten van den muur met water, en het digtstoppen der voegen met natte sneeuw, werd hij voor de koude geheel ondoordringbaar.

(7 tot 10 Nov.) Op den 7^{den} daalde de thermometer tot 35° minus; en er stak een hevige wind op, die tot storm aanwies, en met jagsneeuw de twee volgende dagen bleef voortduren. Het ijs dreef zuidwaarts, zoodat er ten noorden veel open water kwam.

(11 en 12 Nov.) Des Zondags was het stil en koud. Op Maandag woei het hard, met jagsneeuw waardoor het ijs nog meer wegdreef en het water zich ruimer opende. Den volgenden dag (13 Nov.) was hierin geene verandering, en de thermometer daalde tot 37° minus. Op den 14^{den} was de zon in den horizon, en werd den 15^{den} November voor het laatst waargenomen. In de weersgesteldheid was geene verandering, uitgezonderd eene onverwachte rijzing van den thermometer tot 10° minus.

(16 Nov.) De storm werd gedurig heviger, en het water was nu open zoo ver noord-oostwaarts ons oog reikte, hetwelk den volgenden dag (17 Nov.) alles bevroren en met sneeuw bedekt was. Gedurende deze dagen van gevangenschap hadden wij overvloed van bezigheden, in het in orde brengen onzer slaappleatsen en het vervaardigen van eenen ventilator of dampafleider waarvan de goede uitwerkselen terstond bemerkte werden. Des Zondags (18 Nov.) was het matig weer, maar den 19^{den} mistig, en den 20sten werd het stil. Dit duurde voort tot dat er den 21sten een oostewind opstak, die echter de manschappen niet verhinderde buitenshuis eenen doorgang van sneeuw te bouwen.

Den 22sten November zagen wij eenen tweeden wolf, die geschoten maar niet gedood werd, daar

wij hem naderhand, ofschoon getroffen, zagen ontvlugten. (23 en 24 Nov.) Tot Zaterdag avond moest het volk binnenshuis blijven, en de thermometer stond op 13° minus.

(23 tot 30 Nov.) De Zondag vergunde ons niet, na de godsdienstoefening te wandelen. Gedurende al het overige van deze maand bleef het ijs in beweging, met westelijken wind en matig weer. De manschappen voltooiden hun werk, en de thermometer stond met het einde van November op 32° minus.

Het eerste gedeelte van het overzicht dezer maand betreft de temperatuur. De uitersten 8° en 37° minus, en de gemiddelde stand van den thermometer 20½° minus, hetwelk 15½° lager was dan in dezelfde maand van 1824 te *Port-Bowen*.

Deze maand was nog merkwaardiger dan de vorige geweest, met opzigt tot de aanhoudendheid der stormen, en als de eenige November, waarin de thermometer nimmer boven 0° geklommen was. Het maximum was 4°, en de gemiddelde hoogte niet minder dan 19½° beneden die van November in het vorige jaar, 8° lager dan nog een jaar vroeger, en 15½° lager dan in November 1824, te *Port-Bowen*. Nogtans was zij hooger dan op *Melville-eiland* in 1819, schoon dit nog 2½° verder noordwaarts ligt.

Het open water had zich door de stormen van deze maand aanmerkelijk uitgestrekt. Met groote moeite gelukte het ons, het woonhuis te voltooijen.

Gedurende deze ongemeen strenge maand, konden de manschappen, door gebrek aan geschikte kledingstukken slechts zelden buitenshuis werken;

doe
mel
tuu
nab
vrie
sche
van
wij
war
In
mak
volk
wij
leen
mer
geste
vrolij
duld
baar
welk
(1
vert
(2 D
op d
later
Zatur
storm
wind
dreef
minu
op 2
(9
III

doch het gelukte ons ten laatste onze woning tamelijk gemakkelijk te maken, zoodat de temperatuur daar binnen omstreeks 45° was, uitgezonderd nabij de muren, waar zij natuurlijk beneden het vriespunt was, even als in onze hutten. De manschappen hadden ieder eene kooi met een' bodem van zeildoek, eene matras en een deken; terwijl wij bezig waren nog eenige matten tot meer verwarming te maken.

In onze voeding konden wij geene verandering maken, hoe gewenscht die ook ware; maar het volk scheen daarvan geen' hinder te hebben, en wij hadden niemand op het ziekenrapport dan alleen den kreupelen TAYLOR en THOMAS, den timmerman. Onze vooruitzigten waren door de weersgesteldheid van deze maand, wel is waar, niet vervrolijkt geworden; maar wij waren allen in geduld en volharding geoefend, en ieder die een dankbaar hart bezat, was te vreden met de genoegens welke wij nog mogten genieten.

(1 tot 7 December) Het begin van December levert weinig merkwaardigs op, uitgenomen Zondag (2 Dec.). Dit was een zeer stormachtige dag, en op den 4^{den} bevroor het kwik, hetwelk vier dagen later was dan in het verledene jaar. Van hier tot Zaterdag avond (8 Dec.) hadden wij aanhoudende stormwinden met jagtsneeuw, en zeer veranderlijke winden, terwijl het ijs op en neer in de straat dreef en nu en dan open water maakte. Van 40° minus rees de thermometer trapsgewijze tot dat hij op 29° bleef staan.

(9 tot 15 Dec.) Het was des Zondags niet beter;

III.

15

doch daarna woei het een volslagen storm, die zonder veel verandering tot den 12^{den} aanhield, waarop de storm bedaarde, maar alleenlijk om des te heviger terug te keeren. Het water was nu verder open, dan wij het tot nu toe gezien hadden, doch het was vol drijfijis, en weldra weder geheel dicht gevoren. Den 13^{den} hadden wij helder en stil weer, en nadat wij den 14^{den} eene stormvlaag hadden gekregen, liep de week met kalme lucht en eene temperatuur van 24° ten einde.

(16 tot 22 Dec.) De manschappen konden op Zondag, na kerktijd, eene wandeling doen, en het heldere weer bleef kalm, en zonder verandering tot het einde der week. De thermometer daalde nu tot 43°, hetwelk de grootste koude was, welke wij tot nu toe ondervonden hadden. In dezen tusschentijd hadden wij drie of vier vossen gevangen.

(23 tot 25 Dec.) Des Zondags en Maandags hadden wij een stijven wind, die het volk binnenshuis deed blijven. Daar wij een' vos gevangen hadden, diende hij tot ons Kersmis-maal, waarbij de manschappen voor dien dag, vol rantsoen van vleesch bekwamen, schoon er voor hen en voor ons, niets dan sneeuwwater te drinken was. (26 tot 31 Dec.) Tot het einde dezer maand was er geene meldenswaardige verandering in de gesteldheid van het weer; ook viel er niets voor, dat de eene dag van den anderen deed verschillen, of de eentonigheid en verveling, waaraan wij nu ten prooi waren, konde verdrijven. De maand en het jaar liepen met felle koude ten einde, daar de temperatuur

weder tot het punt der bevroering van het kwik gedaald was.

In den loop dezer maand had het de meeste dagen hard gewaaid, en altijd uit het noorden en noord-westen, waardoor het ijs in eene hevige beweging bleef. De geheele maand lang hadden wij open water gezien, en op den laatsten dag van het jaar reikte het van het strand noord-noord-oost-waarts, zoo ver het oog zien kon.

De gemiddelde temperatuur dezer maand was 1° geweest, het laagst bekende punt, en de koude werd streng in onze bevroren woning gevoeld; doch door het vermeerderen van de ijs- en sneeuw-massa aan de buitenzijde, en door een goed dak hoven het huis, maakten wij ons verblijf dragelijk. Wij vingen een half dozijn vossen, en verschafte ons op Zondag en op Kersmis een heerlijk middagmaal. Dit was de eerste Kersdag, op welken wij geestrijke dranken noch wijn proefden. Deze versnaperingen waren thans sedert lang geheel verbruikt, nadat wij ze langen tijd bespaard hadden, voor die feestvieringen, aan welke een zeeman niet gaarne vaarwel zegt, en welke men hem ook niet moet laten verzuimen. THOMAS de timmerman, was nu de eenige zieke. Het deed mij zeer leed, niet minder om zijnentwil als in het belang van ons allen, dat het scorbut, waaraan hij thans leed, niet wijken wilde voor het groote geneesmiddel limoensap, als of dit hier al zijne antiscorbutieke kracht verloren had; schoon de oorzaak van dit verschijnsel in de toenemende oorzaken der ziekte gelegen was.

Het noorderlicht werd slechts zelden waargenomen, en niet zeer schitterend, zijnde gewoonlijk tegen over de zon. Het weer werd met het einde van de maand helder en stil, schoon het altijd veranderlijk en zeer streng was geweest, en aldus liep de maand December en het jaar 1832 ten einde.

Vier en vijftigste Hoofdstuk.

VERSLAG VAN JANUARIJ, FEBRUARIJ EN MAART, EN OVERZICHT DEZER DRIE MAANDEN. — OVERLIJDEN EN BEGRAVENIS VAN DEN TIMMERMAN.

(1 tot 5 Januarij 1833) De nieuwjaarsdag werd door ons op de zelfde wijze als onlangs het kersfeest gevierd. In het overige van de week hadden wij fraai weer, en de manschappen konden dagelijks naar buiten gaan om beweging te nemen. De temperatuur was bij afwisseling tusschen 33° en 38°.

(6 tot 12 Jan.) Des Zondags kwam er eene stijve koelte door met sneeuw, en de zee, die met nieuw ijs bedekt was geweest, geraakte los. Den volgenden dag werd het stil; maar op Dingsdag woei het hard, met den thermometer op 43° zoo dat het fel koud was. Des anderen daags klom de thermometer een weinig, maar daalde den 10^{den} weder tot

waargeno-
gewoonlijk
net het ein-
net het altijd
st, en aldus
r 1832 ten

44°. Op Vrijdag en Zaterdag was het stormachtig, en het gevolg van dezen wind, was dat de temperatuur tot 26° rees.

(13 tot 19 Jan.) Op Zondag hadden wij een volslagen storm, die echter den volgenden dag bedaarde en allengs tot stil weer overging, zoo dat wij in het overige van de week weder konden uitgaan. De thermometer die niet veel gedaald was, stond toen op 31°.

stuk.

AART, EN O-
JNDEN EN BE-

arsdag werd
gs het kers-
week hadden
onden dage-
nemen. De
n 33° en 38°.
er eene stijve
e met nieuw
Den volgen-
dag woei het
o dat het fel
e thermome-
er weder tot

(20 tot 26 Jan.) De Zondag liep met harden wind en sneeuw ten einde, hetwelk den volgenden dag voortduurde en het ijs op Dingsdag in beweging liet. In het overige van de week hadden wij zeer ongestadig weer met afwisselende storm en stilte. Op Zaterdag zouden wij de zon voor het eerst hebben moeten zien, maar de sneeuw verhinderde dit; en de geheele week leverde overigens niets merkwaardigs op.

(27 tot 31 Jan.) Het woei in de eerste dagen der week zoo hard, dat wij niet konden uitgaan. De 29ste was een fraaije dag, en de bovenrand van de zon kwam een kwartier na elf ure te voorschijn. Met de middag zagen wij drie vierde van hare schijf, en ten half twee ging zij onder. Wij zagen haar voor het eerst sedert vier en zeventig dagen. Op den 30sten Januarij klom de thermometer tot 11°, en op het einde der maand tot 4°, hetwelk in korten tijd eene zeer groote verandering was.

Het begin en de eerste tien dagen dezer maand, was het weer zoo streng, dat wij meenden de hoogste tot dus verre hier ondervondene koude te zullen bereiken. Tegen het midden der maand be-

gon het beter te worden, zoodat de gemiddelde temperatuur 30° minus was, terwijl de uitersten 4° en 44° minus waren. Niettemin was onze woning koud en zeer onaangenaam; terwijl wij ons aan de eene zijde warmden, waren wij aan de andere zijde verkleumd, en waren bovendien ten prooi aan de grootste verveling, zoo wel door het gebrek aan boeken of bezigheden, als door de onmogelijkheid om beweging buitenshuis te nemen. De equipage was, behoudens de vroeger aangehaalde uitzonderingen gezond, maar wij hadden geene hoop meer om den timmerman hersteld te zien.

(1 tot 9 Februarij) In de eerste twee dagen dezer maand waren wij door het weer verhinderd buiten te komen; maar op Zondag hadden wij mooi weer, als ook den volgenden dag; den 5^{den} kwam er eene harde koelte op; nadat het den 6^{den} stil was geweest, hadden wij den 7^{den} andermaal stormachtig weer, hetwelk het kwik deed bevriezen, en tot het einde der week voortduurde, terwijl toen de thermometer op 44° stond.

(10 tot 16 Febr.) Daar de timmerman zich nu in een' hopeloozen toestand bevond, werd op dezen Zondag eene toepasselijke leerrede gelezen. Hij overleed in den voormiddag van Zaterdag. Dit was de koudste week welke wij tot nu toe ondervonden hadden. De thermometer had bij afwisseling tusschen 44° en 55° gestaan. Het weer was ook zeer veranderlijk geweest, hetwelk echter, na hetgeen wij ondervonden hadden, ons niet bevreemde.

(17 tot 23 Febr.) Gedurende de geheele volgende week was het weer gematigd maar koud; en op

den 22sten werd de timmerman CHIMHAM THOMAS met de gebruikelijke plegtigheden begraven. Het was echter moeilijk de lijkrede buitenshuis te lezen, terwijl de thermometer op 45° stond. De grond was zoo hard dat wij veel moeite hadden om een graf te maken. De arme man was drie maanden ziek geweest, en sedert lang had men geene hoop meer om hem te behouden; daarbij, met zijn uitgeput ligchaam, ook nog aan scorbut leed. Dit was echter wezenlijk het eerste sterfgeval, dat bilijkerwijze aan het klimaat en aan onze bijzondere omstandigheden kon toegeschreven worden. De eerste die gestorven was, zou in het vaderland niet langer hebben kunnen leven; en ook de dood van den anderen zoude op geene andere plaats langer vertraagd hebben kunnen worden.

(24 tot 28 Febr.) De temperatuur klom plotseling van 36° tot 6° minus, bereikte toen 0° en daalde weder tot 23°, tot het einde der maand. De eerste verandering gaf ons eenige hoop, die echter weldra verdween. De weersgesteldheid, die matig maar veranderlijk was, leverde niets merkwaardigs op.

Niets nieuws, noch verwonderlijks vertoont zich in onzen terugblik op de maand Februarij, zij konde niet veel beter geweest zijn, en wij verheugden ons dat zij niet nog slechter was uitgevallen. Nopens het weer, behoef ik niets te herhalen; daar echter de temperatuur niet uit het gezegde merkbaar is, moet ik hier aanmerken dat de gemiddelde hoogte 32° 87' minus was, terwijl die van Februarij in de drie verloopen jaren 29° 9', 32° en

33° 69' minus waren geweest. De uitersten waren 6° plus en 55° minus.

De voornaamste gebeurtenis was het overlijden van den timmerman THOMAS, zijn dood was niet alleen een groot verlies, omdat zijne diensten ons in het herstel der sloepen en andere werkzaamheden zeer noodig moesten worden, maar wij betreurden in hem een achtingswaardig man, die reeds voor zijne komst bij ons, om zijn uitmuntend karakter van allen die hem kenden werd hooggeschat. Zijn verlies was des te grievender om dat wij, om ons heen ziende, bij velen de kenteekenen van de zelfde ziekte bemerkten, en omtrent het lot dat ons allen te wachten stond niet zeer bemoedigd konden zijn. Al wat onze smart, bij de gedachte dat deze togt de oorzaak van zijnen dood was geweest, eenigermate verzachten kon, was de overtuiging dat zijn ligchaamsgestel door lange dienst reeds grootelijks verzwakt was geweest, bijzonder op de meren van *Amerika* en in den Birmaschen oorlog. Hij was acht en veertig jaren oud, en op dien leeftijd is een zeeman, die lang heeft geleefd, oud, zoo niet geheel afgeleefd.

Mijn eigen toestand was, door de gesteldheid van vroeger bekomene wonden, die nu door scorbutische verschijnselen pijnlijk werden aangedaan, ont-rustend geworden; en ik had thans reden om te gelooven dat ik niet in staat zoude zijn, om de omstandigheden waarin wij ons bevonden op den duur door te staan; en ik weet niet of in dit geval mijne ongerustheid nopens het lot van de manschappen, die niet wel mijne leiding konden ont-

beren , niet grooter was dan eenige ongerustheid voor mij zelven.

De toestand van het ijs kon niet erger zijn dan aan het einde van deze maand , en de bergen waren geheel met sneeuw bedekt. Zij lag rondom ons gedwongen landverblijf zoo hoog , dat onze woning er schier onder bedolven was , gelijk de sneeuw-hutten der Eskimoos in den winter. Wat ons dagelijksch leven en onze gewaarwordingen betreft , kan door poëzij eenmaal gezegd , maar noch in poëzij noch in proza gedurig herhaald worden , met eenige hoop dat men er naar luisteren , of het bevroeden en gevoelen zal.

(1 Maart) Deze maand begon met harden wind en sneeuwjagt , zoo dat wij geene vijftig vademen van ons af konden zien. Het gekraak en gebulder van het ijs was verschrikkelijk ; en op den volgenden dag (2 Maart) daalde de temperatuur nogmaals tot 40° minus , voortgaande tot 43° op den 4^{den}. Deze storm hield aan tot den 6^{den} Maart , toen wij eene groote uitgestrektheid van open water zagen. Op den 7^{den} zagen wij twee rendieren , hetwelk wij voor het seizoen zeer vroeg achtten. Op de volgende twee dagen (8 en 9 Maart) stond de thermometer op 25°.

(10 en 11 Maart) Op Zondag hadden wij harden wind uit het noord-oost , en de thermometer klonk tot onze groote verwondering tot plus 1° , en den volgenden dag tot 5°. Den 12^{den} Maart ging het water dicht , en er werd deze week geen open water meer gezien. Zaterdag avond werd het stil , nadat het de twee vorige dagen hard gewaaid had.

(17 en 18 Maart) Het was stil en sneeuwachtig weer, met den thermometer op minus 5°. Wij zagen heden, bij eene scheur in het ijs, de tweede zeeduif van dit seizoen.

(19 tot 23 Maart) Gedurende het overige van de week was het zulk goed weer, dat de manschappen dagelijks buiten konden gaan, om beweging te nemen.

(24 tot 31 Maart) Deze week begon met harden storm en jagsneeuw, welke de drie eerste dagen van de week aanhield. Wij leden veel van de koude, en de thermometer daalde tot 34°. Den 27sten bedaarde het weer, en bleef tot het einde der week stil. Het land was overal dik met sneeuw bedekt.

De eerste acht dagen van Maart waren snerpemd koud geweest; op den 9^{den} was het plotseling veranderd, en de gemiddelde temperatuur werd 20°, terwijl de uitersten minus 45° tot plus 5° waren. De stormwinden waren ongemeen hevig, en de laatste, die juist vóór de nachtevening plaats vond, had vier dagen geduurd.

De manschappen waren, gelijk in de voorgaande maand, meestal opgesloten geweest, zoodat zij geene beweging in de vrije lucht konden nemen; deze omstandigheid gevoegd bij het gebrek aan toereikende bezigheid, bij verminderd rantsoen victualie, en bij de onvermijdelijke bedruktheid van gemoed, welke door de onafgebrokene eentoonigheid van sneeuw en ijs veroorzaakt werd, had op onze gezondheid geen' gunstigen invloed. De Heer ТРОМ was ongesteld, mijne oude wonden waren zeer

pijnlijk , en twee man waren reeds zoo sterk door het scorbut aangetast , dat wij aan hun herstel moesten twijfelen.

Om deze reden voornamelijk moesten wij betreuren , dat onze jagt zoo vruchteloos afliep ; daar het nog lang duren moest , eer de aankomst der zomervogels ons eenig versch vleesch konde opleveren. Wij hadden in de geheele maand slechts drie vossen en twee hazen gevangen ; hetwelk voor onze tafel weinig of niets beteekende.

Met het einde van de maand , na al de veranderingen welke het ijs , door de stormen ondergaan had , was het zoo ruw , dat men er niet met sleden kon over komen. Wij hadden geene noorderlichten gezien , en hadden er in den geheelen winter naauwelijks een waargenomen.

Onze ellendige woonplaats verveelde ons dagelijks meer. Wij waren blijde geweest toen wij haar bereikten , omdat zij , in vergelijking van de plaats welke wij verlaten hadden , een aangenaam verblijf was. Wij waren er vermoeid , zonder dak en half uitgehongerd aangekomen , en vonden er ten minste rust en vrede. Maar de nieuwheid van deze gewaarwordingen was nu voorbij , en sedert langen tijd waren de dagen zonder de allerminste afwisseling verloopende , de eene nog eentooniger dan de andere , terwijl de nacht ons slechts aankondigde , dat er weder een even zoo vervelende dag volgen zoude ; zelfs de stormen waren zonder afwisseling onder deze eeuwigdurende sneeuw- en ijs-woestijnen. Buitenshuis was niets te zien , zelfs wanneer de hemel zichtbaar was , en binnen de

muren zocht men insgelijks vruchteloos naar tijd-korting en verscheidenheid. De minst veerkrachtigen van geest, die den tijd in die wakende verdooving, welke zulke omstandigheden moesten te weeg brengen, verdroomden, waren de gelukkigsten; en zij, die het benijdenswaardige talent bezaten om altijd te slapen, hetzij de toekomst hen ongerust maakte of niet, bevonden zich het best onder ons.

Dat velen naar ons eigen »te huis" in *Engeland* haakten valt niet te betwijfelen; maar het ware onredelijk geweest, over het gemis daarvan spijt te gevoelen, terwijl wij ons niets te verwijten hadden, hetwelk den togt verlengd konde hebben; en zij die in de toekomst zagen, bemerkten dat ons nog meer dan genoeg te doen bleef, om alle opwekking van moed en inspanning van krachten te behouden, en dat wij hoop genoeg mogten koesteren, om dien moed staande te houden, voor den tijd dat wij daarvan gebruik moesten maken. Nog eene maand zoude er verlopen in het dagelijks naderend vooruitzicht van deze plaats te verlaten; in de hierop volgende maand konden wij werkelijk op reis zijn. En indien Junij nog een tijd van worsteling en hoop mogt zijn, konden wij ons in *Baffins-baai* bevinden.

Over het geheel drukte de centoonigheid het licht op degenen, die met de verantwoordelijkheid belast waren, want hierin alleen lag werkzaamheid, terwijl hun geest zich met ontwerpen en maatregelen voor de toekomst bezig hield. Niettemin hadden zij ook daartoe meer dan te veel tijd; niet alleen

naar tijd-
veerkrachti-
kende ver-
moesten te
e gelukkig-
e talent be-
ekomst hen
ch het best

n *Engeland*
r het ware
van spijt te
wijten had-
hebben; en
ten dat ons
om alle op-
krachten te
ogten koes-
, voor den
aken. Nog
het dagelijks
verlaten; in
ij werkelijk
en tijd van
wij ons in

heid het ligtst
kheid belast
mheid, ter-
maatregelen
nin hadden
niet alleen

om te handelen, maar ook om te denken. Ter-
wijl een gedeelte van onze vaste werkzaamheden
in het afschrijven van onze journalen bestond,
werden eenige langwijlige uren besteed tot het
aanteekenen van hetgeen wij ons uit onzen lang-
durigen omgang met de Eskimoos herinnerden. De
schets welke ik zelf hiervan gemaakt heb, moest
ik zeer ongaarne van dit reisverslag afzonderen;
en zoo dit laatste den lezer, door de onvermijde-
lijke herhaling van eenerlei omstandigheden niet
zelden moet verveeld hebben, heeft het hem toch
zeker niet het tienduizendste gedeelte van de ver-
veling kunnen kosten, welke ik bij het opschrij-
ven dier eenzelvige gebeurtenissen ondervonden
heb. De lezer die dit verslag als dor en schraal
moet laken, hebbe liever mededoogen met den
schrijver die gedoemd is geweest, om deze altijd
eene en dezelfde voorvallen te boeken, en wat veel
erger was, de eentoonigheid daarvan zoo lang te
verduren. Ik zoude meer hebben kunnen zien,
heeft men gezegd; het is mogelijk, maar ik zag
niets dan ijs en sneeuw, wolken, sneeuwjagt en
stormvlagen. Maar ik zoude hebben kunnen zien
wat ik niet zag; met het oog van eenen schilder,
en het gevoel van eenen dichter, en vervolgens
als een schilder en dichter hebben moeten schrij-
ven. Dit is ook mogelijk; maar men doe een'
schilder en een' dichter herwaarts komen om er
de proef van te nemen. Laat hen beproeven in
welken graad koude en honger, gebrek en ellen-
de die begaafdheden zullen aanvuren, welke zich
alleen onder koesterende omstandigheden van het le-

ven kunnen ontwikkelen, ten minste onder die vrijheid van kommer en druk, welke aan den dichter en den schrijver tot het in werking brengen hunner talenten onontbeerlijk is. Onze »faccundi calices» waren ijskoud sneeuwwater, en ofschoon volgens PERSIUS, de honger zoowel de dichters doet schrijven, als de papegaaijen doet spreken, vrees ik dat noch dichter noch papegaai, zich onder het genot van vosse vleesch, in de gezegende gewesten van *Boothia-Felix* krachtig tot wel-sprekendheid zoude opgewekt hebben gevoeld.

Vijf en vijftigste Hoofdstuk.

APRIL: HET JOURNAAL EN HET OVERZIGT. — MEI: WIJ BEGEVEN ONS OP WEG, TOT HET ONDERNEMEN VAN DEN BERAAMDEN TOGT. — JUNIJ: VOORTZETTING VAN ONZE VOORBEREIDE REIZEN. — JULIJ: WIJ VERLATEN ONS WINTERHUIS, EN KOMEN BIJ DE SLOEPEN AAN. — OVERZIGT.

(1 tot 3 April 1833) Den 1sten was de lucht betrokken, met sneeuw, en de temperatuur was des avonds 12° minus. Op de twee volgende dagen hadden wij veranderlijk weer, maar zacht, zoodat de manschappen buitenshuis konden wandelen. (4 April) Wij zagen voor het eerst eenige veldhoen-

ders en twee beeren. Den 5^{den} April klom de temperatuur tot 5° plus, welke hoogte zij tot het einde der week behield.

(7 tot 13 April) De eerste dagen dezer week leverden geene afwisseling op, uitgenomen dat de temperatuur bij dag tot 25° plus rees. Den 10^{den} hadden wij sneeuw, en wij zagen twee beeren met hunne twee jongen, die ons naderden om niet ver van ons voorbij te gaan. De achterste liep alleen, en werd, zoodra hij nabij was, gedood. De laatste dagen van deze week waren zeer koud, met stormwind en sneeuwjagt, waarbij de thermometer tot 24° minus daalde.

(14 tot 20 April) De Zondag was niet minder stormachtig; op Maandag, tegen den middag bejaarde het een weinig, doch wij waren nog genoodzaakt in te blijven. Daags daarna was het nog stille, doch er was geene mogelijkheid om op te breken voor den 19^{den}. Op dien dag zonden wij eenige manschappen vooruit, met eene slede vol victualie, welke zij op 8 mijlen afstands borgen, en daarna terug kwamen. Des Zaturdags deden zij de zelfde reis nog eens, met eene gelijke hoeveelheid, en kwamen te middernacht terug.

(21 April) Heden konden wij niets verrigten, en het was op Maandag (22 April) te koud om te reizen. Ons plan was nu, naar de sloepen welke wij achtergelaten hadden, zoo veel victualie vooruit te brengen, als de behoefte van 1 Julij tot 1 October zoude vereischen, vermits dit de tijd was, dien wij voor onzen zomertogt bestemd hadden.

Op Dingsdag (23 April) vertrok de kommandeur

onder die
e aan den
king bren-

Onze sfa-
water, en
zooewel de
aaijen doet
napegaai,
in de geze-
tig tot wel-
voeld.

stuk.

— MEI : WIJ
RNEMEN VAN
ZETTING VAN
WIJ VERLATEN
OPEN AAN. —

de lucht be-
ur was des
ende dagen
cht, zoodat
andelen. (4
e veldhoen-

ross en het volk , met twee ladingen naar ons *dé-pôt*, en kwam tegen den middag van den 24sten April terug. Op hunne terugreis hadden zij eenen beer gezien , en een zeekalf gedood. Een tweede beer werd dien zelfden avond geschoten , terwijl hij onze woning naderde. Dit geschiedde nabij onze vlaggestok, dien hij omver gehaald had. Toen wij het dier openden , vonden wij in zijne maag niets dan een weinig brood , hetwelk hij even te voren gevonden en gegeten had.

(25 tot 27 April) De manschappen deden weder een springtogtje , maar keerden met ontstoken ooggen terug , zoodat zij den 26sten te huis moesten blijven. Den volgenden dag was het fraai weer , en de thermometer klom tot 14° plus , terwijl de zon veel kracht had. Wij deden andermaal een togtje naar ons voorraadsmagazijn. De thermometer klom tot 17°.

(28 tot 30 April) De Zondag werd tot een rustdag bestemd; met nog een togtje naar onze bewaarplaats van levensmiddelen , was de overbrenging dezer laatsten voltooid. Den 30sten hadden wij een' geweldigen storm , en wij konden niets uitvoeren. Hiermede liep de maand ten einde.

Deze maand was over het algemeen zacht geweest , de thermometer was nimmer beneden 28° minus , noch boven 19° plus geweest , en de gemiddelde temperatuur was 4° minus , zijnde 4° boven die van *Port-Bowen* , en 7° boven die van *Victory-haven* , in dezelfde maand van het verloopene jaar.

Het was ons gelukt al onze levensmiddelen voor-

uit te brengen , te weten onze victualie van den 1sten Julij tot het laatst van September , en wij hadden alzoo acht mijlen , of een vierde van den afstand , naar de plaats der sloepen in *Batty-baai* gewonnen. Het overbrengen der levensmiddelen werd geacht een toereikenden arbeid voor de volgende maand op te leveren , omdat het volk acht maal denzelfden weg zoude moeten afleggen , waardoor de afstand tot 256 mijlen vermeerderd werd.

Het vet van de beeren , die wij geschoten hadden , was voor ons eenige toevoer van brandstof , terwijl de pelsen hunne afzonderlijke waarde hadden. Wij schoten vijf veldhoenders , maar hadden tot nu toe geene witte meeuwen gezien. Wij hadden slechts eenen vos gevangen.

De manschappen waren beter , uitgenomen een der scorbutieke lijders , JOHN WOOD , die in eenen hopeloozen toestand scheen te zijn. De zon had een' merkbaaren invloed op de sneeuw gehad , welke nu van de toppen der bergen verdween.

(1 tot 7 Mei) De storm , die deze geheele week had aangehouden , verhinderde ons , de levensmiddelen te vervoeren ; dit duurde voort tot den 7^{den} , terwijl de storm ons al dien tijd onze werkzaamheden deed staken. De thermometer was tusschen 3° minus en 10° plus. Twee beeren werden aangeschoten.

(8 Mei) Het was heden bijna geheel stil. Nadat wij al onze toebereidselen gemaakt hadden , gingen wij des avonds ten 11 ure op weg. Den volgende dag (9 Mei) ten 3 ure des morgens bereikten wij de eerste positie , nadat wij 8 mijlen ge-

maakt hadden. Wij rustten hier tot 8 ure des avonds, en vertrokken toen weder met de sleden, die zes vaten met brood bevatten. Drie zieken hadden wij in het huis achtergelaten, om bij eene volgende gelegenheid vervoerd te worden.

(10 Mei) Met den middag bereikten wij de tweede positie; en toen wij hier onze eerste lading hadden nedergelegd, keerden wij 10 mijlen terug om eene andere te brengen. Het ijs was uitermate slecht, zoodat wij kort langs de gevaarlijkste steilten moesten gaan. Des avonds keerden wij naar die plaats met de tweede lading terug, en kwamen daarmede ten 3 ure des morgens aan. (11 Mei) Ten 8 ure gingen wij de derde lading halen, en bragten die den 12^{den}, kort na middernacht hier aan, waarna wij andermaal terugkeerden, om de vierde lading te halen, met welke wij den 13^{den} Mei omstreeks het zelfde uur aankwamen.

(14 tot 24 Mei) Ten einde niet altijd deze dagelijksche werkzaamheden te herhalen, kan ik thans in het algemeen zeggen, dat op dezen overtocht van ons huis naar de plaats waar wij in het vorige jaar de sloepen gelaten hadden, elke station van den afstand eene viervoudige reis vereischte; omdat wij, meer uit gebrek aan krachten dan aan voertuig, de onderscheidene goederen op geene andere wijze konden overbrengen, waarbij nog de zieken kwamen, die niet konden gaan. Niet voor den 24sten Mei, kwamen wij derhalve met de eerste lading op de plaats van de sloepen, welke wij in het eerst niet konden zien, zoo diep waren zij onder de sneeuw bedolven. De sneeuw weg te ruimen,

en de verborgene goederen op te delven, hield ons het grootste gedeelte van dezen dag bezig; doch wij werden hierin zeer belemmerd, en eindelijk geheel verhinderd door een' harden wind met zware sneeuwjagt vergezeld. Het weer was al dezen tijd veranderlijk geweest, met vele sneeuwbuijen, waardoor de moeilijkheden van deze bovendien zoo ellendige en langwijlige reis nog aanmerkelijk vermeerderd werden. De thermometer was van 2° minus, tot 18° plus geweest, zoodat het nog zeer koud was.

(25 Mei) Op dezen dag werd het stil en zacht weer; de werkzaamheden tot overbrenging der ladingen konden dus op dezen en den volgenden dag voortgezet worden (26 Mei), op welken laatsten ik met de sloepen in de *Batty-baai* bleef, om waarnemingen te doen, terwijl de manschappen terug keerden om te halen, hetgeen nog was achtergebleven. Ik kwam zeer vermoeid terug, en terwijl ik hier in de hut alleen vernachtte, werden de steenen, waarop het dak van zeildoek rustte, door eenen beer omver gehaald, waardoor het dak, zeer nabij de plaats waar ik lag, instortte. Op mijn geroep wie daar was, liep het dier naar de andere hut, en kreeg, terwijl hij hier de ketel van den kok onderzocht, een schot uit mijn geweer, hetwelk hem, gewond of niet, snel deed afdeinzen.

(27 tot 31 Mei) De laatste dagen van deze vervellende reis waren verre weg de ergsten van allen, ten gevolge van zware sneeuwbuijen en felle koude, waardoor de wegen zoo slecht waren, dat on-

ze overtocht hierdoor , zoo zij vroeger ondernomen ware , ten eenemaal ondoenlijk zoude geworden zijn. Den 29sten Mei waren wij eindelijk allen weder bij elkander , en keerden naar onze woning op *Fury-punt* terug. Ik schoot eenen beer en twee vossen op eenen van deze dagen. Het getal der laatstgemelden was in de geheele maand twaalf geweest. Het gezigt van eenige meeuwen , tot twee maal toe , was in deze maand een gewenscht voor-teeken.

De gemiddelde temperatuur dezer maand was 7° lager dan die van *Port-Bowen* in 1824 , namelijk 11° plus ; de uitersten waren 25° plus en 3° minus. Er was geen teeken van dooi , het ijs in zee was zoo slecht als immer te voren ; de twee of 3 meeuwen en eenige sneeuw-ortolans , zonder een enkel veldhoen , waren slechts flauwe voorboden van den naderenden zomer.

De vermoeijenissen van het volk , matrozen en officieren , want niemand werd uitgezonderd , waren in de laatste twintig dagen van onze reis dezer maand zeer groot geweest. Geen van hen was echter hierdoor ongesteld geworden , schoon de vroegere zieken er niet bij gebeterd waren. De voorraad van levensmiddelen , welke wij dus op den weg naar onze bevrijding , in veiligheid hadden gebragt , konde , bij uitdeeling van twee derden der gewone rantsoenen , tot den 1sten October strekken. De uitdeeling van vivres was even schraal , en de inrigting van het schaften de zelfde , als te voren.

(1 Junij) Nadat wij dus al wat wij voor het oò-

genblik ontberen konden, naar de sloepen vervoerd hadden, om alles gereed te hebben, zoodra het open ijs ons vergunnen zoude van hier op te breken, moesten wij ons nu zoo goed mogelijk, in *Somerset-house* den tijd korten en zoo te vreden als mogelijk zijn, tot dat het tijd ware om te vertrekken. Deze schijnbaar te vroeg ondernomene overbrenging der goederen was volstrekt noodzakelijk; omdat later, wanneer het oogenblik gunstig zoude zijn om met de sloepen te trachten door de bevrorene zee-engte te komen, de wegen van ons winterverblijf derwaarts niet alleen veel slechter, maar ook met zulke ladingen en zoo geringe krachten onoverkomelijk zouden geworden zijn. Bij de thans genomene maatregelen bleef ons slechts weinig ballast over, en wij konden in korten tijd de sloepen bereiken, wanneer deze onder zeil konden gaan. Indien wij daarentegen den arbeid dezer laatste maand langer hadden verschoven, zoude het ijs hebben kunnen opengaan, en weder tegen den winter digt vriezen, eer wij gereed waren geweest om van de gelegenheid gebruik te maken. Het journaal dezer maand is dus over het geheel zeer eentoonig en onbelangrijk. Dit was het voor ons, en kan ook voor den lezer niet anders zijn.

(2 tot 8 Junij) De godsdienstoefening werd op dezen Zondag nogmaals hervat. Het was zeer slecht weer, met harde noordelijke winden en jagtsneeuw, gedurende de drie volgende dagen. Tegen het einde der week werd het beter, en de thermometer klom tot 30°. Ondanks deze lage temperatuur smolt de sneeuw grootendeels in den zonneschijn weg en

ontblootte sommige plekken van het gebergte. Wij schoten eenige vogels.

(9 en 10 Junij) Het weer werd beter. Op Maandag kwam er een beer nabij de hut en begon eenige vellen, als ook het rif van den vroeger geschoten beer te verslinden. Hij werd gedood en het bleek nu bij onderzoek dat hij vroeger gewond was geworden.

(11 tot 15 Junij) Den 11^{den} viel er een weinig regen, die spoedig door sneeuw gevolgd werd. Niettemin zagen wij den volgenden dag op verscheiden plaatsen water nedervloeijen, en op het ijs waren plassen. Van nu tot Zaterdag was het weer veranderlijk, somtijds helder en soms door de sneeuw onaangenaam, terwijl het ijs natuurlijk bleef wegsmelten. De thermometer bereikte des nachts zelden het vriespunt, en zijn hoogste stand was bij dag 52°.

(16 tot 22 Junij) De geschiedenis dezer week is niets dan eene herhaling van het zelfde weer en de zelfde temperatuur, met 2° of 3° hooger over het geheel. De ontthooijing hield aan, en had, naar aller gevoelen een' veel snelleren voortgang dan in het verledene jaar. Wij zagen thans ook meer en meer zomerdieren, en op éénen dag schoten wij omstreeks twee dozijn eendvogels en eene gans, behalve op andere dagen verscheidene andere vogels. Ook werkten wij aan de sleden, voor onze aanstaande reis, die nu weldra moest ondernomen worden.

(23 en 24 Junij) Wij konden heden aan de equipage een heerlijk maal van eendvogels voorzet-

ten, hetwelk de eenige smulpartij was, die zij in langen tijd genoten hadden, daar bij andere gelegenheden soortgelijke versnaperingen voor de zieken werden bewaard. (25 tot 29 Junij) Den 25sten ging een gedeelte van het volk met eene lading brandhout en victualie vooruit, en berigten bij hunne terugkomst dat de weg met water en weeke sneeuw bedekt was. Toen ik den volgenden dag met eene tweede lading vertrok, vond ik den weg minder slecht dan men gezegd had, en deze eerste station afgelegd hebbende, keerde ik terug om de anderen vooruit te zenden. Met Zaterdag avond waren de sleden voltooid. Het weer was gedurende deze week, gelijk in de vorige, zeer veranderlijk, en ook de temperatuur onderging geene snelle verbetering. Wij zagen eene menigte zeekalven, en eenige sporen van rendieren; ook schoten wij een aantal vogels en veertig zee-duiven.

(30 Junij) Dezen Zondag kwamen al de manschappen die vooruit waren gegaan, gezond en wel behouden terug. Het berigt nopens de wegen luidde gunstiger, en de dagelijksche afwisseling der temperatuur was van 32° tot 42°.

In het begin van Junij waren onze vooruitzichten zeer ongunstig, omdat het weer ongemeen koud en de temperatuur lager was, dan in de zelfde maand van een der vorige jaren. Maar de weersgesteldheid werd beter, schoon er in al dien tijd slechts weinig regen en veel sneeuw viel. De uitersten waren 45° en 16° plus en de gemiddelde stand van den thermometer 35½° plus.

Wij hadden de tenten en eenige goederen naar

de tweede stelling vooruitgebragt; hetwelk, schoon de afstand slechts 30 mijlen was, 100 mijlen reizens vereischte, uit hoofde van de noodzakelijkheid om terug te keeren en de ladingen af te halen, welke wij op geene andere wijze voorwaarts konden brengen. Wij waren daarbij nog altijd met de zieken belast, die in het geheel niet konden gaan; terwijl zij ongelukkig juist de drie zwaarste mannen van de geheele equipage waren. Eenige anderen konden wel ter naauwernood gaan, doch waren buiten staat om de sleden te helpen trekken. Het was gelukkig dat sommigen nog eene goede gezondheid bezaten, die aan allen de hoop gaf dat wij ons spoedig zouden inschepen en ten laatste uit dit ellendig oord zouden kunnen weggkomen.

Onder de menigte van menschen met welke ik, sedert mijne terugkomst in het vaderland, over de geschiedenis van onze reis gesproken heb, maakten hieromtrent eene aanmerking, welke mij voorzeker destijds niet in de gedachten kwam, en thans ook nog niet in mij zoude opkomen. Nimmer voorzeker was ik, noch een mijner officieren op het denkbeeld gekomen, dat wij voor de zieken onzer equipage iets meer gedaan hadden, of nog deden, dan onze pligt en tevens onze hartelijke wensch was. Buiten twijfel was het een zware arbeid, deze zieke en verzwakte menschen, zoo beladen als wij reeds waren, op de sleden te vervoeren; en des te bedenkelijker, omdat deze arbeid zelfs de gezondheid en het leven in de waagschaal konde stellen van de nog overige bekwame mannen, wier diensten ons tot het vervoeren onzer goede-

ren, en zelfs tot onze gehoopte terugkeer naar *Europa* volstrekt onontbeerlijk waren. Ook was het, zoo als mij naderhand gezegd werd, eene groote opoffering van onze eigene genoegens, dat wij onze beste en smakelijkste spijsen voor de zieken bewaarden, om diegenen te koesteren, die thans alleenlijk tot last waren, en waaronder sommigen, zoo als wij zeer wel wisten, de reis niet zouden overleven. Dit alles moge waar zijn; het kan zijn dat wij, wat *ons zelven* betreft, niet wel handelden; het is mogelijk dat zulke gedachten, sedert mijne terugkomst, voor een oogenblik in mij ontstaan zijn, nadat de ondankbaarheid en de lastertaal van die zelfde menschen in het bijzonder mij diep gegriefd heeft; en ik geloof dat, wanneer de geschiedenis van de schipbreuk der *Méduse* mij door die zelfde vrienden verhaald is geworden, het mij somtijds verwonderd kan hebben, dat onze handelwijze zoo geheel verschillend is geweest, schoon ik ongaarne iets aanhaal, hetwelk den mensch in een ongunstig daglicht vertoont, of de verbittering vermeerderen kan, welke *Groot-Brittannie* bovendien maar al te dikwijls jegens zijne naburen aan den dag legt. Maar in weerwil van al wat ons van dien aard destijds voor den geest mogt gekomen zijn (hetwelk ik mij niet herinner het geval te zijn geweest), ondanks al de ongemakken welke wij doorstonden, en van al de gevaren waaraan wij ons blootstelden, en ten spijt van de ondankbaarheid welke mij, vrees ik, onverdiend is te beurt gevallen, verbeeld ik mij, dat ik niet meer gedaan heb, dan hetgeen pligt was,

en dat ik in dezelfde omstandigheden nogmaals hetzelfde zoude doen. Dit zeg ik geenszins om lof te behalen, want ieder Britsch officier zoude eveneens handelen, en ieder Christen behoort zulks in alle omstandigheden te doen. Indien het waar is, dat *Frankrijk* in dit opzigt zulk eene les noodig heeft, doet het mij leed; maar ik vrees dat geene lessen invloed zullen hebben op hen, in wier hart de neiging niet is, om billijk te zijn, of die door geene edeler beweegredenen aangespoord worden, dan de lof der menschen, en die alleen naar deze ellendige belooning haken, welke hun, als tot regtvaardige straf voor hunne beweegredenen, zelfs nog ortzegd kan worden.

(1 tot 4 Julij) Wind en weer waren in de vier eerste dagen van Julij veranderlijk, maar doorgaans koud, met sneeuw en stofregen, terwijl de thermometer bij nacht nauwelijks boven het vriespunt rees. Onze ingelegde vleeschspijzen waren verbruikt, en wij hadden hierna geen ander versch vleesch, dan hetgeen onze geweren ons verschaften, hetwelk tot dus verre zeer weinig was, en alleen uit eenige zeeduiven en eendvogels bestond. Wij maakten eenige waarlooze roosters voor het huis, en het dak werd hersteld, voor het mogelijke geval, dat wij den volgenden winter derwaarts zouden moeten terug keeren; schoon wij niet wel konden begrijpen waarvan wij zouden moeten leven, indien wij zoo ongelukkig mogten wezen.

(5 en 6 Julij) Een aantal kassaaijen kardoezen werden aan het volk gegeven om daarmede hunne kleederen te verstellen, eer zij zich op reis naar de

Bat
ijs
klip
en
wee
nee
alle
stan
nu
waa
gen
O
len
en
za
schi
ten
zijde
over
mijn
kom
vers
land
dien
daar
geen
mog
en
snell
gedr
voor
eene

Batty-baai begaven. Eene avalanche of lawine van ijs van de rotsen nederstortende, en vermengd met klipsteenen en water, was een nieuw schouwspel, en zoude in deze eentoonige dagen, belangrijk geweest zijn, al hadde het een minder prachtig tooneel opgeleverd. In zee stortende dreef de lawine alles voor zich weg, brak tot op een' grooten afstand door het vlakke ijs heen, en verklaarde ons nu (schoon dit voor ons overbodig was) de reden waarom somtijds de ijsbergen met rotssteenen en lagen aarde bedekt in zee worden aangetroffen.

Onder mijne landgenooten zijn er thans zoo velen die de avalanches van de *Alpen* gezien hebben, en zoo velen hebben daarvan beschrijvingen in proza en poëzij gelezen (waaronder zij voorzeker de schitterende tafereelen van *Loutherbourg* niet vergeten kunnen hebben), dat alle pogingen van mijne zijde om onze ijs-avalanche te beschrijven, volstrekt overbodig moet zijn, daar het niet missen kan of mijne beschrijving moet den lezer zeer zwak voorkomen. Niettemin was er in dit verschijnsel iets verschillends, hetwelk zelfs voor hen, die *Zwitserland* aanschouwd hebben, treffend zoude zijn, indien ik het naar behooren konde beschrijven, of daarvan eene tekening konde leveren. Het was geen sneeuwklomp, hoe reusachtig hij ook wezen moge, die zich van de kruin des bergs los maakte, en in zijnen voortgang zoowel in grootte als in snelheid aanwies, en vervolgens met een donderend gedruisch van eene steile helling nederbonste en voortgleed tot dat hij in het dal of in het bed van eenen stortstroom in zijne snelle vaart gestuit werd,

om aldaar eene rivier in haren loop te bedwingen, of over de vlakke verbrijzeld te worden, of eene hut te verpletteren. Hier was alles het werk van een oogenblik, en even snel als onverwacht. De ijsberg, die over onze hoofden had gehangen, was neergestort, eer wij elkander konden toeroepen, »zie toe! geef acht!» Het oogenblik van zijne beweging was dat van zijnen val, en eer men er naar om zien kon, was hij in de zee gestort; niet in eene zee van water, maar eene zee van ijs, waarin hij de kristallen velden verbrijzelde, welke ons zoo lang hadden opgesloten gehouden, als ware het spiegelglas; en de brokken wijd en zijd verstrooiende, met een gekraak dat het geratel van den donder overtrof, en even als dit laatste duizendvoud verlengd en teruggekaatst werd, tot dat eindelijk alles in de doodsche ijs-woestijn weder tot diepe rust en stilte terug keerde; doch om dat rotsgevaarte in de golven tot een gedenkteeken van de vreeselijke gebeurtenis achter te laten, zoo lang ten minste zulk een gedenkteeken bestaan kon, in het midden van ijsbergen, welke de zon eerlang smelten en de wind naar ver afgelegene gewesten verdrijven zoude.

(7 Julij) Vijftig zeeduiven die gisteren geschoten waren, gaven de equipage heden een goed Zondagsmaal, en wij woonden de laatste godsdienstoefening bij, welke wij hopen konden in deze woning te houden. Het was het begin van een afscheid, hetwelk wij allen hoopten, voor altijd van dit oord te nemen; maar ieder heeft voor zich zelve rekenschap te geven, van de gezindheden met

wel
op
ren
spre
grip
ons
ging
voor
zijn
ken
wel
ons
(8
war
zoo
verl
altij
zeke
nog
alle
te s
»va
de
groc
ke v
ellen
gen
drie
naar
digh
ken
ik g

welke hij , naar allen schijn voor de laatste maal , op dezen plek van den aardbodem het gebed des Heeren uitsprak , en den zegen over zich hoorde uitspreken , die eene zielerust belooft welke alle begrip te boven gaat. Ik twijfel of er wel een onder ons geweest is , die niet zijne bijzondere dankzeggingen uitboezemde voor zulk eene lange bewaring voor zoo vele gevaren en ontberingen , en die niet zijne bijzondere gebeden opzond om den goddelijken zegen af te smeken over de groote onderneming welke nu op handen was , en van welker uitslag ons leven of dood moest afhangen.

(8 Julij) Des Maandags was alles gereed , en wij waren niet slechts gereed maar vurig begeerend om , zoo wij hoopten voor altijd , dit akelig verblijf te verlaten. Met deze hoop vermengde zich echter nog altijd eenige ongerustheid , daar wij niet volkomen zeker waren , of wij niet genoodzaakt konden zijn nog eenmaal terug te keeren ; terug te keeren om alle hoop op te geven , en terug te keeren om hier te sterven. Hadden wij met eene stellige zekerheid »vaarwel voor eeuwig !” kunnen zeggen , zoo zoude onze vreugde over ons vertrek onuitsprekelijk groot zijn geweest , terwijl zelfs de schuilplaats welke wij hier gevonden hadden , geenszins tegen de ellende welke wij hadden doorgestaan konde opwegen. Deze ellende zoude ons zonder leedwezen die drie woorden hebben doen uitspreken , welke , naar men zegt , nog nimmer , onder welke omstandigheden het mogt zijn , zonder smart uitgesproken zijn geworden. Dit gezegde kan waar zijn , en ik geloof bijna , dat het ook in ons geval waar zou-

de geweest zijn , ofschoon wij bij het verlaten van ons rampzalig winterverblijf van hout en sneeuw , niets achterlieten dan ellende , en de herinnering van ellende , want , wanneer wij bedachten wat het geweest hadde kunnen zijn , was het eene wijkplaats geweest voor veel grootere onheilen , en zelfs voor den dood. Het was , hoe armzalig dan ook , voor ons een »te huis” geweest ; iets hetwelk niemand zonder eenigen tegenzin , en zonder eene zonderlinge heimelijke begeerte van het weder te zien , verlaat. Maar het zij dat een vaarwel , of de gedachte , dat men eene woning voor altijd verlaat , wezenlijk , smart veroorzake ; of , omgekeerd , dat het afscheid van een verblijf waar men niets dan rampspoed ondergaan heeft , eene levendige vreugde verwekke : geen van beide viel ons ten deel. Wij hadden nauwelijks eenig besef van hoop of vrees , van blijdschap of droefheid , toen wij des avonds , zoo koud als het klimaat zelf , met onze drie sleden op reis gingen , om zoodanige lotgevallen te gemoet te gaan , als de Voorzienigheid ons zoude laten ondervinden.

(9 Julij) De zieken , die ons grootste bezwaar waren , stonden den eersten dag zeer wel door , en wij bereikten voor den middag onze eerste rustplaats. Het was een fraaije dag , en warmer dan het tot nu toe geweest was , namelijk 48°. Ten 3 ure na den middag begaven wij ons weder met zeer veel moeite op marsch , over schier onbegaanbare wegen , die ons nog zwaarder vielen door de zorg , welke wij voor de zieken moesten dragen. De arbeid was zoo zwaar , dat wij zelfs hier en in

den nacht in onze hemdsmouwen moesten werken. Wij waren met middernacht slechts 2 mijlen gevorderd, en waren zeer blijde, dat wij eenige rust konden genieten.

(10 Julij). Wij begonnen op nieuw, met al de bagaadje, langs even zoo slechte, of nog slechter wegen voorwaarts te trekken, terwijl de zon nu en dan zeer heet was. Ten 9 ure bereikten wij de derde rustplaats, bij den waterval, die nu met eene zware kolom van water, in een meer nederstortte, hetwelk vol meeuwen was, en waarbij wij een weinig zuring vonden. Wij zagen dat de beeren eene kist vol rendiervellen, welke door ons hier was achtergelaten, omver geworpen hadden, maar zij hadden die niet kunnen open maken.

(11 Julij) Den volgenden dag bragten wij de zieken vooruit, omdat wij hen niet te gelijk met onze bagaadje konden vervoeren, en keerden toen naar de derde rustplaats terug, om op nieuw den zelfden weg af te leggen, zoodat wij heen en terug 24 mijlen moesten afleggen. Wij hadden onlangs een goeden voorraad van zeeduiven gekregen, en konden thans aan allen een goed ontbijt voorzetten, hetwelk thans niet minder noodzakelijk dan aangenaam was, daar de meesten van ons, half uitgeteerd, en evenwel genoodzaakt waren, den zwaarsten arbeid door te staan. In den namiddag, toen de weg langs de kust beter was, namen wij het grootste gedeelte onzer goederen en ook de zieken mede, maar wij bereikten slechts met groote moeite, en gedeeltelijk over zeer slecht ijs, de sloepen in de *Batty-baai*, des morgens van den 12^{den} Julij.

Wij vonden dat de beeren en vossen eene aanmerkelijke verwoesting onder onze goederen hadden aangerigt, een vat met brood, eene hoeveelheid olie en suiker, en al de lederen schoenen en laarzen, welke zij hadden kunnen vinden. Het weer was fraai, en wij zagen eene menigte zeeduiven, waarvan wij sommigen schoten. Zelfs met middernacht stond de thermometer nu op 48°; het was eene groote en onverwachte verandering van temperatuur, die echter met het seizoen overeen kwam. (13 Julij) Twee ligte sleden bragten heden de weinige goederen aan, welke wij op de laatste rustplaats hadden moeten laten, benevens een weinig zuring voor de zieken; terwijl wij een dertigtal zeeduiven schoten.

(14 en 15 Julij) De Zondag werd tot een rustdag bestemd. De wandelaars vonden op het land nergens eenig spoor van plantengroei, en eene aanzienlijke rivier, die in het hoofd der baai uitliep. Den volgenden dag werd van de toppen der heuvelen het ijs in oogenschouw genomen; men bevond dat het naar zee nog niet los brak. Het weer was helder en stil, en van tijd tot tijd mistig. De manschappen waren bezig met het herstellen van de sloepen, en met de toebereidselen tot onze inscheping. Op den 16^{den} Julij geraakte het ijs in beweging, maar de groote kreek lag nog vol en was onbevaarbaar. De drie volgende dagen (17 tot 19 Julij) hadden wij bijna aanhoudend regen. Wij schoten ongeveer honderd zeeduiven, zoo dat wij nu een' goeden voorraad van versch vleesch hadden.

ble
we
the
Zon
gel
in
pak
zoo
we
met
wal
de
sch
ze
(
kust
een'
gaar
lijke
maa
pen
in c
waa
insch
sche
klom
waa
een
Aldu
He
verv
III

Den 20sten Julij werd het fraai weer. Het ijs bleef drijven, en het breeuwen van de sloepen werd voortgezet. Een oostelijke wind deed den thermometer tot 38° dalen. (21 tot 30 Julij) Des Zondags werd ons berigt dat het ijs in zee losgebroken was, doch na verloop van drie dagen, in welke overigens niets meldenswaardigs voorviel, pakte zich het ijs weder dicht aan de kust op, zoodat het ons onmogelijk was te vertrekken. Het weer bleef van toen af veranderlijk, nu en dan met regen, wind en mist, tot den 30sten. Al wat in deze dagen merkwaardigs plaats vond, was de toenemende beterschap onzer zieken, en het schieten van nog een aantal watervogels voor onze tafel.

(31 Julij) Wij hadden nu eindelijk het ijs de kust zien verlaten, doch gisteren waren wij door een' zwaren mist verhinderd geworden op reis te gaan. Deze eindigde met stofregen en een' oostelijken tegenwind, op den laatsten morgen van de maand, zoodat wij niet voor den middag de sloepen begonnen te laden; doch vruchteloos, want in den namiddag en avond begon het zoo hard te waaijen en te regenen, dat wij ons niet konden inschepen. In alle opzigten was het voor ons wenschelijk dit oord te verlaten; daar ook de steenklompen thans van de klippen begonnen te vallen, waardoor twee man zwaar gekneusd werden, en een derde bijna verpletterd zoude geweest zijn. Aldus liep de maand Julij ten einde.

Het overzigt dezer maud is in het dagverhaal vervat, en het is genoeg hier aan te teekenen,

dat de gemiddelde temperatuur 36° en de uitersten 28° en 50° plus waren geweest. Over het algemeen was deze maand niet ongunstig voor ons voornemen geweest, daar wij zoo vroeg het openen der zee niet hadden kunnen verwachten, veel minder in eene straat, die in vorige jaren den geheelen zomer door met ijs bezet was gebleven. Dat onze zieken aan de beterhand waren, gaf ons een grooten troost, en onze toestand was die van eene aanhoudende inspanning en levendige hoop.

Bes en vijftigste Hoofdstuk.

AUGUSTUS. — OPONTHOUD BIJ DE BATTY-BAAI. — HET IJS BREEKT. — VERTREK MET DE SLOEPEN. — WIJ BEREIKEN DE OOSTKUST VAN DE PRINS-REGENTS-KREEK. — WIJ ONTMOETEN DE ISABELLA, EN WORDEN AAN BOORD OPGENOMEN.

(1 tot 15 Augustus) Tusschen den 1sten en 15^{den} der maand Augustus, waren de veranderingen van wind en weer van den zelfden aard als in de beide laatstvoorige maanden opgegeven is; terwijl de algemeene uitkomst het eenige is dat hier melding verdient. De strekking van den wind was over het geheel noord-oost, waarvan het gevolg was, dat de kust met ijs bezet, en wij met onze sloe-

de uitersten
er het alge-
g voor ons
eg het ope-
achten, veel
e jaren den
as gebleven.
ren, gaf ons
was die van
dige hoop.

stuk.

AI. — HET IJS
— WIJ BEREI-
NTS-KREEK. —
EN AAN BOORD

sten en 15^{den}
deringen van
als in de bei-
terwijl de al-
hier melding
nd was over
gevolg was,
et onze sloe-

pen aan het strand geblokkeerd waren. Den 3^{den} deden wij wel eene poging om den zuidelijken hoek der baai te boven te komen; daar ons dit echter niet gelukte en wij bevonden dat de zwaarte van het ijs voor deze punt de baai weldra moest doen open gaan, waardoor wij dan zouden kunnen zien, waar het ons mogelijk zijn zoude eene doorvaart te vinden, keerden wij terug, omdat er bij deze pogingen niets te winnen was.

Maar zelfs deze vruchteloze arbeid was niet geheel nutteloos, omdat wij daardoor bezigheid bewaarden; en ofschoon onze werkzaamheid geen gewenscht gevolg had, diende zij om onzen moed te verlevendigen, en bragt eenige afwisseling voort in die verdoovende eentonigheid van werkeloos waken, waarin het volk maar al te veel gelegenheid vond om over hunnen tegenwoordigen toestand te mijmeren, en zich over de toekomst ongerust te maken. De bekende Schotsche scheepsvoogd die in eene dubbel gereefde marszeilskoelte eenen droomer onder zijne equipage de bakstagen liet aanhalen, toonde meer kunst dan een bevelhebber te land immer noodig heeft.

Ik weet niet wat wij gedaan zouden hebben, of »wat er van ons geworden zoude zijn,» zoo als men zegt, indien wij geene bezigheid hadden weten te vinden toen onze werkzaamheden waren afgelopen. De matrozen, zegt men, zijn niet zeer tot nadenken genegen; dit is waar, ofschoon de matrozen van den tegenwoordigen tijd veel meer denken dan in mijne vroegere dienstjaren, en voorzeker daardoor niet geschikter voor de dienst wor-

den. Laat mijne mede-officieren verklaren of dit waar is of niet; zij zijn, die hulde aan de waarheid zullen bewijzen, ten spijt van de ijdele, hersenschimmige en overspannen philanthropie dezer dagen van verderfelijke dwaasheid. »Ledigheid is des duivels oorkussen» zegt het spreekwoord; het was niet goed dat onze manschappen zulk een oorkussen hadden; het was beter dat zij zich met werken vermoeiden, en zoo hongerig werden, dat zij alleen aan hunne maag konden denken, en in den slaap van niets anders droomden dan van een beter middagmaal, om te ontwaken met de lust om zulk een maal door arbeid te verdienen; het was beter dat zij, in plaats van op het oorkussen der ledigheid, op eene bank van sneeuw rustten, waarop zij aan niets dan aan eene betere rustplaats en een smakelijker avondmaal konden denken, en aan de onophoudelijke begeerte naar meer en beter van dag tot dag.

Het schieten van watervogels leverde inderdaad eene aangename bezigheid op, voor die genen aan welke wij het gebruik van kruid en lood konden toevertrouwen; maar de beste bezigheid van allen voor zulke ongelukkige hongerlijders als wij waren, was het eten van het wild en niet het schieten. Elke morgen brak nu aan met de hoop op een goed maal voor den avond; kwam dit, dan werd het met blijdschap welkom geheeten; kwam het niet, wel nu dan hoopte men den volgenden dag gelukkiger te zullen zijn. Ik wil niet zeggen dat het even goed was het avondmaal te ontberen als het te genieten; want hoop en verwach-

ting kunnen evenmin als »praatjes den buik vullen;» maar het is zeker, dat de zieken spoedig herstellen, en dat de gezonden in krachten toenamen, en ik hield mij overtuigd dat de gesteldheid van hun gemoed hiertoe even veel bijdroeg als de geroosterde eendvogels en de pasteijen van zeeduiven.

Het uitkijken op den top van den berg naar den staat van het ijs was eene andere tijdskorting voor hen die zich daarmede wilden belasten, en het was tegelijker tijd eene goede lichaamsbeweging. Het was niet, gelijk het ongelukkige scheepsvolk van *Behring*, uitkijken naar een schip dat nimmer moest opdagen, en met het einde van den dag andermaal ten prooi aan wanhoop en duisternis te zijn. De dag der verlossing kon lang voor ons uitblijven, maar er waren geene redenen om te vreezen dat hij in het geheel niet meer zoude aanbrenken; terwijl elke verandering van wind, elke regenbui en elke beweging van het ijs, hoe gering ook, toereikend was om de hoop levendig te houden, en den volgenden dag met belangstelling te gemoet te zien: en ieder had reden om, wanneer hij zich des avonds naar de kooi begaf, te zeggen »God dank, de dag is ten einde,» ofschoon uit andere beweegredenen dan de ongelukkigen in het »kasteel der traagheid.»

Den 14^{den} Augustus krom onze hoop tot wezenlijk ongeduld, toen wij voor de eerste maal naar het noord-west een open vaarwater in het ijs; en de belangstelling in het geen de volgende dag zoude opleveren, benam voorzeker aan velen van ons den slaap. (15 Aug.) Heden waren allen reeds ten 4

ure des morgens bezig met het weghakken van het ijs waarmede de kust bezet was; en met den vloed eenigen tijd daarna, en een westelijken wind, lieten wij de sloepen in zee loopen, bragten de zieken met de victualie en de overige goederen aan boord, en staken ten 8 ure van land. Wij waren nu werkelijk ten laatste onder weg; en het was nu onze zaak te vergeten, dat wij in het vorige jaar op de zelfde plaats in de zelfde omstandigheden waren geweest; te beseffen dat de tijd tot inspanning onzer krachten thans gekomen was; dat wij eindelijk het loon onzer onvermoeide pogingen zouden inoogsten; dat onze hoop nu bevestigd zoude worden, en dat wij ons thans moesten voorstellen dat de geheele straat voor ons open lag, en dat onze kleine vloot met een' gunstigen wind door de baai zeilde, welke nu in onze verbeelding ons vaderland was.

Weldra ronden wij de noordelijke kaap van *Batty-baai*, en aldaar een vaarwater vindende, zeilden wij met middernacht voorbij de *Elwin's-baai*. Den 16^{den} bereikten wij de plaats ten noorden van deze baai, waar wij op den 28ten Augustus van het verledene jaar onze tenten hadden opgeslagen. Ik weet niet of allen hier wel geheel vrij waren van herinneringen, welke onze hoop benevelde. Het verschil in tijd bedroeg slechts twaalf dagen, en zoo deze dagen op de zelfde wijze als in het vorige jaar verliepen, zoude het nog eenmaal ons lot kunnen zijn, dat wij naar ons laatste winterverblijf moesten terugkeeren, om aldaar onzen arbeid te eindigen op eene wijze, die gemakkelijk te

voorzien was : de eerste , wien dit lot mogt te beurt vallen , in een graf van sneeuw en ijs , en de laatst overblijvende in den muil van beeren en vossen.

Wij vonden hier geene doorvaart ten oosten , maar het open water strekte zich nog verder noordwaarts uit , zoodat ons oponthoud niet langer duurde dan volstrekt noodzakelijk was , om eenige rust te nemen . Naar mate wij verder kwamen werd het vaarwater breeder . Ten 8 ure des avonds bereikten wij onze vroegere stelling aan de noord-oostelijke kaap van *Amerika* . Een gezicht van den berg hier , bewees dat het ijs ten noorden en ten noord-oosten in eenen staat van ontbinding was , die ons vergunde er door te zeilen , doch het waaide te hard om dit bij nacht te beproeven , weshalve wij hier onze tenten opsloegen om rust te houden .

(17 Aug.) Ten 3 ure des morgens begaven wij ons weder aan boord , eene nieuwe aantekening van ons wedervaren op de zelfde plaats achterlatende , waar wij de vorige verborgen hadden . Het was stil , en wij hielden al roeiende om de oost , tot dat wij op den middag door verscheidene openingen tusschen drijf-ijs den rand van het pak-ijs bereikten . Wij vonden dat het einde van het pak-ijs slechts eene mijl noordwaarts van ons af lag . Met een zuidelijken wind , die nu doorkwam , waren wij in in staat het te ronden ; waarop wij , het water open vindende , doorzeilden , en ten 3 ure in den namiddag de oostkust van de straat bereikten . In weinige uren hadden wij dus eindelijk datgene ten uitvoer gebragt , naar hetwelk wij

te voren zoo vele dagen vruchteloos gewacht hadden , en hetwelk , zoo het schijnt , in geen der jaren welke wij hier als gevangen hadden doorgebracht , uitvoerbaar was geweest.

Hoe gewoon wij aan het ijs , aan zijne wisselvalligheden , aan zijne plotselinge en onverwachte veranderingen waren geworden , kwam ons deze herschepping voor als door tooverkracht geschied , daar wij nu de ondoordringbare massa van vastgepakt ijs , welke in de vorige jaren alle hoop tot uitkomst hier voor altijd scheen af te snijden , eensklaps in water hervormd zagen , bevaarbaar water , bevaarbaar voor ons , die nauwelijks meer wisten wat onbelemmerd in zee varen was. Het kwam ons schier ongeloofelijk voor , en zij die uit hunne verdooving nu ontwaakten waren ten laatste overtuigd , dat zij weder zeelieden in hun eigen element waren geworden , dat de sloep weder over de golven dreef , en dat de winden weder aan zijnen wil en aan zijne hand gehoorzaamden.

Wij koersten nu met snelle vaart langs de kust terwijl de koelte aanwakkerde , en toen wij *Eardly-punt* passeerden , was de wind zoo sterk en van zulke harde vlagen vergezeld , dat wij op het strand , 12 mijlen bewesten kaap *York* eene schuilplaats moesten zoeken. Wij hadden op dezen dag 72 mijlen afgelegd.

(18 Aug.) De wind verflaauwde en het werd eindelijk stil , zoo dat wij des morgens genoodzaakt waren de riemen te baat te nemen. Door geen ijs belemmerd zijnde , rociden wij oostwaarts , en hielden te middernacht beoosten de *Admiraleits-kreeck*

voor een' korten tijd rust. Den volgenden dag (19 Aug.) hadden wij het zelfde weer, en waren ten 8 ure des morgens halverwege die plaats en de *Navy-board-kreek*; doch nu waren de manschappen na een etmaal geroeid te hebben geheel afgemat, zoo dat wij op het strand onze tenten opsloegen om te rusten. Het weer was nog niet warm geworden, ofschoon het vaarwater vrij van ijs was; want de temperatuur was bij nacht niet boven 35° en bij dag 40°.

Door een opkomenden oostewind werden wij spoedig van deze blootliggende plaats verdreven; wij namen dus weder de riemen op, en roeiden tusschen ijsbergen door, tot dat wij aan eene uitmuntende haven kwamen, waarin eene vrij aanzienlijke rivier uitliep, en wij door zware ijsbrokken gedekt waren; terwijl wij, des noods, de sloepen in een klein meer bij den mond der rivier konden halen. Wij waren aldus weder 5 mijlen gevorderd, zijnde nu 6 of 7 mijlen bewesten de *Navy-board-kreek* en 80 mijlen van de *Possession-baai*.

(20 Aug.) Met eenen noord-oosten wind begon het gister avond hard te waaijen, met hooge zee, hetwelk dezen geheelen dag voortduurde. Wij werden hierdoor volkomen geblokkeerd, maar konden de sloepen op strand halen om hen te repareren. Daar de wind nog toenam, bragten wij hen (21 Aug.) in de binnenste haven, welke door het meertje gevormd werd. De koelte wakkerde aan tot eenen harden storm, die al de ijsbergen, welke zich tot eene enkele massa bijeen gepakt had-

den, deed losbreken en verdwijnen. Met dezen storm viel er bestendig regen en sneeuw, en de thermometer daalde tot 34°.

(22 Aug.) Het was noodig geworden onze rantsoenen wederom tot twee derden te verminderen, en aldus werden wij den 23sten en 24sten Augustus door den voortdurenden storm met mist en regen gevangen gehouden. De thermometer daalde tot 29°, een graad van koude die smartelijk door onze zieken gevoeld werd.

(25 Aug.) Eindelijk bedaarde de wind, en de zee kwam aanzetten, zoodat wij onze sloepen te water lieten, en met stil weer oostwaarts voorbij de *Navy-board-kreek*, door eene menigte drijfijss roeiden. Na 12 uren arbeids waren de manschappen afgemat, zoodat wij blijde waren eene goede haven te vinden, waar wij, na 10 mijlen gevorderd te zijn, aan den mond van eene andere rivier, onze tenten opsloegen om te rusten, en de sloepen te herstellen, die niet in den besten staat waren.

(26 Aug.) Ten 4 ure des morgens, terwijl wij nog allen sliepen, meende de uitkijk, DAVID WOOD, dat hij in zee een schip zag, en gaf daarvan terstond kennis aan den kommandeur ROSS, die met den kijker weldra bemerkte dat het werkelijk een schip was. Allen snelden oogenblikkelijk de tenten uit en op het strand, waar ieder zijne meening gaf nopens het tuig van het schip, zijne kwaliteit en koers. Niettemin waren er nog eenige zwaarmoedigen die staande hielden, dat het een ijsberg was.

Intusschen werd geen tijd verloren. De sloepen werden van strand gelaten, en nat buskruid gebrand, om te seinen. Daarna begaven wij ons in de sloepen en verlieten ten 6 ure onze haven. Wij kwamen weinig vooruit, wegens afwisselende stillen en slaauwe variabele winden, die het kompas rondliepen. Niettemin hielden wij op het schip aan, en zoo het op de hoogte waar het lag, stil gebleven was, zouden wij het spoedig op zijde geweest zijn, maar ongelukkig kwam er eene koelte door, en nu maakte het kracht van zeil om de zuid-oost, zoodat de voorste sloep weldra achter moest blijven, terwijl de twee anderen meer oostwaarts stuurden, in de hoop van het schip af te snijden.

Omstreeks 10 ure zagen wij een tweede schip in het noorden, hetwelk bijgedraaid scheen om zijne sloepen te wachten; op een oogenblik dachten wij dat het ons gezien had en op ons aanhield. Dit bleek echter het geval niet te zijn, want kort daarna hield het af met alles bij. Niet lang daarna zagen wij, dat het zich met snelle vaart van ons verwijderde; en dit was het angstigste oogenblik dat wij nog ondervonden hadden, daar wij in de nabijheid van twee schepen waren, waarvan een van beide een einde aan alle onze zrees en arbeid gemaakt zoude kunnen hebben, en welke wij waarschijnlijk geen van beide zouden bereiken.

Het was echter noodig den moed van de manschappen op te beuren, door hen van tijd tot tijd te verzekeren, dat wij op het schip wonnen, toen het zeer gelukkig stil werd, en wij werkelijk zoo

veel vaart konden roeijen , dat wij het schip ten 11 ure met alles tegen zagen bijdraaijen en een sloep laten vallen , die regelregt op de onze aanroeide.

Zij was in korten tijd op zijde , en de kommanderende onderofficier gaf ons te kennen , dat men aan boord vermoed had , dat ons eenig ongeluk bejegend was , of dat wij ons schip verloren hadden. Dit bevestigend beantwoord hebbende , vroegen wij naar den naam van het schip , en gaven onzen wensch te kennen , van aan boord genomen te worden. Wij vernamen , dat het de *Isabella van Hull* , welcer onder het bevel van den kapitein koss was. Ik zeide hierop dat ik zelf die persoon , en mijn volk de equipage van de *Victory* was. Men kan zich verbeelden hoe verbaasd de sloepskommandant was , toen hij dit berigt vernam. In de eerste verwarring van onzekerheid , welke bij zulke gelegenheden geene zeldzaamheid is , verzekerde hij mij , dat ik reeds twee jaren dood was geweest. Ik overtuigde hem echter gemakkelijk , dat hetgeen hij voor eene onweersprekelijke waarheid hield , nogtans ongegrond was ; want hij behoefde ons slechts een weinig naauwkeuriger gade te slaan , om overtuigd te zijn , dat wij geene walvischvaarders waren , maar werkelijk de mannen , voor welke wij ons uitgaven , schoon wij met onze rendiervellen , lange baarden en uitgehongerde aangezichten meer naar wilde dieren , dan naar menschen geleken. Het gevolg van dit alles was derhalve eene hartelijke gelukwensching , in den zeemanstijl , en nadat hij nog eenige zeer natuur-

lijke vragen had gedaan , gaf hij mij te kennen , dat de *Isabella* gekommandeerd werd door kapitein HUMPHREYS , waarop hij met zijne eigene sloep dadelijk naar boord roeide , om aan den kommandant rapport te maken , herhalende dat wij niet alleen door zijne scheepsmakkers , maar door al onze kennissen in *Engeland* sedert lang voor verloren waren gehouden .

Terwijl wij langzaam volgden , zagen wij hem de valreep opspringen en een oogenblik nadat hij aan boord was gekomen , stond het volk in het wand , en begroette ons op eene kabellengte afstands met een driewerf hoezee ! Weinige oogenblikken daarna waren wij aan boord van mijn voormalig schip , en werden door kapitein HUMPHREYS met echte zeemanshartelijkheid verwelkomd .

Al waren onze namen en onze betrekkingen geene aanbeveling geweest , zouden wij uit loutere christelijke liefdadigheid een vriendelijk onthaal hebben mogen verwachten , want ik twijfel of men ooit ellendiger en tevens afzigtelijker schepselen gezien heeft , dan wij op dit oogenblik waren . Indien armoede , volstrekte beroofdheid van allen eigendom en volslagen gebrek aan alle levensbehoeften aanspraak op liefdadigheid kan geven , had geen sterveling daarop een beter gegrond regt dan wij ; maar indien zulk eene ellende zelfs aan de liefdadigste menschen afgrijzen inboezemt , was wederom geen bedelaar die immer de straten der Europese steden doorzworven heeft , beter in staat om walging en afschrik te verwekken dan wij . Sedert onheugelijke tijden liepen wij met ongeschoren

baard, morsig, bedekt met de flarden van beestenvellen, in plaats van den sierlijken monteringrok, en tot op het gebeente toe uitgehongerd, gerimpeld en zwart van magerheid, deed ons contrast met de welgekleede en welgevoede mannen die ons omringden, ons voor de eerste maal, geloof ik, volkomen beseffen wat wij wezenlijk waren, zoowel als wat wij aan anderen moesten toeschijnen.

Maar de kluchtige zijde van het tooneel dat wij opleverden, verdrong weldra de ernstige bespiegelingen, welke inderdaad in zulk een gejoel en gewoel geene plaats konden vinden. De vreugde over onze gelukkige ontmoeting deed ons nu het tafereel van den vrolijksten kant beschouwen. Ieder van ons moest gekleed en gevoed worden, ieder moest gewasschen en geschoren worden, om weder eeniger mate naar een mensch te gelijken. Alles moest ook met den grootsten spoed geschieden. Wasschen, scheren, kleeden en eten, alles moest geijktijdig plaats grijpen en veroorzaakte de kluchtigste overhaasting, terwijl het gedruisch en gewoel nog vermeerderd werd door eidelooze vragen, die van alle kanten gedaan en beantwoord werden; de lotgevallen van de *Victory*, onze vlugt, de staatsgebeurtenissen in het vaderland, en de nieuwstijdingen van vier jaren herwaarts. Doch ten langen leste kwam alles tot bedaren. De zieken werden verpleegd, de matrozen aan de bakken verdeeld, en alles in het werk gesteld wat de vriendelijkste deelneming konde voorschrijven. De nacht gaf eindelijk gelegenheid tot ernstige en stille

gedachten. Ik vertrouw, dat er niemand onder ons was, die toen zijne verschuldigde dankbaarheid niet uitboezemde voor de onverwachte hulp, die ons allen uit eenen wanhopigen toestand verlost had, welke geen van ons immer zoude kunnen vergeten, en die ons van den rand des grafs tot het leven, tot onze vrienden en tot de samenleving terug had gevoerd.

Sedert lang aan een koud bed, op de harde sneeuw of de kale rotsen gewend zijnde, konden weinigen van ons het genoegelijke van de nachtrust op onze nieuwe, al te zeer verschillende scheepskooijen genieten. Ik zelf was genoodzaakt, het zachte, warme bed, hetwelk men zorgvuldig voor mij gereed had gemaakt, des nachts te verlaten en op eenen stoel te slapen. Met de overigen ging het niet beter. De tijd moest ons allengs weder aan deze plotselinge en groote verandering gewennen, en ons andermaal de gebruiken van onzen vroegeren leeftijd hebbelijk maken.

Zeven en vijftigste Hoofdstuk.

VERRIGTINGEN AAN BOORD VAN DE ISABELLA. — OP-
NING VAN DE KUST. — ONS VERTREK. — AANKOMST
TE HULL EN TE LONDEN.

(27 Augustus 1833) In een gesprek met kapitein HUMPHREYS, vernam ik dezen morgen, dat hij zeven en twintig walvisschen gevangen had, hetwelk slechts twee derde van de lading uitmaakte, en dat hij derhalve voornemens was nog eenigen tijd uit te blijven. De *Isabella* was de *Prins-Regentsstraat* tot aan den *Sherrar-berg* opgevaren, gevolgd door de *William-Lee*, zijde het schip dat wij gezien hadden, en hetwelk nu weder in het gezigt was; wij waren voornemens een gedeelte van onze equipage op dat schip te doen overgaan. Hij had eene stoute poging gedaan om door de *Prins-Regentsstraat* naar de *Leopolds-eilanden* door te dringen, in de hoop van eenig spoor van ons te ontdekken, veel meer dan ons zelve aan te treffen; doch op twee derde van den togt werd hij door een ijs-veld tegen gehouden. Daags voor dat wij hier door kwamen, was hij langs den rand van het ijs-veld gestevend, en dit was de reden dat wij hem waren misgelopen, en hem eerst op zijne terugkomst ontmoetten, nadat hij vergeefs langs de oostkust naar eenig spoor van ons gezocht had. Dat hij geen acht op onze sloepen gaf, schoon hij

ze gezien had , was geschied , omdat hij die voor de sloepen van den *William-Lee* gehouden had.

Daar ik begeerde in de *Possession-baai* eenig be-
 richt achter te laten , voor het een of ander schip
 dat welligt aldaar landen zoude om ons op te zoe-
 ken , begaf ik mij met dit oogmerk aan land , te-
 vens met het doel om mijnen chronometer te ver-
 beteren. Eene flesch , met een verslag van de ge-
 beurtenissen , bij dezelfde terp welke wij in 1818
 gebouwd hadden , begraven hebbende , keerden wij
 aan boord terug , en maakten kracht van zeil. De
 buitenzijde van het land-ijs houdende , hadden wij
 voor den middag kaap *Graham Moore* gerond , en
 nadat wij met veel moeite door eenige drijvende
 stukken en ijsbergen gekomen waren , bereikten wij
 eene veilige plaats , ofschoon wij door het ijs be-
 zet bleven.

(1 September) Dezen Zondag hielden wij onze
 gebruikelijke godsdienstoefening , welke ons eene
 gewenschte gelegenheid gaf om vurige dankzeggin-
 gen voor onze schier wonderdadige verlossing in
 het openbaar uit te boezemen.

Wij zagen thans den *William-Lee* en eenige an-
 dere vaartuigen aan den buitenrand van het ijs ;
 doch wij zelven kwamen niet voor den 13^{den} los.
 Op dien dag kwamen wij met behulp van werp-
 ankers en zeilen vrij van het ijs ; en het om de
 zuid houdende , ontmoetten wij de vloot der wal-
 vischvaarders op de gewone plaats der visscherij.
 Van elk vaartuig kwam de gezagvoerder bij ons aan
 boord om ons welkom te heeten ; die van *Hull* en
Newcastle in het bijzonder bragten ons geschenken

uit hunnen voorraad, welke ons zeer aangenaam waren en met niet minder hartelijken dank ontvangen werden.

Wij bevonden ons nu gedurende verscheidene dagen op de *Isabella-* en *Alexanders-banken*, welke men zeer ten onregte uit de kaarten van mijne reis in 1818 had weg gelaten. Ik landde daarom op kaap *Bisson*, en door een waargenomen verschil van lengte bevestigde ik de gegrondheid mijner vroegere opgaven. Mijne waarnemingen stemden overeen met het oordeel van kapitein *HUMPHREYS*, en met de middelen welke hij mij aan de hand gaf nam ik de kust op, benevens verscheidene baaijen en straten, met het voornemen om eene bijzondere kaart in het licht te geven van eene plaats, welke door hare rijke visscherij zoo belangrijk is geworden.

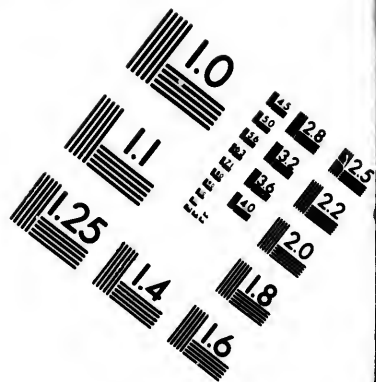
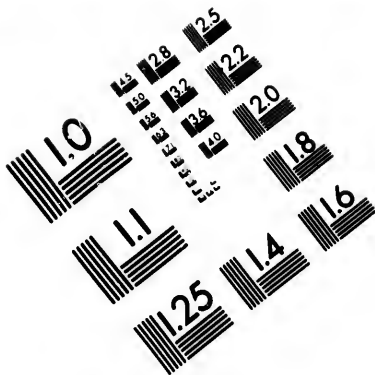
Tegen het einde van de maand nam de winter met buitengewone strengheid eenen aanvang, en dit overtuigde ons dat wij niet zeer lang meer in deze zeeën konden vertoeven. De *Clarendon*, die met ons zeilde, vertrok zonder de brieven mede te nemen, welke ik voornemens was met dat vaartuig mede te geven; maar indien wij niet eenige manschappen aan de *Orkades* hadden moeten aan land zetten, zouden wij gelijktijdig met den *Clarendon* in *Engeland* zijn geweest.

Op den 30sten September verlieten wij de straat *Davis*; en op den 12^{den} October, na eenen overtocht van slechts twaalf dagen, landden wij te *Stromness*. De twee volgende dagen werden wij te *Longhope* opgehouden, van waar wij den 15^{den} afzeilden, den 18^{den} de *Humber* bereikten, en van daar

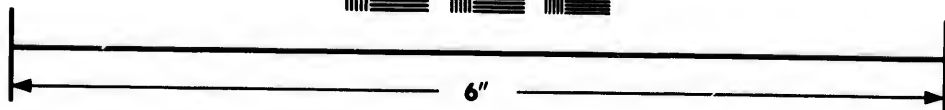
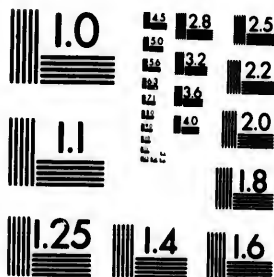
met de Rotterdamsche stoomboot naar *Hull* vertrokken.

Daar de tijding van onze aankomst ons was vooruit gegaan, konden wij slechts met moeite het logement bereiken. Hier ontvingen wij weldra verwelkomsbezoeken van den Mayor en de leden der stedelijke regering, van de officieren van *Trinity-House* en de *Philosophical Society*, mitsgaders velen der aanzienlijkste personen van deze oude stad. Daarna werd mij het burgerregt en de vrijdommen der stad geschonken, en na een openbaar gastmaal legaven wij ons allen aan boord van de stoomboot naar *Londen*, waar wij den 19^{den} October aankwamen. Hier maakte ik terstond rapport van mijne aankomst aan den secretaris der Admiraliteit, en den volgenden morgen liet ik mij bij Zijne Majesteit te *Windsor* aannemen, en ontving verlof om mijn reisverhaal aan Hoogstdezelve op te dragen, en den naam van WILLIAM IV. bij dien van de *Magnetische pool* te voegen.

**IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)**

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

1.8
2.0
2.2
2.5
2.8
3.2
3.6
4.0

10
11

AANHANGSEL.

Bij mijne aankomst te *Londen*, den 20ten October 1833 achte ik het mijn eerste pligt, mij met een verslag van mijne reis naar 's Konings paleis te *Windsor* te begeven, en voor Zijner Majesteits voeten de vlag neder te leggen, welke op de *Magnetische pool* der aarde gewapperd had. Ik mogt de eer genieten, door Zijne Majesteit, die altijd een levendig belang in mijne onderneming had gesteld, zeer miuzaam ontvangen te worden, en bekwam dadelijk verlof om zijnen doorluchtigen naam en dien der Koningin op mijne kaart van de *Magnetische pool* te doen graveren, met bevel om de namen der koninklijke familie en der regerende gekroonde hoofden van *Europa* daar omheen te plaatsen. Den 21ten werd mijn brief aan de Admiraliteit gelezen, en vervolgens op last van Sir JAMES GRAHAM gedrukt, destijds eerste Lord der Admiraliteit, met wien ik terstond na zijne aankomst te *Londen* een mondsprek had.

Het behaagde het Gouvernement aan de officieren en manschappen die onder mijn bevel hadden gestaan zeer milde belooningen te schenken; doch wat mij zelven betreft, werd mij te kennen gegeven dat ik wachten moest tot dat mijne zaak in het kabinet zoude ter tafel gebracht zijn; en eerst in het laatst van Februarij werd mij berigt, dat Zijner Majesteits Gouvernement de bevordering van mijnen neef van Commandeur tot Kapitein, de aanstelling van den Heer *tuom* als vietna-liemeester aan boord van den *Canopus*, de promotie van den Heer M. DIARMID tot Chirurgijn Majoor, en de uitbetaling van de equipage als eene voldoende belooning voor mij zelven aanmerkte, en dat men mij niets meer zoude toestaan. Op de mildheid van mijn Gouvernement vertrouwend, had ik geweigerd eenige gelden aan te nemen uit de intekeningen voortspruitende, welke men tot gemoetkomst in mijne verliezen geopend had, en de kleine som welke te *Portsmouth* bij intekening verzameld was geworden, werd getrouwelijk uitgedeeeld onder de weduwen en nablijvenden van de overledene manschappen en aan den man die op de reis blind was geworden. Mij bleef dus niets over, dan mijne toevlugt tot het Parlement te nemen, en nadat mijne zaak door den Heer R. CUTLAR FERGUSSON voor het Huis der Gemeenten was gebragt, werd zij den 17^{den} Maart in overweging genomen, als wanneer ik voor de eerste maal vernam dat men in den waan verkeerde, als hadde ik dezen togt ondernomen, om mijn' verloren goeden naam te herwinnen. Gelukkig voor mij, mijne zaak werd aan eene commissie van het Huis der Gemeenten oaerworpen, en voor dit hooge Collegie vond ik gelegenheid de lasterlijke geruchten te wederleggen, welke met een boos opzet tegen mij verspreid

waren geworden , terwijl ik stukken vertoonde , welke nadrukkelijk bewezen , dat de Admiraliteit mijne vroegere handelingen goedgekeurd had. Deze commissie bragt het volgende rapport uit.

R A P P O R T.

Uwe commissie hebben zich niet geroepen , noch bevoegd geacht om hun gevoelen te uiten , betrekkelijk de juiste waarde van de ontdekkingen , op de reis van den kapitein JOHN ROSS gedaan , nauwkeurig te bepalen ; maar heeft zich bepaald tot een algemeen onderzoek der zaak , om te beslissen of uit de openbare schatkist eene belooning zoude worden toegevoegd , en aan wien deze belooning zoude moeten worden uitgekeerd.

In den loop van dit onderzoek bevinden zij , dat in het jaar 1827 , kapitein ROSS , aangevuurd door de zucht om aan zijn vaderland de eer te verschaffen , het lang geopperde vraagstuk nopens eene noord-westelijke doorvaart tot zekerheid te brengen , eerst aan Zijner Majesteits Gouvernement , en na de weigering welke hierop gevolgd was , aan zijnen vriend , den Heer FELIX BOOTH , voorgeslagen had , eene expeditie tot dat einde uit te rusten. Dat in het volgende jaar de Heer BOOTH , nadat de Parlements-acte , bij welke eene belooning voor de ontdekking eener noord-westelijke doorvaart was uitgelooft , ingetrokken was geworden , en dat geen vermoeden van baatzucht alnu meer op deze onderneming konde rusten , zonder enig ander doel dan de bevordering der eer van zijn vaderland en der belangen van de wetenschap , als ook om aan de wenschen van eenen vriend te voldoen , onverwijld den voorslag van kapitein ROSS , aannam , onder voorwaarde dat zijne

bemoeijenis in deze zaak onbekend zoude blijven; dat gevolgelijk, met uitzondering van omtrent 2,000 ponden sterling, welke door kapitein ROSS uitgegeven waren geworden, de Heer BOOTH werkelijk alle de kosten van dezen togt, ten bedrage van tusschen 17,000 en 18,000 ponden sterling, op zich heeft genomen; dat kapitein ROSS, aan wien de Heer BOOTH de vrije keuze gelaten om naar eigen goedvinden de personen te kiezen, welke hem op dezen togt zouden vergezellen, volijverig het aanbod van kostelooze dienst en hulp ontving van de algemeen hooggeachte officieren, de kapiteins BACK en KOPFNER, een aanbod hetwelk den kapitein ROSS niet minder tot eere verstrekt als het de beide genoemde officieren den hoogsten lof voor hunnen moed en belangloozen ijver waardig maakt; dat echter kapitein ROSS ten laatste zijne keus bepaalde tot zijnen neef, den kommandeur JAMES CLARK ROSS, een jong officier van uitstekende wetenschappelijke kennis, die alle vroegere togten in de *Pool-zeeën* had bijgewoond; en den Heer THOM tot victualiemeester verkoos, die zoo wel als de kommandeur ROSS, zonder genot van bezoldiging aan den togt wilde deelnemen; dat de Heer M. DLARMID, als chirurgijn, en eene equipage van negentien manschappen werden aangenomen, en de aldus zamengestelde expeditie in Mei 1829 uit *Engeland* zeilde. Dat in weerwil der muiterij van de equipage van eenen walvischvaarder, die zich verbonden had, met eenen voorraad van victualie den togt te vergezellen, kapitein ROSS bij zijne onderneming bleef volharden, in de vaste hoop dat hij de levensmiddelen zoude opsporen, welke door de *Fury*, aan de *Fury-punt* aan land gezet waren; en dat hij vervolgens onder aanhoudende rampspoeden, ongemakken, ontberingen en vermoeijensissen, eene reeks

van ontdekkingen deed, waarvan het Huis der Gemeenten een beknopt overzicht vinden zal in den aan dat Huis medegedeelden brief door kapitein ROSS aan den Secretaris der Admiraliteit gezonden, en waarvan een afschrift bij dit rapport gevoegd is *).

Uwe commissie heeft den inhoud van dien brief bevestigd gevonden door den aard der zaken zelve, mitsgaders door het gevoelen van kapitein BEAUFORT, Hydrograaf der Admiraliteit, door dat van den Heer CHILDREN, een der Secretarissen der koninklijke Maatschappij, en door dat van Professor DARLOW, die de afwijkingen der magneetnaald tot een voorwerp zijner bijzondere studie heeft gemaakt. Zij allen vinden geene de minste reden om te betwijfelen, dat kapitein ROSS werkelijk de Magnetische Pool der aarde bereikt heeft.

Het belang van deze ontdekking, vooral voor eene zeevarende natie, en van de waarnemingen die met de kennis der Magnetische verschijnselen in verband staan, wordt zeer groot geacht, door de geleerden, welke de commissie hieromtrent heeft geraadpleegd, en wordt overigens bevestigd door den ijver, met welken deze tak der wetenschap in latere jaren door beroemde geleerden van alle landen is nagespoord geworden, zoowel als door de aanzienlijke uitgaven, welke verscheidene Gouvernemen ten daaraan onlangs hebben te koste gelegd.

Onder deze omstandigheden aarzelt uwe commissie geen oogenblik met de verklaring, dat eene groote dienst aan het algemeen bewezen is geworden. Behalve het bewijs, dat de eene doorvaart, welke door vroegere

*) Daar deze brief niets behelst, dan hetgeen breedvoerig in dit werk verhaald is, heeft men dien als voor den lezer geheel overtoellig, achterwege gelaten.

zeevaarders werd aangemerkt, als met de meeste waarschijnlijkheid tusschen den Atlantischen en den Stillen oceaan bestaande, niet aanwezig is, waardoor toekomstige zeevaarders, indien zij dezen togt nogmaals beproeven, enen meer beperkten kring van onderzoek zullen hebben; behalve de aanwinst van tusschen 600 en 700 mijlen lands voor de aardrijkskundige wetenschap, en de belangrijke bijdragen voor de kennis der magneet en der luchtverschijnselen, welke deze togt oplevert, kan uwe commissie niet onopgemerkt laten welke gewigtige dienst zulke bedrijven van standvastige verduring van ongemakken uit liefde tot onderzoek aan enen zeevarenden staat bewijzen, vooral in tijd van vrede, en welken heilzamen invloed zulk een voorbeeld op den algemeenen geest der zeevarenden uitoefent. Van dezen invloed ziet men een bewijs in de nationale inschrijvingen, waardoor de kosten voor den togt van kapitein BACK, ter opsporing van kapitein ROSS en zijne dappere metgezellen gevonden zijn geworden, en waartoe het Gouvernement insgelijks 2,000 ponden sterling heeft bijgedragen.

Uwe commissie acht zich gelukkig hierbij te mogen aanmerken, dat Zijner Majesteits Gouvernement niet ongevoelig voor deze belangrijke bedenkingen is geweest. Ofschoon de reis van kapitein ROSS geheel op bijzondere kosten en risico werd ondernomen, en de Admiraliteit gevolglijk niet aansprakelijk gehouden konde worden voor ondergane wisselvalligheden, noch gehouden is om in het bijzonder en opzettelijk de bewezene diensten der equipage in aanmerking te nemen, zijn deze diensten echter door de Admiraliteit, zooveel zij vermogt, erkend en beloond geworden. Uit eene nota, door de Admiraliteit aan uwe commissie ter hand gesteld, blijkt,

dat al de schepelingen tot op den dag van het verlaten van hun schip, dubbele soldij, en van dat oogenblik tot hunne aankomst in *Engeland* volle soldij hebben ontvangen, tot een gezamenlijk bedrag van 4,580 ponden sterling; dat zij bovendien aangesteld zijn in gepaste bedieningen op de scheepstimmerwerven of in andere betrekkingen zijn geplaatst, waar zij kans tot bevordering hebben; dat de Heer ABERNETHY, de constabel bevorderd en aan boord van den *Seringapatam* geplaatst is; dat de Heer ТРОМ, victualiemeester, als zoodanig op het lineschip *Canopus* is overgegaan; dat de Heer M. DIARMID, de officier van gezondheid op den togt, als chirurgijn van de 2^e klasse bij de koninklijke Marine is aangesteld, en, zoodra hij het vereischte examen zal afgelegd hebben, tot chirurgijn-majoor gepromoveerd zal worden; dat de kommandeur ROSS, aan wien men het grootste gedeelte der wetenschappelijke resultaten van de reis te danken heeft, met genot van zijn volle traktement, voor den tijd van twaalf maanden, als bevelhebber van de *Victory* geplaatst is, om zich in dien tijd in staat te stellen, den rang van kapitein te bekleeden, welken hem bij speciale missive van de Admiraliteit, na verloop van dien tijd is toegezegd geworden en dat kapitein JOHN HUMPHREYS, van de *Isabella*, aan wiens volhardende menschlievendheid alleen, kapitein ROSS en zijne reisgenooten, na de goddelijke Voorzienigheid, allerwaarschijnlijkst hun behoud verschuldigd zijn, voor het huiswaarts voeren deser zeelieden eene zoodanige gratificatie ontvangen heeft, als de Admiraliteit voegzaam geacht heeft, hem in billijkheid te mogen toelleggen. Alleen kapitein ROSS de bevelhebber der expeditie, op wien de zware en moeilijke verantwoordelijkheid voor de gezondheid en goede tucht

zijner equipage gedurende eenen tijd van vier jaren , onder omstandigheden van ongehoorde beproevingen van geduld en volharding , heeft gerust , en wien de eer toekomt van zoowel de gezondheid als de goede orde uitmuntend te hebben gehandhaafd (want slechts één man van de drie-en-twintig , is ten gevolge van de expeditie , om het leven gekomen) , is , uit hoofde van zijnen rang , niet in de gelegenheid om van de Admiraliteit , bij wijze van promotie , eenigerlei belooning te erlangen. Nadat hij verliezen en kosten , tot een bedrag van bijna 3,000 ponden sterling heeft ondergaan , en slechts derhalve bezoldiging ontvangen heeft , welke gedurende de reis is blijven staan , blijft hij in denzelfden rang , in welchen hij is uitgezeld. Onder deze omstandigheden , en in aanmerking nemende de voordeelen , welke zijne reis voor de wetenschap en de eer van zijn vaderland heeft opgeleverd ; in aanmerking nemende de uitgaven , welke het land bij vorige gelegenheden voor soortgelijke togten heeft willen voorschieten en de belooningen tot welke het voor veel minder nuttige en roemrijke ondernemingen erkend heeft , hoopt uwe commissie de grenzen eener behoorlijke inachtneming van spaarzaamheid met de openbare penningen niet te overschrijden , wanneer zij voorstelt , ten behoeve van kapitein JOHN ROSS eene som van 5,000 ponden sterling te bepalen.

Uwe commissie erkent met leedwezen haar onvermogen , om eenig gepast bewijs van openbare erkentelijkheid aan den Heer FELIX BOOTH te geven , aan wiens uitstekende vaderlandsliefde en zeldzame mildheid men de geheele onderneming te danken heeft ; maar zij kan zich niet weerhouden , de hulde van haren eerbied en hare bewondering voor dezen hoogst verdienstelijken staatsburger hier in het openbaar af te leggen.

Het ongelukkig lot van een der manschappen die ten gevolge der expeditie blind is geworden, is door een medelid van het Huis onder de aandacht van uwe commissie gebracht, en uwe commissie neemt mits deze de vrijheid, dien zee-man tot zoodanige te gemoetkomst in zijne kommervolle omstandigheden aan te bevelen, als Zijner Majesteits Gouvernement billijk zal oordeelen hem, na behoorlijk onderzoek der gebeurtenissen, ten zijnen behoeve te bepalen.

APRIL 1834.

(Get.) LORD VISCOUNT SANDON.

President der Commissie.

en die ten
door een
uwe com-
ts deze de
etkomst in
velen , als
oordeelen
ssen , ten

NDON.
missie.

